"... Yolda yürüyorsunuz. Vakit gece. Yağmur yağıyor. Ayak seslerinizin dışında hiçbir şey duymuyorsunuz. Heyecanlısınız. Çünkü yolun bitiminde, yedi uzun yıldır aradığınız kadın sizi bekliyor. Hâlâ güzel mi? Bu yedi yıl onun için de bir cehhennem hayatı oldu mu?.. Ve en önemlisi, yedi yıldır ölü sandığınız bir kadına ilk karşılaşmanızda ne diyebilirdiniz?..."

250 LİRA

Mayk Hammer DERİNİ YÜZECEĞİM TAY

Mayk Hammer

DERİNİ YÜZECEĞİM

Mickey Spillane TAY

MAYK HAMMER: 3

Tay Yayınları, Klodfarer Cad. 16 / Kat 3
Türbe - İstanbul (1984) Telefon: 528 43 84

Mayk Hammer

DERİNİ YÜZECEĞİM

Mickey Spillane

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: THE SNAKE

Türkçesi:
SEMİN İZ

Dizgi ve Film: Özyalçın Dizgi Servisi
Baskı: Alner-Gündüz Ofset/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Gece sokakta yürüyorsunuz. Yağmur yağıyor. Adımlarınızdan başka hiçbir ses duymuyorsunuz. Aslında kentin gürültüsü sürüp gidiyor, ama sizi hiçbir şey etkilemiyor: Çünkü sokağın ucunda yedi uzun yıldan bu yana beklediğiniz kadın var. Her adımınızda ona biraz daha yaklaşıyorsunuz, adımlarınızın her çıkardığı ses beklemekle geçen ayları, günleri ve saniyeleri biraz daha siliyor.

Sonra birdenbire geliyorsunuz; karanlık yüzlü büyük bir yapının önünde buluyorsunuz kendinizi. Bu bir yapıdan çok, eski çağlardan kalma bir taş yığınını andırıyor. Sanki size bakıyor, donuk gözlerini üstünüze dikmiş sizi izliyor gibi. Böylesine ısrarlı bakışlar, sizi tahrik edercesine etkisine alıyor.

Neler olacak acaba? diye soruyorum kendi kendime. Hâlâ eskisi kadar güzel mi? Yoksa benim gibi yedi yıl süren bu cehennem hayatının izlerini o da taşıyor mu? Ve saçma sapan bir cinayet girişimi yüzünden öldüğünü sandığım bu güzelim kadına ne diyebilirim? Yedi yıl öncesi ile bugünün arasındaki boşluğu nasıl aşmalı?

Kısa bir süre önce, çok sayıda kişi aynı sokaktaki aynı evi bulmak amacıyla bu semte yönelmişti. Ama buraya ulaşan yalnızca benim adımlarım olmuştu. Çünkü benden öncekiler bugün ya ölmüş, ya da ölmek üzere olan kişilerdi.

Bu kadın önemli bir kişiydi. Hatta belki de dünyanın

en önemli kişisiydi. Konuştuğu anda, bir düşmanın yok edilmesine yarayacaktı. Ellerimin titremesini önlemek için yumruklarımı ceplerimde sıkıyordum.

Ve bir adım attım.

Geriye beş adım kalmıştı. Sonra, V şifresi uyarınca giriş kapısının ziline bastım. Kapının kilidi otomatik olarak açıldı. Holün içine daldım; burası hüzün verici sarı bir ışık yayan tek bir ampulle aydınlatılmıştı. Loş bir koridorun ucunda büyük bir kapı vardı... Kapının ardında da yedi yıllık bir geçmiş. Dile kolay ha!..

Levhanın üstünü Y harfi oluşturacak biçimde tıkırdatıp bekledim. Sonra yavaşça tekrarladım. Kilit kaydı, kapının kolu döndü ve elinde tabancasıyla karşıma dikildi. Çünkü bu kez yine bir terslik çıkabilirdi.

Bu soluk ışıkta bile onun her zamankinden daha güzel olduğunu gördüm. Saçlarının çevrelediği bu yüz, uzun zamandan beri beni tedirgin uykumdan uyandıran aynı yüzdü. İri kahverengi gözleri üstüme dikildiğinde aynı ateşle parıldıyordu. Dolgun dudakları yine aynı sıcaklık ve aynı çekicilikteydi.

Sonra, sanki o yedi yılı hiç yaşamamışız gibi konuştum:

—Selam, Velda.

Uzun bir süre hiç kıpırdamadan durdu. Ama onun bu duruşundan yalnızca bu anın ne denli önemli olduğunu sezdim. Sonunda, bir müzik gibi çıkan sesini duydum:

—Mayk!..

Hızla kollarıma atıldı ve yüzünü boynuma gömdü. Ancak adımı tekrarlayabiliyordu; çünkü onu sımsıkı sarmıştım. Canını acıttığımı biliyordum, ama kendimi tutamıyordum; zaten bunu o da istemiyordu. Sarılırken birbirimizin içinde erimek istiyorduk. Ateşimiz, ancak dudaklarımızın vahşice birbirine geçtiği zaman söndü. Onun güzelliğini ve sıcaklığını tadıyordum. Parmaklarım sırtında, kollarında ve omuzlarında izler bırakarak geziniyordu. Vücudunun esnekliğini yeniden keşfeder gibiydim.

Az sonra, sessiz bir coşkuyla vücudu kasılmaya, titremeye başladı.

Silahı elinden alarak bir iskemleye bıraktım, kapıya bir tekme attım ve elektrik düğmesini arandım. Masanın üstündeki lamba bir sinema projektörü gibi ağır ağır yandı. Yüzünün güzelliği, göğüslerinin çekici yuvarlaklığı yavaş yavaş belirdi.

—Ne haber benim minik kuşum, dedim ve onun gülümsediğini gördüm.

Şu an için birbirimize fazla bir şey söyleyemezdik. Çok şeye ihtiyacımız vardı. Fakat bundan sonra buna bol bol zamanımız olacaktı. O ateşli gözleriyle zaten bana gereken her şeyi söylüyordu. Sonra ifadesi yumuşadı, kaşlarını çattı ve alnında küçük kırışıklıklar belirdi. Parmağını yüzüme değdirdi ve beyaz dişleriyle alt dudağını ısırdı.

—Mayk...?

—Her şey yolunda canım.

—Bir derdin yok ya?

Başımı salladım.

—Artık bitti, dedim.

—Yine de bir şey var ama... Ne olduğunu bilemiyorum...

—Yedi yıl Velda. Senin hayatta olduğunu öğrenene kadar berbat bir haldeydim. Bu beni çok etkiledi. Yaşamımda derin izler bıraktı, ama hepsi silinebilir, yavrum.

Gözleri yaşlarla doldu. Öylesine hızlı olmuştu ki, gözyaşlarını tutamadı.

—Sevgilim... sana ulaşmam olanaksızdı. Çok önemli, çok ciddi bir nedenim vardı.

—Biliyorum yavrum. Hiçbir şey söyleme.

Başını salladı ve siyah saçları yana savruldu.

—Ama istiyorum.

—Daha sonra.

—Hayır, şimdi.

Beni susturmak için parmağını hafifçe ağzıma bastırdı, ona boyun eğdim.

—Yedi yıl sürdü, dedi. O kişinin sırrını ancak yedi yılda çözüp, Doğu Avrupa'dan kaçabildim. Onların seviyesine erişecek, hatta onları geçecek bilgilere sahip olabildim. Daha önce... kaçabileceğimi biliyordum... ama bir

seçim yapmak zorundaydım.

—Yaptığın seçim doğruydu.

—Sana haber veremezdim.

—Biliyorum.

—Gerçekten...

—Anlıyorum, sevgilim...

Beni dinlemiyordu bile. Kendini bağışlatmak isteyen bir sesle konuşuyordu, hatta yalvarıyordu.

—Bunu yapabilirdim Mayk... Bir yolunu bulup kaçabilirdim, ama bu tehlikeyi göze alamazdım. Milyonlarca insanın hayatı söz konusuydu...

Bir an sustu, sonra yüzümü yüzüne doğru çekti.

—Beni öldü sanıp acı çektiğini biliyorum, diye devam etti. Düşünmekten neredeyse çıldıracaktım, ama başka türlü hareket edemezdim.

—Bunu artık bir kenara bırakalım.

—Sana ne oldu Mayk?

—Ayyaş oldum.

—Sen mi?

—Evet sevgilim.

Yüzü karmakarışık olmuştu.

—Ama onlara seni bulmalarını söylediğimde... bunu yalnız senin yapabileceğini söylediğimde...

—İçlerinden biri senin adını söyledi ve bu beni değiştirdi canım. Sen yeniden hayata dönmüştün ya, ben de aynı şeyi yapabilirdim artık.

—Oh Mayk...

Oldukça uzun boyluydu, ama onu kucağıma alırken hiç zorluk çekmedim. Onu yeniden öperek pencere kenarındaki alacalı renkli moher örtüyle kaplı divana kadar taşıdım. Bütün vücudu titriyordu. Onu yatırdığımda bana gülümsedi, sonra vahşi bir ihtirasla dudaklarımı dudaklarına doğru çekti. Bu bana onun yedi yıllık yalnızlığını ve şu an duyduğu ateşli arzuyu dile getiriyordu

—Mayk, ben bakireyim, dedi sonunda.

—Biliyorum.

—Seni bekledim. Çok uzun sürdü.

Ona gülümsedim.

—Seni bekletmek meğer ne büyük çılgınlıkmış.

—Peki ya şimdi?

Artık gülmüyordum. İstediğim zaman o benim olacaktı. Büyük bir aşkla kendini bana verecekti. Şimdi en ufak bir temas büyük bir heyecan yaratıyordu ve küllerin altında tüten bu ateşi söndürmek hiç istemiyordum.

Ama sordum :

—Biraz daha bekleyebilir misin?

—Mayk?

Gözlerinde gördüğüm kederin yerini şaşkınlık aldı.

—İyi olmasını istiyorum canım. Şimdiye kadar her şeyi berbat ettim. Bu kez mükemmel olmasını istiyorum.

Ona cevap verme fırsatı bırakmadan saldırdım:

—Sakın bunu tartışmayalım, hatta hiç konuşmayalım bile. Bir süre daha bekleyelim, çok büyük bir zevk duyacağız. Ama önce, her şeyin gerektiği gibi olması için şu evlilik formalitesini halletmeliyiz.

—Bunun o kadar önemi yok, dedi. Her şeyden önce seni istiyorum. Her zamankinden daha fazla hem de.

—Sen büyük bir çılgınsın.

Sonra dudaklarımız, yenilginin yer almadığı bir kavgaya tutuştu. Elimi, kadife yumuşaklığındaki omuzlarına kaydırırken vücudunun ürperdiğini hissettim. Velda daha sıkı sarılmak için biraz kıpırdadı ve birlikte şimdiye kadar erişemediğimiz bir haz duyduk.

—Güzel, dedi kapının oradan bir erkek sesi. Bayağı güzel.

Kemerimdeki 45'lik hâlâ duruyordu, ama ona ulaşma şansım hiç yoktu. Velda bana sımsıkı sarılmış olduğundan hareketlerim yavaşlamıştı. Oysa adam elindeki polis tabancasını bize doğru yöneltmişti ve durumumuz hiç de iç açıcı değildi, dostlar. Çünkü adamın gözlerinde o çok iyi tanıdığım vahşi bakışlar vardı ve onu gıcık edecek en ufak hareketimde tetiğe basabilirdi.

—Dalganıza bakın, diye sürdürdü sözünü. Benim yüzümden rahatsız olmayın. Ben bu tür manzaralara tav olurum.

Ona yalancıktan bir gülücük atarak kendimi Velda'

nın kollarından kurtardım ve divanın kenarına çöktüm. İçim fokur fokur kaynıyordu... kaynıyordu ama kelek gibi apansız yakalanmanın verdiği şapşal bir hava takınarak hareketsiz duruyor ve bir şeyler uydurmak için zaman kazanmaya çabalıyordum.

—Burada bir kıllı bulacağımı hiç düşünmüyordum, ama böyle bir fıstığın yanında birinin olması da pek doğal.

Silahını üstüme doğrulttu hergele.

—Bula bula bu çarpık herifi mi buldun, fıstık?

Velda'nın sesi tamamen değişmişti.

—Ne yani, seni mi seçmemi bekliyordun?

—Eh, herhalde ya... Dört gündür seni pencereden dikizliyorum ve ancak şimdi harekete geçtim. Buna ne dersin fıstık?

Silahımı çıkarmak istiyordum, ama Velda'nın dizi karnımdaydı.

—Ne diyeyim? dedi Velda.

Adam sinirli sinirli güldü, sonra yarı kapalı gözlerle bana baktı:

—Belki daha sonra seninle küçük bir eğlence düzenleyebiliriz, ama önce bu patates suratlı kıllının hesabını görmeliyim. Sonra, o süt kuzusu da hesapta, dedi.

Artık kendimi tutamadım. Bendeki de akıl ya:

—Bu sandığın kadar kolay olmayacak, dedim aptal aptal.

Tabancasının namlusu başımı hedef alacak biçimde döndü.

—Ben zorluklarla başetmeye bayılırım, kıllı!

Hazırdı. Tabancasını sımsıkı kavramış, bana bakıyordu teres. Velda söze dalarak:

—Ateş edersen, beni asla elde edemezsin, diye şantaja yeltendi.

Bu da sökmedi. Yarma yine gülmeye başladı ve başını sallayarak:

—Kendini boş yere yorma, fıstık, dedi. Ben buraya süt kuzusu için geldim.

—Ne için?

—Birbirimize bilmece soracak vaktimiz yok, kızım.

Anlarsın ya?..

Namluyu yavaşça ona doğru çevirdi, sonra yine bana döndü. İstediği anda her ikimizi de nallayabilirdi.

Kan kusup kızılcık şurubu içtim demeye kararlıydım. Divanın kenarına büzülerek, ürkek bir görüntü vermeye çalışıyor, bir yandan da usul usul elimi 45'liğe doğru uzatıyorum, ama ne mümkün!

Gözlerini bana dikti:

—Bana bak kıllı, benden pek korkmuyorsun galiba... Bunu o düşünceli gözlerinden şıp diye anladım...

—Anladın da ne oldu?

—Ah, öyle ya! İstediğini düşünebilirsin, ama hiçbir sonuç elde edemezsin. Çünkü bugün iyi gününde değilsin bence.

—Artık tetiği çekmesi an meselesiydi. Bunu gözlerinden okuyordum, namussuzun. Kararını vermişti. Kendimi ölmüş biliyordum. Tam parmağı harekete geçmişti ki, Velda ile kendimizi geri attık.

Aynı anda, kapının açılmasıyla kolunu havaya kaldırıp tavana ateş etmese hiçbir şekilde kurtulamazdık. Kurşun tavana saplandı; sonra şaşkınlıkla bağırarak kapı eşiğinde duran iki adama doğru döndü, ve tetiği çekti... Fakat gelenlerin kısa boylusu ondan daha atak davranarak göğsüne iki kurşun sıktı. Bizimki kanlar içinde sırtüstü yere devrildi.

Uzun boylu olanı beni farkettiğinde, sağ elimi yağmurluğuma daldırmış 45'liği bulmaya çalışıyordum. Kurşun kafamın üstünden vınladı. Patlamanın ışığında onların polis olmadığını hemen çaktım. İçlerinden birinin yüzünü tanımıştım. Bu o hergelenin son silah atışı oldu: 45'liğin kustuğu kurşunun etkisiyle beyni dağılıp kapının önüne yuvarlandı. Velda'dan uzaklaşayım derken arkadaşı hesabımı görmeye yeltendi. Bu arada yerde can çekişen hergeleyi unutmuştu. Adam son gücüyle tabancasını doğrultup bana nişan alana ateş etti. Serseri karnını tutarak iki kat olup dışarı çıktıktan sonra gözden kayboldu. Bu arada göremediğimiz birine yaralandığını söylüyordu. Onu bırakıp yerdekine döndüm.

Can çekişen hergelenin elinde sımsıkı tuttuğu tabancayı bir tekmede uzaklaştırdım.

Ona bazı sorular sormak isterdim, ama artık bu hiçbir işe yaramazdı. Dudaklarından köpürerek akan kanlarla bana dönerek:

—Senin... hesabın görülecek, çarpık herif, dedi.

Gönlü rahat ölsün istemedim hergelenin.

—Beni hiç kafana takma, tüysüz, dedim. Bugün benim iyi günüm, bütün hesaplar görüldü.

Ağzını büzdü, yüz ifadesi kinle doluydu. Bu onun bu dünyadaki son tepkisi oldu, nalları dikti.

Bunun sonu nereye varacak? diye düşünüyordum. Neden hep çevremde ölüler oluyor? İşte, ister istemez yine bir olaya karışmıştım. Eski zamanlardaki gibi aşkla ölüm yine elele yürüyordu.

Yüzü bana pek yabancı gelmemişti. Ayağımın ucuyla kafasını yana çevirdim, onu iyice inceledikten sonra ismini anımsadım.

—Onu tanıyor musun? diye sordu Velda.

—Evet ya, ismi Basil Lewitt. Bir zamanlar özel dedektifti. Daha sonra bir cinayet teşebbüsü yüzünden hapiste yattı.

—Ya öteki?

—O, Kind Hand diye biri. Ayak işleri görenlerden. Müşterek bahisçilerin yamaklığını yapıyordu. Bizde dosyası var.

Velda'ya baktım. Soluk alışı ve yüzündeki düşünceli ifade dikkatimi çekmişti. Garip ve yırtıcı bir havası vardı. Sanki yaşamak için savaş veren kapana kıstırılmış bir hayvan gibiydi.

—Onlar öteki taraftan değil, yavrum, dedim. Bu başka bir şey olmalı. Aradıkları da başka bir şeydi...

Bir süre bekledim, sonra:

—Şu süt kuzusu da kim oluyor? diye sordum.

—Mayk...

Yerde yatan adamı gösterdim:

—Bu biri için gelmişti. Onu elde etmek için her şeye razıyım, diyordu. Söyle bana kim bu? Niye tavana ateş

etti?

Bana sıkıntılı sıkıntılı baktı.

—Sadece küçük bir kız.

Parmaklarımı şıklatarak sabırsızca homurdandım:

—Haydi konuş lütfen, anlat bana. Ne durumda olduğunu iyi biliyorum. Bildiklerinden ötürü şimdiye kadar pek çok kişi öldü. Sense baklayı ağzından çıkar mama kta diretiyorsun. Bütün bu olanlardan sonra, aptalca bir neden yüzünden kendini öldürtmek mi istiyorsun?

—Beni merak etme, Mayk.

Sıkıntılı havası yerini kaygıya bıraktı. Gözlerini kaldırdı.

—Şu anda, üst katta boş bir odada bulunuyor. Tam bu odanın üstünde...

—Eeee kim bu?

—Bil... bilmiyorum. Geçen gün geldi.... beni buraya yerleştirdikleri gün. Dışarda ağladığını duydum ve onu içeri aldım.

—Bunda pek bir kötülük yok.

—Dinle Mayk, bir zamanlar benim için de birileri aynı şeyi yapsaydı çok mutlu olurdum.

—Özür dilerim.

—Gençti, savunmasızdı, zor durumdaydı. Onunla ilgilendim. Ürkek bir tavşan gibiydi. Dertleri ne olursa olsun, ciddiye alınmalıydı. Kendine gelmesi için biraz zamana ihtiyacı olacağını, sonra ona yardım etmenin daha da kolaylaşacağını düşündüm...

—Ne gelmiş başına?

—Korkuyor Mayk, dehşet içinde kalmış. Ne yapacağını tamamen şaşırmış durumda. Sığınabileceği tek kişi de benim...

—Tamam, senin sözlerine inanıyorum. Şimdi burası aynasızlarla dolmadan beni hemen yukarı çıkar. Beş dakikaya kalmaz, birisi onlara telefon etmeyi akıl eder.

İkinci kattan ritimli ayak sesleri duyuldu. Eleanor Powell'in altın yıllarından kalma bir dans yapılıyor olmalıydı. Müzik yoktu, ama onun bir rüya havası içinde dans ettiği hemen hissediliyordu.

Velda kapıyı vurdu, dans sesi kesilmemişti. Velda kapının kolunu çevirerek kanadı itti. Odanın ortasında bulunan kız topuklarının üstünde döndü ve beni görünce elini ağzına götürerek küçük bir çığlık attı. Kocaman gözleri bir Velda'ya bir de bana bakıyordu. Sonra pencereye doğru kaçamak bir bakış attı.

—Hiç korkma Sue, dedi Velda, o bizim dostumuz.

Aslında onu inandırmak için başka şeyler gerekliydi ama, zamanımız gittikçe daralıyordu.

—Benim adım Mayk Hammer. Size yardım etmeye geldim Sue. Beni anlıyor musunuz?

Bu sanki çok doğal bir şeymiş gibi bana inandı. Yüzündeki korku silindi, dudaklarına bir gülümseme yayıldı ve başını salladı.

—Bu gerçekten doğru mu?

—Evet doğru.

Sonra Velda'ya döndüm:

—Onu buradan çıkarmanın imkânı var mı?

—Evet, götürebileceğim bir yer biliyorum.

—Neresi?

—Connie Lewis'in 41. Sokak'taki lokantasını hatırlıyor musun?

—Dokuzuncu Cadde'den sonraki sokak mı?

—Evet, onu oraya götüreceğim. Son üç kat Connie'ye ait.

—Evet ama bu yedi yıl önceydi.

—Hiçbir şey değişmedi.

—İyi öyleyse, sen kızla oraya git. Bu arada ben aşağıda aynasızlarla görüşeceğim. Bir saat sonra Pat'ın bürosuna geçersin. Aslında seni dışarı göndermek bir çılgınlık, ama başka çözüm göremiyorum.

Elimi sıkarak, bana gülümsedi:

—Her şey iyi gidecek Mayk... dedi.

Kız bize yaklaştı ve kendimi şimdiye dek eşine az rasladığım bir fıstığın karşısında buldum. Minyon, sarışın bir kızcağızdı. İri kestane rengi gözleri ve nefis dudakları, çarpıcı yüzünün üzerine özenle oturtulmuştu. Bu kız insanda onu kucaklama isteği uyandırıyordu. Yumuşak

ve bakımlı saçları omuzlarına dökülüyordu. Başını salladığı zaman kadınla çocuk arası bir izlenim yaratıyordu.

Ben yolun yarısını aşmış bir yolcuydum artık. Sadece ona soru sormakla yetindim.

—Kaç yaşındasın fıstık?

Güldü :

—Yirmi bir yaşındayım.

Velda'ya baktım.

—Yalan söylemiyor.

—Bunu daha sonra konuşuruz. Haydi şimdi kaçmanız gerek...

Sue'ya doğru döndüm ve saçlarını okşadım.

—Derdinin ne olduğunu bilmiyorum kızım, ama şu an acele harekete geçmeliyiz. Şimdi sana bazı şeyleri anlatmam gerekiyor.

—Ah öyle mi? Nedir o?

—Aşağıda senin yüzünden ölen bir, iki adam var. Sana söylenenleri yaparsan bu işi çözebiliriz. Ama kafanın dikine gidersen başka cesetler de olabilir. Doğrusunu istersen, artık bu işlerden bıktım ben. Sözümü dinlersen sana yardım ederim. Yoksa hiç aldırış bile etmem. Büyük olsun küçük olsun, beni aldatmaya çalışanlar sonradan pişman oldular. Bunu sana söylüyorum, çünkü göründüğün gibi çocuk değilsin. Bu işe birbirimize güvenerek başlamalıyız. Tamam mı?

—Peki, Bay Hammer.

Hiç duraksamadan cevap vermişti.

—Beni Mayk diye çağır.

—Oldu Mayk.

—Onu götür şimdi Velda.

II. BÖLÜM

Her iki taraftan da siren sesleri duyulmaya başlamıştı. Arabalar yolun iki tarafını da kestiler. İki otomobil de evin önünde durdu. Siviller kapıya doğru atılırken, ellerinde 38'lik tabancalar taşıyan üniformalı aynasızlar evin içine dalmışlardı bile.

Kapıyı aralık bırakmış, bütün lambaları da yakmıştım. İlk iki aynasız kapının eşiğinden geçtikleri an, ellerimin boş olduğunu rahatça görebilecek durumdaydılar. Onların bana emir vermelerine meydan bırakmadan üstümü aramalarını sağladım. Masanın üstünde öteki silahların yanında duran 45'lik tabancamı gösterdim ve sabırla, para çantamın içindekileri karıştırmalarını bekledim. Cüzdanımdaki saydam bölmede onları çok özel bir kimlik bekliyordu.

Tepkileri çok ani olmadı. Yerde yatan iki cesedi gördüklerinden bir yanlışlık yapmak istemiyorlardı. Ama fazla da ısrar edemezlerdi. Sonunda daha yaşlı olanı bana cüzdanımı verdi.

—Yeniden başladığını bilmiyordum, Mayk.

—Zaman hiç değişmedi ki...

—Hakkın var.

Çenesiyle yerdeki ölüleri gösterdi:

—Bu olanlar hakkında pek bir açıklama yapacağını sanmıyorum.

—Hayır.

—İçinde ilginç bir kimlik var. Hangi tarihten kalma?

—Yüzbaşı Chambers'ı ara. İpler onun elinde. O sana anlatır.

—Buna hiç şüphem yok. Ama şubeye yeni bir komiser geldi. O belki bunu kabul etmeyebilir.

—Aldırma.

—Aldırdığım falan yok. Sizin Yüzbaşı Chambers'in arkadaşı olduğunuzu hatırlıyorum.

—Artık değiliz.

—Bunu da biliyorum.

Silahını kılıfına soktu. Arkasından kararlı adımlarla öteki polisler geliyorlardı.

—Bu büyük bir iş, dedi.

—Bir telefon edebilir miyim?

—Bunu senin yerine ben yapsam olur mu?

—Tabii olabilir.

Ona verdiğim numarayı daha önceden biliyordu. Arayacağım kişinin adını söylediğimde de yüzü değişti. Arabasına telefon etmeye gitti ve döndüğü zaman, davranışında saygılı bir hal vardı. Yanındaki arkadaşlarına ne söylediğini bilmiyorum, ama beni gözetlemekten vazgeçtiler. Adli Tıp geldiği zaman ortada diplomatik bir hava vardı.

Pat, gri giysiler giymiş ufak tefek bir adamla birlikte beş dakika sonra damladı. Fotoğrafçıların işini bitirmesini ve cesetlerin kaldırılmasını bekledi. Bir işaret çakarak gri giysili adamın dışında herkesin dışarı çıkmasını sağladı. Sonra benim 45'liğe doğru eğildi.

—Hep aynı silah değil mi?

—Hiç ihtiyacım olmayan tek şey.

—Bu tabancayla kaç kişiyi öldürdün?

—Dokuz, tabii bununla birlikte.

—Güzel bir tablo.

—Ben hâlâ yaşıyorum.

—Bazen bunun doğru olup olmadığını kendi kendime sorarım.

Bütün dişlerimi göstererek sırıttım:

—Benden nefret ediyorsun, ama yine de memnunsun değil mi moruk? dedim.

—Hâlâ yaşadığın için mi memnunum?

—Eh! Kimbilir!

Yavaş yavaş döndü, çok kesin olmayan bir cevap arıyordu.

—Bilmiyorum, zaman zaman aramızda hangimizin daha kötü olduğunu düşünürüm. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Dostluk sürer. Ama seninle ilgili olan işler için çok uğraştım ve aşağı yukarı her şey iyi gitti. Seni sersem kafalı! Bir gözüm hep senin üstünde olacak. Artık senin paslandığını, bir kevgir gibi delik deşik olduğunu biliyorum. Neden böyle olduğunu düşünüyorum da bir cevap bulmakta güçlük çekiyorum. Aslında bunun cevabını biliyorum, ama ifade edemiyorum.

—Yine de dene!

—Daha sonra.

—Tamam.

—Peki, şimdi ne olduğunu anlat bakalım!..

Art Rickerby'ye baktı.

—Velda buradaydı, onunla buluşmaya geldim. Bu iki adam içeri daldılar. Önce bu damladı. Diğeri de birincisinin numarasını yarıda kesmeye geldi.

—Sen ne yaptın?

—Durumu kendi lehime çevirdim.

—Eski bir ayyaş olarak kendini iyi idare ediyorsun.

Yeniden Rickerby'ye bir bakış attı.

—Bazı insanlar önsezi sahibidirler, dedim.

—Ben oyundan çekileyim mi? diye sordu Pat. Yoksa olayı federal mahkemenin ilgi alanına mı bırakayım?

Art Rickerby ilk kez olarak söz aldı. Her zamanki gibi sakindi, ama benim geçmişim hakkında her şeyi bildiğini hemen anladım.

—Yüzbaşı, dedi... Bazı anlar vardır ki, insan bunu kabullenmek zorundadır. Bu duruma Bay Hammer'i siz sürüklediniz. Bu duruma düşmesinin nedeni biziz. Ondaki geçmiş korkusu bizim yüzümüzden. Çok daha önceden ölmesi gereken bir adamı yeniden hayata döndürdük. Şimdi böyle bir insanın kentte yaşama şansı çok az. Günümüzde bu kararsızlığın, kaypaklığın, kaçışın, korkunun

bir işaretidir...ve biz gelmiş bu kızgın demiri toplumun kucağına atıyoruz. Sonra da onu bugün kucağımızda buluyoruz, hepsi bu.

—Yine de teşekkür ederim.

—Elbette, diye cevap verdi Pat, onun her zaman ayrıcalıkları oldu, ama artık bu benim sınırımı aşıyor. İpler sizin elinizde Rickerby. Ben her şeyi bilmiyorum, ama bazı şeyleri tahmin edebilecek kadar deneyim sahibiyim. Şu olayda beni biraz aydınlatın.

—Pat, diye başladım...

—Senden değil Mayk, ondan istiyorum.

Sinsice gülmeye başladı.

—Ve beni ikna etmeye çalışın. Çünkü burada iki ceset var ve bu olayı birtakım insanlara yaranmak için örtbas etmeye hiç niyetim yok. Böyle şeylerin zamanı geçti artık...

Art duraksadı, sonra saatine baktı.

—Genç Velda olayın düğümü. Bu ülke için çok gerekli hayati bilgiler var onda. Bir katil çetesi onu öldürme emri almıştı ve onun dışında hiç kimse "Ejderha" isimli bu çeteyi yok edemezdi. Çünkü kimse böylesine vahşi olamazdı. Ama o, bu katillerden daha beterdi. Tabii eğer onu anlatmaya beter sözü yeterse. Aslında bu ülke Velda'nın elindeki bilgileri her ne pahasına olursa olsun almak zorundaydı. Yani bu adamın yeniden hayata döndürülmesi, özel haklarının yeniden kendine verilmesi ve silahının yeniden eline geçmesi bu fiyata dahildi. Artık Ejderha yok, sadece genç Velda var. Ama borcumuz henüz ödenmiş değil ve bu adamın hâlâ üstümüzde bazı hakları bulunuyor. Bir seçim yapamazsınız, onu desteklemek zorundasınız. Bilmem sizi aydınlatabildim mi?

—Hayır, ama yavaş yavaş aydınlanıyor, diye yanıt verdi Pat. Olayı aşağı yukarı biliyorum, ama inanmakta güçlük çektim.

—Ne?

—Boş ver. Her ikimiz de haklıydık. Şimdi, o hâlâ bana ait. Eğer Velda'yı istiyorsan beni bu güçlü kavgadan uzak tut, ama bilesin hiç şansın yok.

—Evet, sen hayatta oldukça yok.

—Haklısın Pat.

—Ama yine de şans benden yana.

—Olabilir.

Bunu yapacağını beklemiyordum, ama yaptı. Bana gülümseyerek elimi sıktı ve farkında olmadan ben de onunkini sıktım.

—Tamam çocuklar, her şey eskisi gibi oldu. Sıfırdan başlayacağız. Kiminle konuşmak istiyorsun? diye sordu Pat.

—Önce onunla, dedim, Art'ı göstererek. Sonra da seninle. Olay bölgesel sınırı aşıyor ve ben artık sadece özel bir dedektif değilim.

—Bize senin başarılarından söz etmişlerdi. Aferin!

—Beni bilirsin, sonuç almadan bir yerden gitmem.

—Haklısın. Bu tür işler için kahramanlar gerekli.

—Mesele o değil. Büyük bir oyuna girdim mi elimde büyük bir koz olmalı.

—Ve yine kazandın...

—Öyle sayılır. Hasmımı sıkıştırdım ve onu ortadan kaldırdım. Herkes benim ölmemi istiyordu, ama bunun tersi oldu. Yani maaşımı hakettim. Esaslı bir silahım var ve büyük gaflar yapmadıkça canımı sıkacak kimse yok... Üstelik, şu sıralar gaf yapacağımı da hiç sanmıyorum!

—Ciddi misin?

—Görürsün.

—Buna şapkamı çıkarırım!

Gülümsedi sonra şöyle dedi:

—Bay Başkanla rahatça konuşabilmeniz için benim gitmemi bekliyorsun değil mi?

—Evet. Sakın bürona dönmekte gecikme. Velda oraya gidecek, sonra ben de geleceğim.

—Ne kadar sonra?

—Bir saat içinde.

—Bekleyeceğim, kahraman!

O çıktığı zaman Art Rickerby bana döndü:

—Kızın hemen konuşması gerek. Şimdi nerede?

—Size söyledim... bir saat içinde... Pat'ın bürosunda

olacak.

—Ya burada ölenler?

—Ne demek yani?

—Beni aptal yerine koymayın, Mayk.

—Asıl siz beni aptal yerine koymayın!

—Kim bu adamlar?

—Ne bileyim ben, ama siz olayı ele alacaksınız ve bu işi gerektiği gibi halledeceksiniz.

—Bana ne yapacağımı söylemeyin.

—Söylemeyeyim mi? Eğer ben istemezsem Velda'yı unutun, Art. Ne diyorsam onu yapın. Sizi kişisel olarak ilgilendirmeyen bir iş bu. Olanları unutun. Bu cesetleri rahat bırakın. Resmi bir açıklama yapmak gerektiğinde bunların Ejderha Çetesi'nin adamları olduğunu, çetenin son kalıntılarını da temizlediğimizi söyleriz. Bundan sonra hiçbiri olmayacak. Bitti artık, hepsi ortadan kalktı. Onlar Velda'yı bulmaya gelmişlerdi ve ben de onların defterlerini dürdüm. Tıpkı ötekilere yaptığım gibi... Size gelince, siz de benim bu anlattıklarımı doğrulayacaksınız. Burada olanlar sizi ilgilendirmez, ama şu anda beni koruyabilirsiniz. Bunu yapmanızı istiyorum...

—Mayk...

—İsteklerimi onaylayın ve bu defteri kapayalım.

—Mayk...

Alçak bir sesle devam ettim:

—Size Ejderha'yı teslim ettim doğru değil mi?

—Doğru.

—Ölmüştüm. Beni mumyaladınız. Olmayacak şeyler yaptırttınız bana ve başarımı görerek de şaşırdınız. İşte, şimdi bunun karşılığını istiyorum, size söylediklerimi yapın.

—Ya yapmazsam?

—Yapmazsanız, Velda'dan bir şey beklemeyin!

—Bundan emin misiniz?

—Kesinlikle, dostum.

—Yapacağım.

—Teşekkür ederim.

—Bir şey değil.

*
* *

Ertesi gün Velda konuştu. Bütün ayrıntıları tek tek anlattı. Böylece, resmi bir kuruluş ortadan kalktı. Moskova'da otuz kişi öldü. Doğu Berlin'de beş kişi yok oldu. Güney Amerika'da bir sürü kaza ve birçok beklenmedik ölüm olayına rastlandı ve bütün dünya çalkalandı.

Şifreler değiştirildi. Yeniden fişler düzenlendi. Acil toplantılar yapıldı. Konferanslarda konu yeniden gündeme geldi. Birleşmiş Milletler'de yeni felsefeler geliştirildi, yeni kararlar alındı. Dünyanın bir bölümünü birdenbire tehlikeye atan Velda'ya gelince, o da aynı hızla normal hayatına döndü. Artık ortaya çıkaracağı bir sır kalmamıştı. Ve politika dünyasına eğer sunacak yeni bir şeyiniz yoksa ve hiçbir şeye aldırmazsanız, size ödül falan vermezlerdi...

Ama yine de ortada yeni bir sorun vardı. Bunu kanıtlayan iki ceset ortada duruyordu. Kentin bir köşesinde ise, bir adam karnındaki kurşunu çıkartmanın yollarını arıyordu. Şu küçük sarışın konuşmasa bile, er ya da geç cesetlerin varlığı bir şeyleri açığa vuracaktı.

Cesetlerden sonra mutlaka birisi ortaya çıkar, sizinle ilgilenmeye başlardı sonunda...

III. BÖLÜM

Savcının bürosundan çıktığımda izlendiğimi hemen farkettim. Rickerby'nin beni koruması onların umurunda değildi. Mahalli polis burunlarının ucunda olan bir olayın dışında bırakılmaktan hiç hoşlanmaz. Olaya karışma fırsatı bulduklarında ise, hemen üstüne atılırlar. Eğer beni Pat izletmiş olsaydı, bunu biraz geç farkederdim. Ama yeni komiser karşısındakinin bir profesyonel olduğunu farkedemeyecek kadar hırslıydı.

Bir saat boyunca beni izleyen adamı bar kapılarında bekleterek eğlendim. Sonra büyük bir dükkânın içinde gezinerek bir, iki alışveriş yaptım. Sonunda, 44. Sokak' taki Blue Ribbon Lokantası'nın ön kapısından içeri daldım. Barın önünden geçerek arka kapıdan dışarı çıktım. Bu arada adam masaların arasında beni arıyordu. Kaybolduğumu farkettiğinde ise, ben çoktan Yedinci Cadde' ye varmıştım. Tabii hemen bir taksiye atladım.

Connie Lewis'in dükkânının ismi Kılıç'tı. Çoğunlukla mahalledeki esnaf takımının gittiği bir lokantaydı. Izgaralarıyla ünlüydü. Üstü bakırla kaplı büyük bir mangal vardı lokantanın ortasında. Ufak tefek, yuvarlak bir kadın olan Connie'nin ağzındaki ve gözlerindeki kırışıklıklardan anlaşılacağı gibi, hep gülümserdi. Yıllardır onu görmemiştim, ama değiştiğini hiç sanmıyordum. Beni ilk anda tanımadı. Sonunda yüzü aydınlandı. Hemen içki ikram etmek istedi. Sonra da yemek önerdi. Ama her ikisini de reddedince, Velda'yla arkadaşının bulunduğu

avluya bakan ve odaya çıkan merdiveni işaret etti.

Şifreye göre kapıyı vurunca, Velda açtı. Bu sefer elinde tabanca yoktu, ama pek uzakta olmadığını biliyordum. Beni kendine doğru çekerek kapıyı kapadı. Hemen kilitledi. Ona gülümsedim. Omuzlarından kavrayarak dudaklarını öptüm. Daha fazla dayanamayacaktım. Gözleri yanıp sönüyordu, bana yeri ve zamanı seçebileceğimi söylüyordu bakışları. Nerede ne zaman olursa olsun razıydı.

—Merhaba güzelim, dedim. Ufaklık nerede?

—Buradayım, Mayk.

Ufaklık afacan bir tavırla odaya girmiş, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Yatak odasının kapısı önünde durdu ve dikkatle beni izlemeye koyuldu. Görünürde rahatlamıştı, ama kocaman gözlerinde hep o kuşkulu ışık vardı. Uzun zamandan beri iyice yerleşmiş olan bu ışığı bir anda söndürmenin olanağı yok gibiydi.

Velda'yı kolundan çekerek yavaşça masaya doğru sürükledim. Ufaklığa da ilerlemesi için işaret ettim. Farkında olmadan Velda'ya yaklaştı. Gözlerini de benden hiç ayırmıyordu.

—Haydi bakalım, dedim.

Velda onayladı.

—Onunla rahatça konuşabilirsin.

—Bil...bilmiyorum, dedi ufaklık.

Hiç oralı olmadan para cüzdanımı çıkararak içini açtım. Mavi yaldızlı kartın üstündeki mühür, saydam mikanın altında etkisini bir kez daha gösterdi. Genç kız, kaşlarını çatarak inceledikten sonra kararını verdi.

—Peki tamam, dedi sonunda. Benim adım Sue Devon.

Sesi son derece tahrik ediciydi. İlgisiz kalmak çok zordu.

Bu adı bir yerlerden tanıyor olmalıydım.

Ellerine baktıktan sonra, gözleri Velda'ya, ardından da bana takıldı.

—Bir adım daha var.

—Ne?

—Torrence, bu adı hiç kullanmam. Yıllar önce bu isimli adam beni resmen evlat edindi. Ama ondan nefret

ettiğimden adını hiç kullanmıyorum.

Başımı salladım.

—Üzgünüm yavrum, ama hâlâ hiçbir şey anlamadım.

Velda elime dokundu.

—Sim Torrence, dedi. Bir zamanlar savcıydı. Şimdi de ön seçimlerde valilik için adaylığını koymuş.

—"Başarıya Sim ile ulaşın!" sloganındaki aday mı?

—Ta kendisi.

Afişlerde gördüğümü hatırladım, ama onu hiçbir komiserle bağdaştıramamıştım.

Yine de gülümsedim:

—Bu yedi yıl pek hoş geçmedi. Politikayla pek ilgilenemedim. Aslında hiçbir şeyle ilgilenmedim ya!

Sue dudaklarını ısırdı. Düzgün dişleri bembeyazdı. Sonra ellerini sımsıkı sıktı.

—Onun evinden kaçtım.

—Neden?

Gözlerdeki öfke kaybolmamıştı.

—Annemi...öldürdüğünü sanıyorum. Şimdi beni de öldürmek istiyor.

Velda'ya bir göz attım. Benimle yanı fikirde olduğunu anlamıştım.

—Vali adayı olanlar genellikle adam öldürmekten kaçınırlar.

—Annemi öldürdü, diye tekrarladı.

—Böyle sandığını söylemiştin.

Cevap vermedi.

—Bu ne zaman olmuştu? diye ısrar ettim.

—Uzun süre önce.

—Yani?

—Ben... ben çok küçükken. Bundan on sekiz yıl önce.

—Öyleyse nasıl biliyorsun o olduğunu?

Bakışı sertleşmişti.

—Biliyorum, işte o kadar.

—Yavrum, dedim. Elinde kanıt olmadan bir adamı cinayet işlemekle suçlayamazsın.

Omuzlarını silkti. Elleri titriyordu.

—Senin kafanda başka bir şey var, nedir söyle bana?

Velda kollarını omuzuna doladı. Sue gözlerini kaldırarak ona minnetle baktı. Sonra da bana doğru döndü.

—Annemin benimle konuştuğunu anımsıyorum. Ölmeden önce. Bana söylediklerini kalbimde taşıyorum... Ama sözlerini tam olarak bulamıyorum. Çok korkmuştum. Ölmek üzereydi, benimle konuşmak, bana bir sır vermek istedi. Ama ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum.

Derin bir nefes aldı, Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Sakinleştiği zaman ona sordum:

—Seni öldürmek istediğinden nasıl emin olabiliyorsun?

—Bana baktığı, dokunduğu zaman bunu hissediyorum, dedi

—Benim için yeterli değil yavrum, bundan daha inandırıcı bir neden bulmalısın.

—Bu yeterli. Hem bana çarpmak isteyen o otomobil hikâyesi de var.

—O otomobili tanıyor musun?

—Hayır.

—Devam et.

—Bir gece bir adam çıktı karşıma. Sinema çıkışında beni izledi, Yolumu kesmeye çalıştı. Ama başka bir yol biliyordum. Nitekim, eve gelmeden önce onu ekmeyi başardım.

—Bu adamı ya da otomobilini tanıdın mı?

—Hayır.

—Şikâyet ettin mi?

—Hayır, dedi kısık sesle.

—Çok iyi Sue. Olağanüstü güzel bir kız olduğunun farkında mısın?

Gözlerini bana doğru çevirdi.

—Elbette biliyorsundur. Erkekler seni izlemekten kendilerini alıkoyamazlar. Bu yüzden buna alışmalısın. Öteki türlü düşünecek olursan, birçok kişi kendilerine otomobil çarpma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştır. Sen bu konuya fazla kafanı takma. Üvey babana gelince, sana bakışı ve dokunuşu herhangi bir babanınkinden farklı olmasa

gerek. Olaylar karşısında biraz olumlu olmalısın.

—Peki ya sizin öldürdüğünüz adam? Ya öteki? Onlar beni aramıyorlar mıydı?

—Sanmam, dedim.

Bu böyle sürmeyecekti. Kız yardım bekliyordu ve korkuyordu. Velda'ya baktım.

—Ona yedi yıl boyunca olanlar hakkında bir şey söyledin mi? Nerede olduğunu biliyor mu?

—Evet biliyor.

—Ya benim hakkımda?

—Her şeyi biliyor.

—Öyleyse olanlara bir neden yaratmak gerekir... Adamlar, bir düşman kuruluşuna bağlıydılar ve Velda'nın konuşmasını önlemek için onu öldürmek istiyorlardı. Bu adamlar senin için değil, onun için geldiler. Ama artık her şey bitti. Korkacak bir şey yok. Bu günlerde kimse saldırmayacak, çünkü söyleyeceklerini söylediler ve cevabını aldılar. Buna ne dersin?

—Onun yanına dönmeyeceğim, diye cevap verdi.

—Peki, ya ben üvey babanı görmeye gidersem, gerçeği ortaya çıkarıp annenin sana verdiği sırrı bulursam, bu seni rahatlatır mı?

—Belki. (Sesi neredeyse duyulmayacaktı.)

—Harika yavrum. Şimdi de bir aile babası rolü oynayacağım. Bana da ne yakışır!..

Velda öyle bir baktı ki, gülmeden edemedim. Kızı odanın öteki ucuna yollayıp kolumu tuttu ve benimle kapıya kadar geldi:

—Elinden geleni yapacaksın değil mi?

—Hem de nasıl, yavrum!

—Dikkatli ol Mayk!..

—Bunda bir tehlike yok, güzelim.

Kapıyı açtı.

—Bu adamların gerçekten... benim için geldiğine inanıyor musun sen?

Bir iki saniye sonra cevap verdim:

—Hayır. Basil Lewitt ikinizi de almak istediğini söylemişti, bunun son olayla hiçbir ilgisi yok. İşin içinde kız

var.

—Ne düşünüyorsun?

—Bana söylediği bir şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Hay kahrolası! Neydi o?..

Yüzümü elimin tersiyle silerek, gözlerimi kırpıştırdım.

—Çoktandır eski formumda değilim. Paslandım artık.

—Yeniden düzeleceksin.

—Mecburum buna.

Yüzünü okşadım:

—Daha sonra görüşürüz.

—Seni bekleyeceğim.

—Kızı yatır.

Bana tatlı tatlı gülümsedi.

Sanki o yedi yıl hiç olmamış gibiydi.

* *

Sim Torrence hakkında bilgi toplamakta hiç güçlük çekmedim. Uzun süredir gazetelerin manşetlerinden hiç inmiyordu. Yeni birçok dergi onun üzerine makaleler yayınlıyordu. Üç muhalif günlük gazete de, başyazılarında onu konu ediniyordu. Bütün bu bilgileri toplamam iki saatimi aldı. Sonuçta ise, güçlü bir aday olduğu kanısına vardım. Aslında yandaşları valilik bir yana, ondan senatörlük bekliyorlar, şimdiden Beyaz Saray hayalleri kuruyorlardı.

Ama, onun kişiliğinin iyi yanları beni hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Eğer kızın suçlamalarında küçücük bir doğruluk payı varsa, onun bir başka yanını, kötü tarafını ortaya çıkaracaktım. Bu dünyada hiç kimse mükemmel değildir.

Hy Gardner'e telefon ettim ve Torrence hakkında ne var ne yok bütün bilgileri toplamasını isteyerek, ona Blue Ribbon'da randevu verdim. Bana, "yok devenin nalı" diye cevap verdi, ama bu geleceğini gösteren bir işaretti.

Hy, iç politika uzmanı, Pete Ladero eşliğinde geldi. Yemek boyunca Torrence hakkında epeyce bilgi topladım. En ciddi dergilerden derlenen belgelere dayanıyordu bu bilgiler. Sim Torrence, öğrenimini New York'ta yap-

mıştı. Üniversiteyi başarıyla bitirerek diploma almış ve hemen kamu kesiminde hizmete başlamıştı. Ona isteklerini gerçekleştirmesi, hırslarını tatmin etmesi için yeterince bağımsızlık tanıyan bir servet edinmişti. Savcı yardımcısı olarak işe başlamasına rağmen, senatoda önemli görevler almakta gecikmemişti. Şimdi yeni bir seçimin eşiğindeydi.

—Bu adamda aksayan ne var?

—Hiçbir şey, dedi, Pete.

—Eğer bir şeyler keşfedersen bunu karşı tarafa bir milyon dolara satabilirim.

—Muhalefet çoktan bu yönde birçok araştırma yapmıştır.

—Ya da yaptığını sanmıştır.

Hy, gözlüğünü alnına kaldırdı.

—Neler dönüyor Mayk? Niye Torrence'la ilgileniyorsun? diye sordu.

—Sadece merak. Bir süre önce ismi küçük bir olaya karışmıştı da...

—Bu bilgilerle ne yapacaksın?

—Hiç, sadece merak işte!

—Daha açık anlatmanı isterdim.

—Boş ver. Evliliği hakkında ne biliyorsunuz?

Pete ve Hy birbirlerine baktılar. Omuz silkmekle yetindiler. Pete:

—Karısı yıllar önce öldü, o da bir daha hiç evlenmedi.

—Kimdi karısı peki?

Pete bir süre düşündü:

—Adı Devon'du, Sally Devon... Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa bir müzikholde çalışan güzel bir dansözdü. O zamanlar artistlerle evlenmek pek modaydı... Ama, savaştan hemen sonra öldü. Evliliklerine hiçbir skandal karışmamıştı.

—Peki, ya kızı?

Başını salladı:

—Ona birçok kez rastladım. Annesi ölünce Torrence onu evlat edindi, en iyi okullara yolladı. O zamandan beri de, kız onunla birlikte yaşıyor.

—Şimdi kaçtı.

—Yetişkin bir kız her istediğini yapabilir. Ama çekip gitmesi kaçması anlamına da gelmez, diye fikrini belirtti. Sim herhalde ona bir banka hesabı açmıştır.

Bir süre sustu, sonra:

—Lafı nereye getirmek istediğini bir türlü anlamıyorum, diye mırıldandı.

—Herhangi bir önyargım yok, diye cevap verdim. Benim mesleğimde bazı kişilerin adı garip olaylara karışır. Bu kişinin önemi ne olursa olsun, onun hakkında rasgele bilgi toplanır. Namuslu bir adamın, eğer gerçekten öyleyse... namuslu olduğunu kanıtlamanın ona bir zararı dokunmaz.

Pete bir süre daldı. Kahvesini bitirdikten sonra bizden ayrıldı.

—Yeterli bilgiyi aldın mı? diye sordu Hy.

—Bazı şeyler aydınlandı.

—Bana bir ipucu verir misin?

—Vereyim. Velda'yı bulduğum akşam iki kişi öldü.

Hy kaşlarını çattı. Gözlüğünü çıkararak dudaklarının ucuna bir sigara yerleştirdi.

—Adamlar seni izleyip Velda'yı öldürmek istediler.

—Bu gazetecilerin yorumu.

Gözlerini benden ayırmadan bekledi.

—O ölen iki kişinin casuslukla hiçbir ilişkisi yoktu. Bütünüyle başka bir olay bu, dedim.

—Vay canına!..

Kül tablasında sigarasını ezdi. Heyecanla tükenmez kalemini ve bloknotunu çıkardı.

—Şimdilik hiçbir şey yazma Hy. İpuçlarını kendine sakla. Onları kullanabileceğin zamanı ben sana haber veririm.

Gönülsüz bir biçimde defterini, kalemini yerine yerleştirdi.

—Tamam bekleyeceğim.

—Velda, Torrence'ın kızını evine almış. Onu sokakta bulduğunu söyledi. Garip bir rastlantı, ama bu böyle. Kız, ihtiyardan kaçtığını öne sürüyor. Doğru ya da yalan,

ortada kesin olan bir şey var: İki ceset, hatta belki de üç. Bu işin içinde bir bityeniği var. Ben huylandım.

—Böyle bir hikâyeyi nasıl örtbas ettin? diye patladı Hy.

—Bazı ilişkiler sayesinde.

—Umarım temkinli davranıyorsun.

—Beni kafana takma!

—Taktığım yok. Seni bilirim.

Hy, "Tribune"deki işine dönmek zorundaydı. Onu gazeteye bıraktıktan sonra Pat'a gittim. Danışmada, üniformalı bir çavuş beni selamlayarak Pat'ın yukarda, yeni büroda olduğunu ve çıkabileceğimi söyledi.

Pat her zamanki gibi çok meşgul olduğundan, aşağıdaki kantine inecek zaman bulamamış, çalışma masasında bir şeyler atıştırıyordu. Neyseki, benimle konuşacak zamanı vardı, hem zaten ben de işinin bir parçası sayılırdım. Bana gülümseyerek:

—Velda nasıl? diye sordu.

—Harika, ama sana göre değil.

—Kimbilir?

Kahve fincanını aldı.

—Lewitt ile öteki tip hakkında neler öğrendin? diye sordum.

—Lewitt hakkında yeni bir şey yok. Son zamanlarda bayağı paralıydı. Paranın nereden geldiğini ise pek bilen yok. Hiç kuşkusuz, eski kirli işlerine yeniden başlamıştı.

—Ya öteki?

—Kind Hand mi? Onu tanıyordun değil mi?

—Biraz.

—Ama uzun zamandır görmedin. Terfi etti, büyük adam oldu. Doğu bölgesindeki bütün rezilliklerin kontrolü onun elindeydi.

—Tillson'un eski işi değil mi?

—Tillson'un ayağı bir yıl önce kaydırılmıştı.

—Öyleyse Hand kimin için çalışıyordu?

—Bunu ben de bilmek isterdim. Şebekenin büyük patronu kendine Bay Dickerson adını taktı, ama kimse onun hakkında fazla bir şey bilmiyor.

—Birisi Hand'in işine sahip çıkmak isteyecektir. Büyük bir kavga kopacak.

—Sen işin farkında değilsin, Mayk. Şimdi bu şebekeler tıpkı bir IBM gibi çalışıyor. Olayların üstüne gidiliyor, o kadar. Emir ve komuta hiyerarşik bir sıra izliyor. Kavga falan olmayacak. Her şey sessizce halledilecek. Zamanı gelince, Hand'in yerine biri seçilecek, işte o kadar.

—Ama yine de, bu olayda normal olmayan bir şeyler var, moruk!

Pat atıldı:

—Evet, ama Hand gibi biri ne diye durup dururken başına bela alsın, bunun cevabını verebilir misin?

—Evet, Birine yaranmak istiyordu, belki de büyük patrona...

—Pöh! Şimdi tek sorun kimin kimi öldürdüğünü bulmakta. Hand'i sen temizledin. Lewitt iki kez ateş etti, tavanda yalnızca bir kurşun bulundu.

—Diğeriyle de Hand'in adamı karnından yaralandı. Hastanelerde araştırma yapabilirsin.

—Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?

—Haydi Pat, bunu hemen farketmiş olmalısın.

İskemlesini hafifçe sallayarak kahvesini yudumluyordu. Sonunda sordu:

—Onlar ne arıyorlardı Mayk?

Bir süre bekledikten sonra, cevap verdim.

—Bilmiyorum. Henüz bilmiyorum, ama öğreneceğim.

—Aman ne iyi! Artık seni yüksek makamlar koruduğuna göre, bana da senin yapacaklarını sabırla izlemekten başka iş kalmıyor.

—Ha şunu bileydin.

—Beni anlamaya çalış, Mayk! Şimdi yeni bir komiserimiz var. Hem sert hem de kötü yürekli. Onunla savcı arasında sıkışıp kalabilirsin. Daha şimdiden seni ellerine geçirip çiğ çiğ yemeye hazırlanıyorlardır. Bu işte çok etkili dostlara gerek duyacaksın.

Şapkamı aldım ve ayağa kalktım:

—Elde ettiğim bütün bilgileri sana ileteceğim, moruk. Tasalanma! dedim.

—Sahi mi? Sağol evlat!

Nedendir bilmem, dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi keretanın...

*

* *

Sim Torrence, Westchester'de çevresi kalın duvarlarla çevrili bir köşkte oturuyordu. Binanın dış cephesi bile, sahibinin zenginliğini ve gücünü ortaya koymaya yetiyordu. Ziyaretçiler iki kanatlı görkemli bir demir kapıdan içeri giriyorlardı. Kiraladığım Ford arabayla yokuşu çıktım. Kırmızı kiremitli evin çevresinde, boyları çatıya kadar uzanan mavi çamlar vardı. Binanın bir kenarında iki Cadillac park etmişti. Onların yanında durdum. Arabadan inerek zili çaldım ve beklemeye koyuldum.

Yaşlı bir uşağın, ya da bir oda hizmetçisinin kapıyı açacağını beklerken karşımda mavi gözlerinden kıvılcımlar saçan esmer bir dilber görünce küçük dilimi yutacaktım. Mevsime göre oldukça esmer sayılacak teninin rengi, gözlerinin mavisiyle dudaklarının kırmızısını daha çok ortaya çıkarıyordu. "Evet, buyrun" dediği an dudaklarına yayılan gülümseme, beni yüksek gerilim hattına dokunmuşum gibi bir sarstı ki, sormayın.

Hafifçe gülümsedim.

—İsmim Hammer, Mayk Hammer... Bay Torrence'ı görmeye geldim.

—Randevunuz var mıydı?

—Hayır, ama beni kabul edeceğini sanıyorum. Kızı hakkında görüşecektim.

Garip bir korkuyla gözleri yeniden parladı.

—Nasıl, iyi mi kendisi?

—Çok iyi.

Rahatlamış görünerek elimi sıktı.

—Buyrun, Bay Hammer. Ben Bay Torrence'ın sekreteri Geraldine King'im. Sizi gördüğüne çok sevinecek. Sue'nun bu son kaçışı onu o kadar sarstı ki, çalışamıyor bile.

—Son kaçışı mı?

Bana baktı ve başını eğdi.

—Birçok kez kaçtı. Bu krizler sırasında Bay Torrence'ı ne kadar üzdüğünü bir bilse, biraz daha düşünceli davranırdı. Şuradan buyrun, Bay Hammer.

Bana sigara kokan geniş bir odayı işaret etti.

—Oturun lütfen.

Pek fazla beklemedim. Odaya daha şöyle bir göz atamadan aceleci adımlar duydum. Seçimlerin en güçlü vali adayı Sim Torrence odaya girdi. Bir politikacıdan çok kederli bir babaya benziyordu.

—Geldiğiniz için teşekkür ederim, Bay Hammer.

Bana bir koltuk gösterdi. Az sonra kendisi de oturdu.

—Peki Sue nerede şimdi? İyi mi?

—Çok iyi, benim bir kız arkadaşımla birlikte kalıyor.

—Nerede Bay Hammer?

—Kentte bir yerde.

Koltuğunda öne doğru eğilerek kaşlarını çattı.

—Dönmeye niyeti var mı acaba?

—Belki.

Yüzü sertleşti. Bu ifadeyi mahkemelerde şimdiye dek belki yüz kez görmüştüm. Tanıkları bildikleri her şeyi söyletmeye zorlayan bir savcının yüzündeki ifadeydi bu.

Torrence söze girdi:

—Bu olayın neden sizi ilgilendirdiğini anlayamıyorum...

—Doğru, hakkınız var. Önce size tamamen burada bir raslantı eseri bulunduğumu söylememe izin verin. Sue'yu sekreterim bulmuş. Ben de ona geri dönmeden önce bazı şeyleri aydınlatacağıma dair söz verdim.

—Ah... yani anladığıma göre siz bu işle görevlendirildiniz.

Cüzdanımdaki kimlik kartı bir kez daha sihirli etkisini gösterdin ve bakışlarındaki düşmanlık izleri kayboldu. Ciddi bir havaya bürünmüştü, ama yine de duruşunda belli bir sabırsızlık seziliyordu.

—Öyleyse rica ediyorum, Bay Hammer, konuya dönelim. Zaten Sue için yeterince üzülüyorum...

—Olay çok basit, kız onu korkuttuğunuzu öne sürüyor.

Gözlerinden acılı bir ifade geçti. Beni durdurmak için elini kaldırdı, başını salladı ve pencereye doğru baktı.

—Biliyorum, biliyorum. Annesini benim öldürdüğümü sanıyor.

Beni şaşırtmıştı doğrusu.

—Doğru, dedim.

—Size bir şey açıklamama izin verir misiniz?

—Ben de bunu bekliyorum zaten.

Torrence koltuğuna gömüldü. Bir elini yüzünde gezdirdi. Sesi sanki bunları daha önce yüz kez anlatmış gibi rahattı.

—Sally Devon ile kocasının ölümünden altı ay sonra evlendim. O sırada Sue bir yaşında bile değildi. Sally'yi yıllardan beri tanıyordum ve... biz... iki eski dosttuk. Sally'nin alkolik olduğunu bilmiyordum. Evliliğimizin ilk yıllarında bütün çabalarıma karşın her şey berbattı. Sally evi idare eden yaşlı bir kadınla birlikte Gatskills'deki villaya çekildi. Kente gelmeyi, tedavi olmayı reddetti ve ölesiye içmeye devam etti. Sue'yu da yanında götürmüştü, fakat ona yaşlı kadın Lee bakıyordu. Bir gece Sally epeyce içtikten sonra buz gibi havada dışarı çıkmış. Doktorla geldiğimizde baygındı. Nedendir bilinmez, çocuk bu olayda beni sorumlu tutuyor.

—Annesinin ölmeden önce ona bazı şeyler söylediğini öne sürüyor.

—Bunu da biliyorum. Aslında hiçbir şey hatırlamasına imkân yok, ama yine de beni suçluyor.

Bir süre durdu. Koltuğun kenarlarını ovuşturdu ve devam etti.

—Sue şanslı bir çocuktu. Onu en iyi okullara yolladım, bütün isteklerini karşılamaya çalıştım, ama hiçbiri işe yaramadı. O da annesi gibi kabare dansözü olmak istiyordu.

Sonra, gözlerini bana doğru kaldırarak,

—Bütün bunların altında yatanı bilmek isterdim, diye ekledi.

Bu kez daha açık konuştum.

—Onu öldürmek istediğinizi düşünüyor.

Sarsılmış, allak bullak olmuştu.

—Ne?

—Bir araba az kalsın onu ezecekmiş, birisi onu izlemiş...ve bir başkası da üstüne ateş etti.

—Bundan emin misiniz?

—Son saldırıdan kesinlikle eminim.

Ona ayrıntıları anlatmanın bir yararı olmayacağını düşündüm.

—Peki nasıl oluyor da benim bütün bunlardan haberim olmuyor?

—Olay başka bir işle birlikte gelişti. Yani iki olay birbirine karıştı. Günün birinde bundan söz edildiğini duyarsınız. Ama şimdi değil. Şu an için ciddi bir cinayet teşebbüsü olduğunu söylemekle yetineceğiz.

İlk kez olarak savcı havasından sıyrıldı. Şaşkın bir biçimde ellerini ovuşturdu ve başını salladı.

—Bay Torrence düşmanlarınız var mı?

—Düşmanlarım mı? dedi ve etti:

—Sanmıyorum. Elbette siyasi düşmanlarım olabilir. İki parti var ve...

—Hayatınızı tehlikeye atacak kadar azıtabilirler mi?

—Hayır...Elbette hayır. Benim görüşlerimi paylaşmıyorlar, o kadar.

Birdenbire:

—Peki ya kadınlar? diye birdenbire sordum.

Benim bu küçük tuzağımı farketmedi bile.

—Bay Hammer... Sally'nin ölümünden bu yana hayatıma hiç kadın girmedi. Bu herkesçe bilinen bir şey.

Kapıya doğru bir göz attım.

—Şu hiç de fena kız değil ama!

—Geraldine King parti başkanı tarafından benim yanıma yerleştirildi. Politik kampanyalarımdan üçünde başyardımcım oldu... Bu arada, aynı partinin diğer adayları için de seçim kampanyası hazırlıyor.

—Hakkınızda kötü bir şey düşünmek istemem. Sadece bir ipucu yakalamaya çalışıyorum. Politikaya atıldığınızdan bu yana hiç düşman kazanmış olmayasınız?

—Size bir kez daha söyleyeyim, beni öldürecek kadar

nefret edebilecek birini tanımıyorum.

—Siz savcıydınız, değil mi?

—Bundan yirmi yıl kadar önce.

—Biraz da o döneme bakalım öyleyse.

Torrence sabırsızlıkla omuzlarını silkti.

—Bir sürü tehdite maruz kalmıştım. Hatta bazıları mahkemeye kadar geldi. İki başarısız cinayet teşebbüsüyle karşılaştım.

—Ne olmuştu?

—Hiç. Polis söz konusu kişileri yakaladı. Yargılandılar ve hapise girdiler. Her ikisi de bugün yaşamıyor. Biri veremden, öteki de ülserden öldü.

—Demek onlar hakkında bilgi topladınız?

—Toplamadım. Polis verdi bu bilgileri. Bana yararı olacağını düşünmüşler. Şahsen bu benim aklımı pek kurcalamamıştı.

—Neden?

—Ben öyle kuru gürültüye pabuç bırakmam. Fakat Sue ya da bir başkası tehlikede olunca iş değişir. Her zaman adli makamların ve polisin desteğini alabilirim. Ama bunu siz de biliyorsunuz, Bay Hammer, bir savcı sık sık katillere hedef olabilir. Bir zamanlar Dewey isminde bir adam vardı. Gangsterler onun cesedini görmek için can atıyorlardı. Ama ölümü, gangsterlerin başına çok büyük bir bela açacağından bundan vazgeçtiler. Hatta Dutch Schultz onu öldürmek istediğinde, kendi çetesi onun hesabını gördü. Bir savcının işi tehlikelidir, bunu biliyorum. Ama alçak insanların politikasına alet olmak için kendi ilkelerimden vazgeçemem.

—Çok sık korktuğunuz oldu mu?

—Evet. Ya siz?

—Çok sık oldu.

Ona gülümsedim. O da yavaşça karşılık verdi. Beni çok iyi anlıyordu.

—Peki ya Sue ne olacak?

—Onunla konuşacağım.

—Geri getirecek misiniz?

—Bu kendisine bağlı. Ne diyeceğine bakacağım. Peki,

ya gelmeyi reddederse?

Torrence bir süre düşündükten sonra cevap verdi.

—Sonunda o karar verecek. Sue çocukluk çağını geçmiş olmasına rağmen, hâlâ çocukça davranır. Ne dediğimi anlıyorsunuz ya?

—Evet, çok iyi anlıyorum.

Başını salladı.

—Hiçbir eksiği yok. Fakat ona karşı nasıl davranacağımı bilmiyorum. Bir öğüde ihtiyacım var.

—Kim verecek bu öğüdü?

Gözünde bir ışık belirdi.

—Bu siz olabilirsiniz, Bay Hammer.

On saniye düşündükten sonra başını salladı. Yazı masasının öteki tarafına geçerek bir çek defteri çıkardı... Yazdıkları bittikten sonra elime beş bin dolarlık o güzel yeşil kâğıdı tutuşturdu ve onu uzunlamasına katlamamı izledi.

—Bu büyük bir meblağ.

—Benim gibi biri sonuç almak istiyorsa büyük oynamalı. Sue'nun buraya sağsalim dönmesini istiyorum. Meydan sizin, Bay Hammer. Nereden başlayacaksınız?

—Bırakın da ona ben karar vereyim. Birçok kötülüğün kökü eskiye dayanır. Birçok pisliğinki de öyle. Geçmişiniz hakkında araştırma yapmamı istemiyorsanız paranızı geri alabilirsiniz. Çünkü bu işi sırf zevk olsun diye de yapabilirim ben.

—Sözünü ettiğiniz diğer olay sizinle doğrudan ilişkili, öyle değil mi Bay Hammer? Paraya ya da işe ihtiyacınız olduğu için yapmıyorsunuz bunu. Ortada başka bir şey var.

Bir süre birbirimize baktık. Karşısındakinin bir şeyler gizlediğini sezecek iki profesyonel için yeterli bir süreydi bu.

—Beni tanıyorsunuz, Torrence.

—Evet, Mayk. Sizi herkes tanır, öyle değil mi?

Gülümsedim ve çeki cebime koydum.

—Evet tanırlar, ama gerektiği kadar değil...

IV. BÖLÜM

Soruşturmaya her zaman bir cesetle başlanabilinir. Ölüm, bir son ve aynı zamanda da başlangıçtır. Bunun karmaşık hiçbir yanı yoktur. Ölümle işi olan bir kişinin en azından emin olduğu tek şey vardır: Yerde yatan ceset.

Ama bu başınıza büyük belalar da açabilir.

Yedi yıl, çok uzun bir süreydi.

Kind Hand ölmüştü. Ölümü bazılarını rahatsız etmiş, bazılarını da kaygılandırmıştı. Artık herkes Velda'nın kaldığı odada yaşanan dramı duymuş ve bekleyişe geçmişti. Kimilerinde yedi yıl önceki anılar yeniden canlanmıştı, şimdi olacakları bekliyorlardı. Bazıları neyin ne olduğunu biliyordu. Bazılarıysa bunu keşfedecekti.

Belki de ben...

Broadway'in ötesinde 49. Sokak'ta yüksek binaların arasına sıkışmış bir otel vardır. Bu otel bir barla sokağa açılır. İçindeki insanlar garip kişilerdir. Yine bu insanların birbirinden garip isimleri vardır. Barda yepyeni suratlarla karşılaştım, ama bazı müşteriler yedi yıl önce de oradaydı. Jersey Toby'i buldum ve başımla ona bir işaret çaktım. Az kalsın bira kupasını devirecekti. Bara doğru yönelerek bir burbon tonik ısmarladım.

Barmen pek geveze olmayan eski bir tilkiydi. İçkimi hazırladı, paramı aldı ve konuşmaya başladı:

—Selam Mayk!

Cevap verdim.

—Selam Charlie!

—Uzun zaman geçti, Mayk.

—N'aparsın hayat böyle işte!

—İyi iş bitirmişsin.

—Bakıyorum her şeyden de haberin var.

—Barmenler de konuşmayı sever.

—Sahi mi? Kiminle peki?

—Öteki barmenlerle tabii.

—O kadar mı?

—Evet, o kadar, diye yavaşça cevap verdi.

Yanımdan uzaklaşarak barın öteki ucunda turist avına çıkmış yosmalara servis yaptı. Sonra yanıma gelip yerleşti. Vurdumduymaz ve doğal bir hava takınmaya çalışıyordu. Hatta bir ara barlarda kurulan o ani dostluk tavrıyla bana bir kadeh içki bile ısmarladı.

Bu oyunu bitirdikten sonra konuşmaya başladı:

—Dinle Mayk...

—Böyle terleme, oğlum.

—Benim için mi geldin, yoksa bir rastlantı mı bu?

—Bir rastlantı.

—Çeteyle dalaşmandan hiç hoşlanmıyorum.

—Bu yeni bir teknik, Toby. Senin aklın ermez!

—Tamam Mayk, seni eskiden beri tanırım. Neler olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?

—Kime ne olmuş ki?

—Lewitt ile Kind Hand'e. Başına saksı mı düştü senin? Milletin üstüne ateş açarak şehirde elini kolunu sallaya sallaya dolaşacağını mı sanıyorsun sen hâlâ? Zaman değişti, dostum. Geldiğin yerde kalsaydın daha iyi ederdin. Şimdi beni sıkıştırmadan önce sana bir şey söyleyeceğim: Bana güvenme. Sana hiçbir şey anlatmayacağım. Tek bir kelime bile alamayacaksın ağzımdan. Unut beni. Küçük işlerle uğraşıyorum ve hiç kimseden korkacak bir şeyim yok. Hayatımı böyle sürdüreceğim artık.

—Ağzından lokmanı alacak değilim, ya dostum. Bu ne heyecan?

—İyi edersin!

Yerine geçti ve parlayan bakışlarıyla bardağını incelemeye başladı, bana oturttuğu laflardan pek hoşnut

görünüyordu. Elini tutup göğsümün üzerinde gezdirdim. Koltuk altımda asılı olan 45'liğimi hissedince suratı değişti.

—Hatırladın mı? diye sordum dalgamı geçerek.

Elini çekerken titriyordu.

—Hep aynı çılgınlık. Ama artık sen hiçsin. Bir saçmalık yaparsan hesabın görülür. Ama ben hep burada olacağım.

Taktik değiştirmeye karar verdim. Para çıkaracakmış gibi yapıp cüzdanımı çıkardım ve ruhsatımı görmesini sağladım. İster istemez farketti. Gözleri büyüdü ve bardağını yakaladı. Silahımla ruhsatımı tekrar ele geçirdiğimi ummuyordu.

—Beğendin mi Toby? dedim. Eh, şimdi söyle bakalım. Sana mı gidelim, yoksa bana mı?

—Yukarda bir odam var, diye kekeledi.

—Hangisi?

—313 numara.

—On dakika sonra seni orada bulurum.

Avluya bakan bir odaydı. Yenileştirilmeye çalışılmış eski otel odalarının hüzünlü havası vardı. Etrafa keskin bir bira kokusu sinmişti. Jersey bir bira açtı. İkramını kabul etmedim. Omuzlarını silkerek oturdu.

—Çıkar ağzından baklayı, Mayk. Ne istiyorsun?

—Kind Hand?

—Öldü o!

—Biliyorum. Onu ben nalladım. Kafatasının yarısı ortadan ikiye ayrıldı. Duvarda kocaman bir leke bıraktı. Bu ilk değil, üstelik son olacağını da hiç sanmıyorum. Bilmem anlatabiliyor muyum?

Toby hafifçe birasını itti.

—Manyaklık bu!

—Bula bula bunu mu buldun söyleyecek?

—Hayır. Sen bağlanması gereken bir delisin... Yaşamaktan bıkmış gibi bir halin var.

—Toby...

—Doğru söylüyorum, Mayk. Haberler çabuk yayılıyor. Elini kolunu sallayarak şehirde dolaşamazsın. Eski-

den tatlı kaçıktın, ama şimdi tam bir zırdelisin. Farkında olmadığımı mı sanıyordun? Herkes gibi haberi ben de biliyorum ve seninle aynı odada bulunmak hiç de hoşuma gitmiyor, bilesin...

—Seçim hakkın yok, Toby.

—Tanrı cezanı versin! Başım belaya girecek. Senin de öyle Mayk... Ne boktan iş bu be!..

—Kind Hand? diye tekrarladım.

—Tillson'un yerini almıştı. Bunu herkes biliyor.

—Ya sonra?

—Başka ne istiyorsun be herif! Kind'in çobanı mıyım ben? Ne halt ettiğini ne bileyim? Aynı işi yapmıyoruz ki!.. Sen onun ne mal olduğunu bilirsin... Bir şef. Dickerson'un sağ kolu. Her halde gidip de...

—Ne? Ne dedin?.. Kimden söz ettin?

—Boş ver... sen de biliyorsun.

—Kimi Toby?

—Bay Dickerson'u.

—O da kim?

—Mayk yalvarırım, bırak yakamı!..

—Sabrımı taşırıyorsun.

—Tamam... Dickerson'u tanıyan pek yok. Buranın yeni patronu o. Her şey onun emrinde. Anı şanıyla geldi buraya, bütün herifler arkasına dizildi. Dinle beni, sana daha fazla bir şey söyleyemem. Bütün bildiğim, patronun Bay Dickerson isminde biri olduğu.

—Politika ile mi uğraşıyor?

—O değil. O sadece ağırlığını koyuyor. Ateş gibi bir adam. Şu sırada neler olduğunu biliyor musun? Diğer şefler dört bir yandan geliyorlar, toplanıp emirler bekliyorlar. Büyük bir iş tezgâhlanıyor; ama ben yokum. Eski gangsterlik çoktan ölmüştü. Tıpkı kızılderililerdeki gibi büyük şef döndü. Herkes savaş alanında toplanmış zafer çığlıkları atarak bayram yapıyor. Bütün bildiğim bu.

—Ya Kind Hand?

—Şu uyanık çocuk ha?.. Şeytanın ta kendisiydi, çıkarının nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Köşeyi döneceğinden emindi. Sonra şefler arasına girmeye karar verdi.

Olduğu yerde kalsaydı iyi ederdi.

—Neden?

—Neden ne?

—Niçin bana ateş etti? Tutarlı bir açıklaması olmalı bunun...

—Karşısında senin olduğunu, kiminle boy ölçüştüğünü biliyordu.

—Bana birine hizmet etmek için bu işi kabul etmiş olabileceğini söylediler.

Toby ayağa kalktı ve pencereye yaklaştı.

—Akla yakın, neden olmasın? Hizmet etmek işe yarar. İyi bir eleman olduğunun kanıtıdır. Kuvvetli olduğunu gösterir.

—Çok dikkati çektiğini de...

Yavaşça geri döndü.

—Kafanı çalıştır, Mayk.

—Daha neyi görmemi istiyorsun?

—Bana daha net sorular sor.

—Dickerson kim?

—Kimsenin haberi yok. O bir patron. Bilinen tek şey bu.

—Parası var mı?

—Büyük olasılıkla evet.

—Kind Hand'in yerine kim geçecek?

—Kim en başarılı olursa o. Bence Del Penner geçer. Zehir gibi bir adam. On yıl önce içeri tıkılmış. Ama çıkınca bütün kumar işine hakim oldu. Önce Şikago da sonra Miami'de. Ama Kind onu çelmeliyordu.

—Öyleyse Kind'in beni araması, belki de bu iki şef arasındaki rekabetten ileri geliyordu. Beni temizlemekle birine hizmet etmiş olacak, yani yaranacaktı.

—Küçük bir hizmetin diğerine zararı dokunmaz.

—Kind bu yüzden öldü ama.

—Öyleyse hizmetin konusu sen değildin.

Ona uzun süre baktım. Sonra yüzü asıldı ve bana sırtını döndü.

Birasını bitirince omuzlarını silkti ve devam etti:

—Bunun kişisel bir hizmet olduğu söyleniyor. Seni

orada bulacaklarını beklemiyorlarmış. Çok büyük şaşkınlık yaratmış. Aradıkları başka bir şeymiş. Ne olduğunu bilmiyorum, bilmeye de hiç meraklı değilim. Beni rahat bırak, bir belaya bulaşmadan işimi sürdüreyim. Sen de bu herifleri unutmaya çalış.

—Neden?

—Seni tesbit ettiler. Herkesin haberi var. Artık milletin gözü senin üstünde.

—Böyle bir şey başıma ilk kez gelmiyor ki, aslanım!

—Bu kez bildiğin gibi değil.

Bir süre birasını seyretti, kendi kendine düşündü sonra kararını vermiş gibi omuzlarını silkti.

—Marv Kania'dan söz edildiğini duydun mu?

—Hayır. O da kim?

—Sözleşmeli olarak çalışır. Saint-Louis'den gelmiş. Çok genç yaşta cinayet teşebbüsü yüzünden tutuklanmış bir serseri. Kansas City'de Pax ile birlikte çalışmış. Sonra, Arnold Philips'le körfez ile Saint-Louis arasında işler yapmış. Söylenenlere bakılırsa sözleşmeli olarak Vince Pago, Carlysle ve Los Angeles cinayetlerine katılmış. Onun da desteği büyük yerden ve senin kadar gözü dönmüş bir çılgın.

—Bunun benle ne ilgisi var Toby?

—Artık tam hedefsin. Marv Kania şu sıra karnında bir kurşunla dolaşıyor ve herkes bunu senin yaptığını biliyor. Eğer ölürse şansın var demektir. Yoksa işin iş, dostum.

Kalktım şapkamı giydim.

—Bir süredir hep şansım yaver gidiyor, dedim.

Ciddi bir havayla başını salladı.

—Dilerim, devam eder.

Tam kapıyı açacağım sırada söylediklerini düzeltti.

—Ya da tam tersi olur.

—Neden?

—Şansın seni izlemekten yorulduğu zaman yanında olmak istemem.

—Sen de dikkatli ol.

—Bu kesin, olacağım tabii.

*

* *

Sonra onun yanına döndüm. O uzun siyah saçlı nefis kadının yanına, çarşafın altında bile vücudunun uyumlu kavisleri belli olan o güzelim yaratığın yanına döndüm.

Girdiğimi duymadı, ona seslenmek zorunda kaldım.

Gözlerini önce yavaşça açtı sonra şaşkın şaşkın baktı. Elini oynattı. Bu elin içinde ne olduğunu biliyordum. Beni tanıdığı zaman parmaklarını bıraktı, elini çarşafın altından çıkardı ve elimi tuttu.

—Dikkat et canım, dedim.

—Sen burada olduğun zaman gereği yok.

—Peki ya ben olmasaydım?

—Ama şimdi buradasın, Mayk!

İki gün önce merdivenin basamaklarını çıkarken de aynı şeyi düşünmüştüm.

Elini tuttum, üstündeki çarşafı çekip attım ve onu seyrettim.

Çıplak bir kadın görmek sizde ne gibi bir etki uyandırır? Gerçek bir kadın. Uzun boylu, çekici ve istekli. Loş ışıkta teni yumuşacık ve kaygan görünüyordu. Göğüslerinin pembe uçlarını seçebiliyordum. Delice bir istek içindeydi. Vücudunun yumuşak kıvrımlarında bekleyen, gittikçe hızlanan soluğunda kendini gösteren istek. Ve fısıldayarak aşk sözleri söyleyen o sıcak ve ıslak dudakları...

Yatağın kenarına oturdum ve parmaklarımın ucuyla ona dokundum. Bana her zaman kendini vermeye hazırdı, ama ilk kez olarak bunu kabul ediyordum. Artık onu sevebilir, tadına bakabilirdim. Birlikte olduğumuzu hissedebilir ve mutlu olabilirdim. Derin bir nefes aldım ve kısık sesle:

—Delice bakışların var, dedim.

—Gözlerimi göremezsin.

—Ama biliyorum. Yeşil hareli kahverengi, çılgın bakışlı gözlerin var.

—Öyleyse istediğimi yap.

—Hayır yavrum, senin istediğini değil, ancak kendi istediğimi yaparım ben.

—Öyleyse istediğini yap.

—Hazır mısın?

—Ben hep hazırdım.

—Hayır bu doğru değil.

—Şimdi hazırım ya işte.

Yüzü bana doğru dönüktü. Çıkık elmacık kemiklerinin gölgesi dudaklarına vuruyor, gözleri garip bir pırıltıyla parlıyordu. Onu öpmek için eğildiğimde üstüme aç bir hayvan gibi saldırdı. İşte o zaman bir kadının ne demek olduğunu anladım; gerçek bir kadının ne demek olduğunu...

Sarhoş gibi kendimizden geçmişken bir ses duyduk. Garip bir ritimle gidip gelen bir sesti bu.

—Kız uyanık, dedi Velda.

Çarşafı çektim, omuzlarını örttüm.

—Başka bir yere gidebiliriz, dedi.

—Hayır.

—Mayk...

—Önce şu sorunlarımızı çözmeliyiz. Bunları halletmeden hiçbir şeyin tadı olmaz.

Gözlerindeki ifadeyi tahmin ediyordum.

—Senin sayende hep şiddetle karşı karşıya olacağız.

—Ama her zaman değil.

—Bugüne kadar sakin bir anımız oldu mu hiç?

—Bazı insanlar ister istemez tehlikeyi üzerlerine çeker, dedim. Beni tanırsın. Olaylar karşısında ilgisiz kalamıyorum.

—Hiç değişmeyecek misin?

—Buna güvenme. İşime bağlıyım ben.

—Ya benimle ne zaman ilgileneceksin?

—Hiçbir zaman. Yani şu sıralar... Zamanı gelecek, ama o ana kadar yapacak işlerimiz var. O an geldiğinde hazır olacak mısın?

Anlamlı anlamlı gülümsedi.

—Ben hep hazırdım, ama sen hiç fikrimi sormadın.

—Hiç sormam. Alırım...

—Al beni, Mayk!

—Hazır olduğum zaman. Şimdi değil. Haydi kalk!

Yataktan kayarak çıktı. Bütün hareketlerini görebileceğim biçimde elbiselerini giydi. Sonra komodinin üst çekmecesini açtı, aldığı silah kılıfını eteğinin altından beline kaydırdı ve kemeriyle sıktı. Yassı Browning hiçbir kabarıklık yapmıyordu.

Aşağıdan Rickerby'ye telefon ettim. Adamlarından birini yokluğumuz sırasında evi koruması için yolladı. Sue herhalde uyumuş olmalıydı. Ama bundan emin değildim. Yine de biz dönmeden kaçamayacağını biliyorduk. Garajdan kiralık Ford'u aldık ve West Side'ın kuzeyine yöneldik.

—Nereye gidiyoruz? diye sordu Velda.

—Bir diskoteğe. İsmi, The Angus Bull. Gangsterlerin yeni buluşma yeri.

—Sana kim söyledi?

—Pat.

—Numaramı kime yapacağım?

—Del Penner isminde bir adama. Kendisi orada yoksa bile, bazı ipuçları elde edebilirsin. Bu Penner, Kind Hand' in yerine göz dikmişti ve hiç kuşkusuz grupta onun yerini alacak. Senin öğrenmen gereken.... Bay Dickerson'un kim olduğu.

Bana merakla baktı, ben de olayları anlattım. Bir yandan da göz ucuyla onu izliyordum. Olayın ayrıntılarını tek tek çözümleyip bir bütün halinde sindirmek istiyordu. Yedi yıl içinde onda bazı şeylerin değişmiş olduğunu farkettim. Ruhsatı ve silah taşıma izniyle sekreterlik yapmıştı. Benim bilmediğim tuhaf bir geçmişi vardı. Şimdi de öyle, yine silahlıydı. Ama demirperde gerisinde, hayatının o korkunç kovalamacasında, yeni ve müthiş bir kıvraklık kazanmıştı.

—Kimin tarafından korunuyoruz?

—Pat tarafından.

—Arkadaşın Rickerby yok mu işin içinde?

—Onu şimdilik yedekte bekletiyoruz. Olay henüz çözülmedi, polis şimdi araştırma safhasında.

—Sen ne yapacaksın?

—Basil Lewitt'in yakın tarihte neler yaptığını araştıra-

cağım. Pat'ın elinde onun hakkında bilgi yok. Polis sürekli araştırıyor, ama ne bürosu, ne de dosyası var herifin. Fakat kesin olan tek şey, birinin hesabına çalıştığıydı. Senin ve küçüğün peşindeydi. Dört gün boyunca odanı izledi. Nereye varacağımızı bilmiyorum, ama bu üstünde gidebileceğimiz tek iz.

—Ya Sue?

—Onun şimdilik söyleyecek bir sözü yok.

—Babası ve cinayet girişimleri hakkında söylediklerine inanıyor musun?

—Hayır.

—Neden?

—Çünkü mantıklı değil. Bu kız bir ruh hastası ve kanıtlarım olmadıkça onun dehşet verici masallarını dinlemeye hiç niyetim yok.

—İki ölü, pek masal sayılmaz ama.

—Sen bu işi bana bırak tamam mı?

—Oldu Mayk, sen hep bildiğini okursun zaten.

—Ha şunu bileydin!

—Peki, beni olduğum gibi seviyor musun?

—Elbette, dedim.

—Kendimi seninle yeniden buluyorum, Mayk.

Dizine dokundum ve bacağının gerildiğini hissettim.

—Sanki hiç gitmemiş gibisin canım.

Onu diskoteğin önüne bıraktım. Artık kendi başının çaresine bakması gerekiyordu. Bana gülümsedi. Eliyle bir işaret çaktı ve ayrıldık. Artık kendimi rahatlamış hissediyordum. Midemde kramp, içimde sıkıntı kalmamıştı. O buradaydı. Her zamankinden daha çok varlığını yanımda hissediyordum. Kemerinde kendini koruyacak bir tabancası vardı ve beni izlemeye hazırdı.

*

* *

Sırf merakımdan Lewitt hakkında araştırma yaptım. Küçük bir oda kiralamıştı. Ev sahibi kadın, onun burada hiçbir olay çıkarmadan altı ay kaldığını, kirasını düzenli olarak ödediğini söyledi ve artık polislerin sorularına cevap vermekten bıktığını belirterek beni sepetledi. Kom-

şular onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlar, bilmek de istemiyorlardı. Köşedeki kahveden onu tanıyan çıkmamıştı. Bu olayın onları ilgilendirdiği de yoktu. Ama odasında ağzına kadar izmarit dolu sigara tablaları ve çöp kutusunda iki boş sigara kartonu duruyordu. Bu kadar çok sigara içen bir kimse sigara almak için pek uzağa gitmemeli, diye düşündüm.

Basil Lewitt sigaralarını iki blok öteden alıyordu. Gazetelerini de. Yaşlı dükkân sahibesi onu çok iyi hatırlıyordu ve Lewitt'ten bahsetmekten başka bir isteği yoktu sanki.

—Onu tanıyorum, dedi. Polislerin beni bulacaklarını tahmin ediyordum. Kendim de gidebilirdim, ama günleri sayıp geleceğiniz anı beklemek daha eğlenceli geldi doğrusu. Epeyce zaman kaybettiniz. Nereden geliyorsun?

—Merkezden.

—Ne olduğunu biliyor musun?

—Henüz değil!

—Benden ne istiyorsun?

—Sadece gevezelik etmek.

—Haydi sorular sor.

—Hayır sen anlatacaksın. Tabii zora başvurmamı istemiyorsan, hani televizyondaki gibi... (Ona gülümsedim.) Başlayım mı?

Dalga geçtiğimi anlayıp, elini yüzüme doğru salladı.

—Bütün bunlar eskidendi. Artık kimse yaşlı kadınlara el kaldırmıyor, bazı serseri gençlerin dışında.

—Beni de o serserilerden say.

—Hiç şaşmadım. Haydi sor şu soruları.

—Peki öyle olsun... Arkadaşları var mıydı?

—Hayır, ama hep telefon ederdi. Acelesi olduğundan da kulübenin kapısını hiç kapamazdı.

Başıyla telefon kulübesini gösterdi.

—Onu dinliyor muydun?

—Neden olmasın? Böyle şeyler için belki çok yaşlı sayılırım, ama aşktan söz edildi mi yine de zevk alıyorum.

—Bak şu işe!.. Evet, ne diyordun?

—Ama o aştan söz etmezdi. Hep para hikâyeleri anla-

tırdı. Her zaman da öfkeliydi.

—Çok ilginç... Başka?

—Büyük paralardan bahsederdi. Beş bin dolar falan, sanki at yarışlarında oynar gibi... Yanılıyor muyum, evlat?

—Kendi üstüne kumar oynadı ve kaybetti. Benim bildiğim bu.

Omuzlarını silkti.

—Son kez bayağı sinirlenmişti. Bir iş sanki çok zamanını almış gibi ek para istiyordu. O parayı aldığını sanmıyorum.

—Hiç isim duydun mu?

—Hayır ne isim, ne de adres.

Bekledim, bana doğru bakarak gülümsedi:

—Sanırım ancak belirli saatlerde telefon edebiliyordu. Sonra, öteki uçta sanki çok gürültü varmış gibi hep yüksek sesle konuşurdu. Zaten onu bu yüzden duyabiliyordum, dedi.

—Sen yanlış meslek seçmişsin, aslında çok iyi bir polis olabilirmişsin.

—Ne yapalım, kader işte evlat. Başka bir şey öğrenmek istiyor musun?

—Buraya bunun için geldik ya.

—Bir gün bir paketle geldi. Kalın kâğıtla kaplıydı ve ağır olduğu belli oluyordu. Bence silahtı. Sanırım parçalara ayrılmış bir silah. Buna ne dersin?

—Kutlarım. Nasıl anladın bunu?

—Kolay. Yere dayadığı zaman madeni bir ses duydum. Üstelik, yağ kokuyordu. Benim kocam bu aletlere çok meraklıydı. Bu kokuyu yıllar boyunca evimde duymuşumdur.

Basil Lewitt'in ölümünden bu yana hatırlamaya çalıştığım o ayrıntıyı birdenbire bulmuştum. Yaşlı kadına teşekkür ederek oradan ayrılırken arkamdan seslendi:

—Hey!..

—Ne?

—Söylediklerin doğru değil. Yaşlı kadınlara vurmuyorsun.

Güldüm.

—Sadece hak ettikleri zaman vururum, dedim hayal kırıklığına uğramasın diye.

*

* *

Velda'nın oturmuş olduğu odadaydım. Yolun öteki yanını inceliyordum. Karşıdan evi gözlemeye uygun pencereyi saptamakta güçlük çekmedim. Yaşlı kapıcı on dolar karşılığında bana oranın anahtarını verdi; hem de hiç soru sormadan. Kapıyı açar açmaz da, aradığım yerin tam ortasına düştüm.

Söz konusu silah pahalı bir tüfekti. Yerde bir şarjör vardı. Silah masaya vidalanmış bir üçayak üstündeydi. Dürbünü az önce ayrıldığım odaya doğru çevrilmişti. Silahın yanında iki boş sigara paketi duruyordu. Boş bir domates suyu kutusunun içi izmarit ve kibritle doluydu. Etrafta bir düzineye yakın sandviç kâğıdı vardı.

Basil dört gün boyunca tetikte beklemişti. Bu süre içinde Velda'yı istediği an öldürebilirdi. Çünkü orada olduğunu biliyordu. Bunu söylemişti. Silahının başında dört gün hiçbir şey yapmadan beklemişti.

Bunun nedeni açıktı.

Asıl istediği küçük kızdı. Velda onu görülmeyecek bir yere, üst kata yerleştirmişti. Fakat benim gelişim bütün planlarını altüst etmişti. Neden orada olduğumu anlamamıştı, ama bu tehlikeyi göze alamazdı. Ben de küçük kız için gelmiş olabilirdim pekâlâ. Belki de onu oradan kaçırmayı, saklamayı düşünüyordum.

İşte, sonunda izler beni küçük Sue'ya götürmüştü.

V. BÖLÜM

Joey Adams ve karısı Cindy'yi uzun zamandır görmemiştim. Şimdi, müzikal komedilerdeki kabare numaraları ve dünya çapındaki turnelerinin dışında Amerikan Varyete Oyuncuları Birliği'nin başkanlığını da yapmaktaydı. Ama hiç değişmemişti. Cindy de öyle, her zamanki gibi baş döndürücü güzellikteydi.

Sekretere geldiğimi haber vermemesini söylemiştim. Odaya girdiğimde Joey masasının kenarına eğilmiş, Cindy'yi yeni bir vizon almaktan caydırmaya çalışıyordu, ancak pek başarılı olduğu söylenemezdi.

—Ne haber, tilki? dedim.

Omuzunun üstünden bakarak güldü ve bürosunun üstünden atladı.

—Vay canına! Sonunda, ortaya çıktın demek. Nerelerdeydin, bıçkın?

—Yanlış bir trene binmişim, oğlum. Selam, güzellik kraliçesi.

Cindy pırıl pırıl gözleriyle bana baktı:

—Joey'a bir gün geri döneceğini söylemiştim, dedi. Artık ölüm ilanlarını izlemeye başlamıştık. Geçtiğin yerlerde iz bırakıyorsun, Mayk.

—Haliyle kızım. Çünkü ben de iz üstünde gidiyorum. İşimiz bu ya!

—Hy da bana bunu söylemişti. Seni gidi alçak, niye yardıma ihtiyacın olduğu zaman bize gelmedin?

—Dinle yavrum, alkolik olmak için kimseye ihtiyacım

yoktu. Tek başıma becerebildim bunu.

—Ben de aynı şeyi demek istemiştim.

Joey sabırsızlıkla aramıza girdi:

—Bırakın bunları şimdi. Eh, anlat bakalım, derdin ne? Eğer biz...

—Şimdi küçük bir yardıma ihtiyacım var, dostum.

Bir an boş bulundu:

—Biliyorsun, benim içkiyi bırakan alkolikler derneğiyle bir ilgim yok, ama yine de...

—Bununla bir ilgisi yok, oğlum. O defteri kapadık artık.

—Öyleyse?

—Bana kaç zamandır polis rolü oynamak istediğini söyler dururdun, hatırladın mı, uyanık tilki?

Gözünde bir ışık yandı, ama Cindy aceleyle söze girdi:

—Aman ha! Erkeğimin belalı işlere bulaşmasını istemiyorum. Kocam sadece bana ait ve onu parçalara bölünmeden bir bütün olarak saklamak niyetindeyim. Benim adam bir varyete oyuncusu. Senin bu tabanca numaraların cildimizi bozar...

—Kapa bu konuyu Cindy. Eğer Mayk isterse...

—Kendini üzme, bu sadece küçük bir yardım.

Hayal kırıklığına uğramıştı.

—Ama bu yardımı bana ancak sen yapabilirsin, diye devam ettim.

Güldü ve şakayla karnıma bir yumruk indirdi.

—Haydi çıkar ağzından baklayı hırpani!

—Sendeki oyuncu dosyalarının tarihi ne zamana kadar uzanıyor?

—Eh... (omuzlarını silkti.) Asıl bilmek istediğin nedir?

Çalışma masasının kenarına oturdum ve kafamın içindekileri düzenlemeye çalıştım.

—Benim derdim, bundan aşağı yukarı yirmi yıl önce, Sally Devon isimli bir dansöz... İsim sana bir şey hatırlatmıyor mu?

Başını salladı.

—Hatırlatması mı gerekiyordu?

—Yoo... Aslında, adını afişlerin üstüne yazdırdığını

pek sanmıyorum.

—Mayk...

Cindy yumuşak bir hareketle ayağa kalktı ve Joey'a yaklaştı.

—Sakın Torrence'ın evlendiği kadın olmasın bu?

Başımı olumlu anlamda salladım.

—Sen bunu nereden biliyorsun? diye sordu Joey.

—Ben yetenekliyim hepsi bu.

Joey madara oldu.

—Onun hakkında ne biliyorsun, tatlım? dedim.

—Hiçbir şey, ama Joey'ın bir arkadaşıyla politika tartışıyorduk, o sırada ismini duymuştum. Bir zamanlar onunla çalışmış.

—Yaa? Şimdi de Cindy politikayla ilgilenmeye başlamış, diye homurdandı Joey. Kiminle konuşuyordun bakalım?

—Bert Reese ile.

—Ne düşünüyorsun bu konu hakkında Joey? Belki bilgi toplayabilirsin. Belki de Bert onu daha iyi tanıyan birine yöneltebilir beni.

—Olabilir... Eğer seni ilgilendiren işin politik yanıysa, belki Cindy...

—Hayır, politik yanı değil. Sadece sanatçı yanı hakkında bilgi toplamak istiyorum. Bundan yirmi ya da otuz yıl kadar önce sanatını icra ediyormuş. Onu sendikadan biri hatırlıyor olabilir, ya da o zamandan kalan bir ihtiyar. Sim Torrence ile evlenmişti, o zamanlar Sim henüz pek ünlü değildi. Sally ile ilgili bilgi toplayabilir misin?

—Elbette Mayk, elbette. Dostlar bağlantılarını hiç koparmazlar. Birbirlerini unutmazlar. Bu çevredeki ilişkileri sen de bilirsin. İlgileneceğim.

—Uzun zaman alır mı?

—Yarın bir, iki ipucu elde ederim. Senle nerede görüşebilirim?

—Eski büromda. Ya da istersen Blue Ribbon'a mesaj bırakabilirsin.

Yine bana gülümsedi ve gözünü kırptı... Polisliğe oldum olası hevesi vardı. Polis ya da itfaiyeci olma isteğini

bastıran insanlara hemen her yerde rastlayabilirsiniz. Elini sıktım, Cindy'ye bir işaret çaktım ve onları vizon kavgalarıyla baş başa bıraktım.

*

* *

Gittiğimde Rickerby bana tuhaf bir şekilde baktı ve aceleyle selamladı. Bir şeye ihtiyacımın olup olmadığını sordu. Hayır dedim, sonra telefona gitti. Yukarı çıktım.

Alt kattan tuhaf bir şarkı duyuluyordu. Kuş sesini andıran ilginç bir sesti. Bu garip şarkıyı söyleyen adeta kendinden geçmişti. Senfoniyi andıran müziğin sıcak bir yönü de vardı.

Şarkı Velda'yı bıraktığım kattan değil, daha yukarıdan geliyordu. Basamakları dörder dörder çıktım. Koridorun sonunda durdum. 45'liğim elimde, kendi kendime ne olabileceğini soruyordum. Bu şarkıda her şey vardı, korku, kin, dehşet. Ama asla ümit yoktu.

Kapıyı yavaşça ittiğimde, ses odadan dışarı yayıldı. Bir köşede duruyordu. İki elini duvara dayamış, başını eğmiş, müziğin ritmiyle hafifçe omuzlarını oynatıyordu. Sarı saçları tavanın küçük lambasının bütün ışığını yansıtıyordu.

—Sue, dedim.

Şarkısını kesmeden yavaşça kendi çevresinde döndü, ama beni görünce bir dans figürü yaptı ve dansına son verdi. Bakışında sanki bir bulanıklık vardı. Beni tanıması için otuz saniye geçti.

—Orada ne yapıyorsun?

—Buraya geldim, çünkü boştu.

—Niye loş bir oda seçtin?

Ellerini arkasında kavuşturdu.

—Mobilyaların da gözü vardır, insanı seyrederler. Bir evde bunlar varsa insanlar da var demektir. Ben hiç kimseyi istemiyorum.

—Neden Sue?

—İnsanlar kötülük yapıyorlar.

—Sana birisi kötülük mü yaptı?

—Yaptığını siz de çok iyi biliyorsunuz.

—Şimdiye kadar sana kimsenin kötülük yapmadığını

biliyorum.

—Annemi öldürdüler. Bu yeterli değil mi?

—Bundan emin değilsin.

—Eminim. Onu bir yılan öldürdü.

—Bir ne dedin?

—Bir yılan.

—Annenin ölümünün doğal nedenleri var. Annen.... hastaydı.

Sue inatla başını sallayarak karşı çıktı.

—Hatırlıyorum. Bir yılandan korkuyordu. Hatta bana bile söylemişti.

—O zaman çok küçüktün. Bunları hatırlayamazsın.

—Hayır.

Ona elimi uzattım, yavaşça tuttu.

—Aşağı inelim yavrum. Sana anlatacaklarım var.

—Tamam. Buraya canım istediği zaman gelebilir miyim?

—Elbette. Bir sakıncası yok. Ama evin dışına çıkma.

İri kahverengi gözleri korkulu bir ifadeyle beni sorguluyordu.

—Birinin bana kötülük yapmak istediğini biliyorsunuz, değil mi?

—Dinle yavrum, sana asılsız hikâyeler anlatacak değilim. Hem böylece belki daha temkinli davranırsın. Birinin senin hesabını görmek istediğini sanıyorum. Bunun nedenini bilmiyorum. Ama sana söylediklerimi iyi dinle, tamam mı?

—Tamam Mayk.

Son bombayı patlatmak için kahvesini bitirmesini bekledim.

—Sue...dedim.

Gözlerini kaldırdı ve hemen o anda söyleyeceklerimi tahmin etti.

—Evine dönmeyi düşünüyor musun?

—Hayır, dedi yalnızca.

—Annenin başına ne geldiğini gerçekten öğrenmek istiyor musun?

Başıyla onayladı.

—Peki ama nasıl?

—Senin büyük kulakların var yavrum. Ben müziği iyi bilen eski bir kurtum. Bana boş yere masal anlatma. İstediğini yapabilirsin. Bildiklerini kendine sakla ve evine dön. Seni öldürmek istiyorlar, küçük kız. Eğer güvenli bir yerde olursan ben de seni merak etmeden rahatça avımın peşine düşerim.

Sue hafifçe gülümsedi ve gözlerini yere indirdi.

—Benim ölmemi isteyen o, dedi.

—Tamam, diyelim ki öyle. Eğer bu doğruysa, şimdi hiçbir şey yapamaz. Şu anda bütün gözler senin üstünde.

—Ya sizinki?

Hoppala! Bir bu eksikti, iyi mi? Gülümsedim.

—Gözlerimi senden ayıramadığımı pekâlâ biliyorsun.

—Benimle dalga geçmeyin.

—Şimdi dinle beni Sue. Senin moruk bana bu işi temizlemem için beş bin dolar verdi. Bunu tuzağa takılmış bir adamın ayağını kaydırmak için yapmadı, çünkü beni iyi tanıyor ve yaş tahtaya basmayacağımı da gayet iyi biliyor. Şimdiye dek çok haydutun canına okudum. Birçok olayı çözdüm. Kimse beni hafife alamaz.

—Buna gerçekten inanıyor musunuz?

—Bak güzelim, her şey yoluna girmeden ve tam olarak gediğine oturmadan ben hiçbir şeye inanmam. Ama şimdi bulunduğumuz şu noktada, işin bütün olasılıklarını birden düşünmeliyiz. Eee... ne diyorsun, eve dönmeye karar verdin mi?

—Eğer bu kadar üstünde duruyorsanız...

—Evet duruyorum.

—Sizi yine görecek miyim?

İri, kestane rengi gözleri biraz buğulandı. Mütevazi görünüp:

—Elbette, ama benim gibi bir adam senin gibi bir kızla ne yapabilir ki? dedim.

Bir gülümseme yayıldı dudaklarına:

—Bence çok şey, diye cevap verdi.

Kızardım galiba...

* *

Sim Torrence çıkmıştı, ama Geraldine King, Sue'yu aldırmak için bir araba gönderdi. Yazıhaneme dönmek için arabanın gelip Sue'yu almasını bekledim.

Asansörden sekizinci katta indim ve sırtı bana dönük olarak duvara dayanmış adamın yanından geçtim. Eğer o anda, duruşundaki gariplik dikkatimi çekmeseydi hiçbir zaman yazıhaneme dönemeyecektim ve mermer döşemede leşimi bulacaklardı.

Birden, acı ve nefret dolu bir yüz görünce kendimi yere atarak 45'liğe saldırdım. Tabancası iki kere patladı, iki kurşun da burnumun ucundan geçti. Elimde emektar 45'lik vardı, ama artık çok geçti. Hızla benim çıktığım asansörün içine daldı ve kapılar kapandı. Artık onu izlemenin yararı yoktu. Merdivenler koridorun öteki ucuna iniyordu. Üstelik asansör çok hızlı gidiyordu. Ayağa kalktı ve kapı aralığından gördüğüm yüzü kafamda yeniden canlandırmaya çalıştım.

İki kurşun da duvara saplanmıştı. İyice yassılaşmışlar, biçimlerini kaybetmişlerdi. Ama polis laboratuvarında saptamanın yapılabilmesi için gerekli çizgiler vardı. Onları cebime atarak yazıhaneme girdim. Pat'ın numarasını çevirdim ve başıma gelenleri anlattım. Kendini tutamadan bir kahkaha savurdu.

—Kurşunlar hep de seni buluyor Mayk. Bu daha ne kadar sürecek?

—Kimbilir?

—Onu tanıdın mı?

—Basil Lewitt'in karnından yaraladığı adam. Adının Marv Kania olduğunu sanıyorum.

—Mayk...

—İnini biliyorum, herifle ilgilenecek misin?

—Bir aydan beri her yerde onu arıyoruz. O olduğuna emin misin?

—Kesinlikle.

—Senin canına susamış olmalı.

—Karnında kurşun var, Pat. Bu durumda pek bir şey yapamaz, ama hergele benden intikam almak için hâlâ yaşamakta direniyor. Adamı ele geçirirsek olayın son

düğümünü çözmeyi başarırız. Eğer arandığını biliyorsa doktora gitmeyecektir ve de ele geçeceğinden eminse ölmeden önce beni haklamak için her şeyi göze alacaktır. Onun durumundaki bir yaralı sanki hiçbir şey olmamış gibi sokaklarda dolaşamaz.

—Ama şu sıra yaptığı, bundan başka bir şey değil, oğlum!

—Öyleyse bir yerde düşüp kalacak. Yardım etmeye kalkışan olursa, onu da vuracak. Beni her yerde izleyemez. Çok hızlı yer değiştiriyorum.

—Seni bir köşede bekleyecektir, Mayk.

—Nasıl yani?

—Düşünsene, eğer olayın farkındaysa senin nereye gideceğini biliyor demektir. Seni orada beklemek en uygun yol.

Vay be! Kimi zaman şu Pat'ın çatlak saksısı iyi çalışır.

—Peki, şimdi ne yapayım?

—Oraya geliyorum. Eğer bir iz bıraktıysa onu buluruz. Rahatça gizlenebileceği bir köşe yok çevrede.

—Tamam.

—Baksana bana...

—Ne var Pat.

—Onu köşeye kıstırırsan, sakın dokunma tamam mı? Zaten üstüme bir sürü adam yükledin bu yüzden. Yeni savcı ruhsatını elinden almayı düşünüyor.

—Bunu yapabilir mi?

—Mümkündür.

—O hergeleye birlikte çıktığımızı söyle. Eğer Velda'nın bulunduğu dairenin karşısındaki bodrum kata bir göz atarsan, Basil Lewitt'e ait olan bir dürbünlü tüfek bulabilirsin. Bu belki işinize yarar.

—Bu bana şimdi mi söylenir, be herif?

—Hırlama moruk, ben de daha yeni buldum.

—Konu hakkında ne düşünüyorsun?

Ona hiçbir şey söylemedim.

—Bende bir şey yok! diye cevap verdim.

—Pekâlâ, şu kurşun çekirdeklerini bana mümkün olduğu kadar çabuk yollar mısın?

—Hemen yollarım.

Telefonu kapar kapamaz Arrow Ajans'a telefon ettim. Daha sonra iki örneğin bulunduğu zarfı teslim ettim ve divana uzandım.

Üç saat boyunca hiç rüya görmeden ölü gibi uyumuşum. Telefonun uzun uzun çalmasına rağmen, zorlukla kalktım ve ancak yetiştim. "Alo" der demez Velda'nın sesi çınladı:

—Mayk!..

—Evet sevgilim, ne var?

—Biraz çene çalmak için bana gelebilir misin?

Parmaklarım ahizeye takıldı kaldı. Biraz çene çalmak, aramızda "tehlike"yi işaret eden bir şifreydi.

Herhangi birinin konuşmamızı dinleyebileceği düşüncesiyle kaygısız bir sesle cevap verdim:

—Tabii canım, neredesin?

—8. Cadde'de, parkın yanında bir gece kulübündeyim... Adı Lew Greens Bar...

—Evet o yeri biliyorum. Şimdi gelirim.

—Mayk...yalnız gel.

—Tamam.

Yola çıktığımda Nat Druman'a uğradım ve bürosunda sakladığı otomatik 32'liği ödünç aldım. Silahı kemerime yerleştirdim ve Lew Greens Bar'a gitmek için bir taksi tuttum. Hava çok rutubetliydi. Sokaklara kentin ışıkları yansıyordu. Kısacası, pek iyi şeyler vaat etmeyen bir geceydi bu.

Barın içinde iki tip hararetle bir şeyler tartışırlarken duvardaki televizyondan ortalığa karışık bir ses dalgası yayılıyordu. Küçük kemerli kapıdan dipteki salona geçtiğim an, kalın bir ses:

—Bu ne acele, bayım, diye homurdandı.

Yarmanın elleri cebindeydi. Silahlı olsa da olmasa da onun hakkından rahatlıkla gelebilirdim, ama peşinden gitmeye karar verdim. Beni giriş kapısına doğru götürdü, orada bir başka hergele bekliyordu. Keyifle güldü.

—Adam dolu, üstünü aradın mı?

—Konuşacağına sen arasana! diye cevap verdi diğeri.

Nerede neyi arayacağını iyi biliyordu teres. 45'liğimi çıkardı ve:

—Fena değil, diyerek pis pis sırıtıp onu cebine attı.

—Şimdi dışarı! Araba bekliyor. Siz çok önemli bir adamsınız, bayım!

Beni Long Island City'ye, yerine büyük bir fabrika kurulacak olan yıkılmaya yüz tutmuş bir binaya götürdüler. Araba terk edilmiş bir deponun önünde durdu ve uzun boylu yarmanın işaretiyle onu izlemeye koyuldum. Binanın çevresini dolaştık, arka kapıdan içeri girdik.

Bir masanın çevresine oturmuş üç kişi vardı. Velda köşedeki bir koltuktaydı. Çiğ ışıklı bir tek lamba suratlarına gerçekdışı bir ifade veriyordu.

Hiçbirine aldırmadan doğrudan Velda'ya seslendim:

—İyi misin, canım?

Başıyla olumlu işaret verdi, ama ağzı büzülmüştü.

Kafasında şapka olan iriyarı adam söze başladı:

—Hey, şu Mayk Hammer sen misin?

Bir blöf yapmaya karar verdim:

—Sen de şu Del Penner olmayasın?

Yüzü sertleşti, bozum oldu enayi.

—Üstünde silah yok ya?

Kapının yanında duran yarmalar başlarını salladılar. Biri cebinden 45'liğimi çıkararak ona gösterdi. Del devam etti.

—Çok fazla önlem almamışsın.

—Niye alacaktım ki?

—Senin mesleğinde her an tehlikeye karşı hazırlıklı olmak gerekir, yanılıyor muyum?

—Bu dersi hiç unutmayacağım. Şimdi konuya girelim. Derdin nedir Penner?

—Kızı benim hakkımda bilgi toplaması için yolladın. Seni neden bu kadar ilgilendirdiğimi merak ettim.

—Birileri bu ara ayaklarımın altında dolaşmaya başladı. Bu da beni pek rahatsız eder. Kind Hand adında biri öldürüldü. Ayrıca kulağıma onun yerini alacağın çalındı. Yoluma taş konmasından hiç hoşlanmam, bilmem anlatabildim mi? Başka merak ettiğin var mı?

—Yoluna taş koyan olmayacak, Hammer. Büyük yerden destek gördüğün söyleniyor, bu durumda sana bir şey yaparsak çok gürültü kopar. Ama sonsuza dek elimiz kolumuz bağlı oturmayacağımızı da aklından çıkarma. Fazla tantana yapmayı sevmeyiz. Doğrusu da bu, değil mi? Tamam, şimdi söyle bakalım istediğini.

—Peki. Eğer yanılmıyorsam terfi ediyormuşsun?

Penner omuzlarını silkti.

—Evet bu bir nöbet devri, ee başka?

—Dickerson kim?

Herkes birbirine baktı. Sonunda Del Penner kendini bana cevap vermek zorunda hissetti.

—Eğer sadece bu kadarını biliyorsan, ben de sana yalnızca şunu söyleyebilirim: Bay Dickerson'un kim olduğunu hiç kimse bilmiyor.

—Ama biri onu tanımalı değil mi?

—Belki, ama o ne sensin ne de biziz. Başka soru?

—Bu saldırıyı sen mi düzenledin?

—Sözüme güvenebilirsin, sana yemin edebilirim. Bu kız her taraftan bilgi toplamaya başlayınca bunun nedenini öğrenmek istedim. Ona sordum, o da bana senin istediklerini yerine getirdiğini söyledi. Şimdi sen beni iyi dinle... Olayı biliyorum, Kind Hand'i öldüren sensin, Lewitt senin yüzünden yok oldu ve Marv Kania senin yüzünden karnında bir kurşunla dolanıyor şimdi. Senin hakkında hiçbir emir almadım, ama sana da söylediğim gibi biri işlerime burnunu soktuğu zaman, bunun nedenini bilmek isterim.

—Güzel, şimdi beni dinle. Birileri kalkıp da üzerime ateş ederse ben de bunun nedenini araştırırım. Hele cinayet işleyen, ya da işlemeye heveslenen öyle elini kolunu sallayarak bu kentte dolaşamaz. Burası Dingo'nun ahırı değil...

Penner gülümsedi.

—İşte, her şey açık Bay Hammer. Ben de yanlış anlaşılma olmadan müdahale etmeyi doğru buldum.

—Bu bir uyarı mı?

—Evet, öyle de olabilir.

—Ya da birine bir iyilik yapayım diyorsun.

—Anlayamadım.

—Kind Hand de bir dostuna yaranmak istedi. Sonunda ne oldu biliyorsun.

Derin bir sessizlik oldu. Del Penner kendinden çok emin bir havayla hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu. Şapkasını başına oturttu ve koltuğuna daha rahat bir biçimde gömüldü.

—Tamam şimdi seni uyarıyorum, Hammer. Benim bölgemde bir zarara yol açma. Seni ilgilendiren iş yüz elli bin dolar civarında olmalı. Ben yüz elli bin dolar için ikinizi de hiç gözümü kırpmadan öldürebilirim. Anlıyor musun?

İki elimi de masanın üstüne koydum ve ona doğru eğilerek yüzümü onunkine iyice yaklaştırdım.

—Peki ya sonra Del? Sonra bu sana neye mal olur?

Gözlerini kırpmadan bana baktı. Öfkeden kuduruyordu. Aldırmadım.

—Gel Velda, dedim. Bu beyler bizi eve kadar bırakma nezaketini gösterecek.

Ön tarafta şoförün yanında oturduk. Diğer yarma arkaya geçti ve yol boyunca Manhattan'a kadar silahımla oyuncak gibi oynadı.

Yazıhanemin önüne gelince bize bakarak:

—Dışarı! diye havladı.

—Silahımı ver.

—Olmaz... Bu sana göre çok esaslı bir tabanca. Onu hatıra olarak saklayacağım.

32'liğimi ani bir hareketle gırtlağına dayadım. Velda da aynı hızla dönerek otomatik tabancasını şoföre yöneltti. Şapşallaşan yarma, kuzu kuzu 45'liği toka etti.

Şoför:

—Dinle...diye bir şeyler söyleyecek oldu. Fırsat vermedim.

—Ben her zaman doluyumdur, beyinsiz. Bunu onlara söyle.

Gözlerini kırpıştırdı, ama sonunda anladı. Hatta çok iyi anlamış olmalı ki, araba büyük bir lastik gıcırtısıyla

fırladı. Velda'ya baktım, kahkahayla güldük.

—Niye onlara kendiliğinden yakalandın, tatlım?

—Son yıllarda insanları çok iyi tanıdım. Olayların nasıl gelişeceğini tahmin etmiştim. Nasıl olsa seni kıstıracaklardı. Boş bulunduğun bir anda yakalanmanı istemedim, tehlikeyi bilerek gelmeliydin.

—Seni öpmeli miyim, yoksa kıçına sopa mı atmalıyım, bilemiyorum.

Şeytanca bir gülümsemeyle bana baktı.

—Beni öpebilirsin.

—Tahrik etme!

—Neden olmasın? İstediğimi elde etmenin tek yolu bu.

*

* *

Teddy'nin gece kulübü, nehrin kenarında lüks bir yerdi. Böyle bir semte zengin ve ünlü kişileri toparlayabilmesi gerçekten şaşırtıcıydı. O gece Hy Garner, Joey ve Cindy Adams ile yemek yiyordu. Bizi farkedince masasından işaret etti. Gittik.

Ağzımızı açmamıza fırsat bırakmadan oldu bittiye getirerek, garsona bira ve biftek ısmarladı, sonra sordu:

—Buraya yemek yemeye mi, yoksa bilgi toplamaya mı geldiniz?

—Her ikisi de.

—Joey bu işe çok zaman ayırıyor. Beni görmeye geldi, sonra ben de başkalarıyla konuştum ve yavaş yavaş garip bir izlenim edinmeye başladım. Bizi ne zaman aydınlatacaksın?

—Zamanı gelince.

—Ya Sally Devon'un hikâyesi?

—Sıra sende Joey, diye cevap verdim.

Kendini zor tutuyormuş:

—Tanrı cezanı versin, dedi. Sırtıma ne biçim bir yük vurmuşsun... Beni yaşlı bir kadının peşinden koşturdun ve sonunda bilgi veren kim oldu, tahmin et bakalım?

—Herhalde Cindy'dir.

—Nasıl bildin?

—Başka kim olabilir ki?

—Neyse bunu tartışacak değiliz. Her şeye rağmen onu afişlerden tanıyan birtakım insanlar bulduk. Hepsi de huzurevine gidecek kadar ihtiyardı...

Sally bir ara gösterilerde çalışmış, ama uzun sürmemiş. Hem, işin sadece bir yönü bu. Eski dostları onun hakkında pek konuşmak istemiyorlar. Anlarsın ya, geçmişe saygı meselesi!.. Ama ilginç şeyler biliyorlar. Sally Devon lüks bir yosmaymış. Uzun süre ilginç insanlarla olmuş. Sonra iş çığrından çıkmış ve iyice düşmüş... Gangsterlerle ilişkiye girmiş.

Velda şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

—Eğer gangsterlerle ilişkisi olduysa, sonunda Sim Torrence gibi bir adamı nasıl buldu? Böyle saygın kişiliği olan biriyle bu mümkün mü?

—Bence gayet normal, diye cevap verdi Hy. Sim'in savcı yardımcısıyken zayıf bir yanını yakalamış olacak. O zamanlar çok güzelmiş. Bir kadının güzelliğinden nasıl yararlandığını bilirsiniz. Belli bir ilişkileri olmuştur, daha sonra da evlenmişlerdir. Size eski orospularla evlenmiş olan birçok ünlü politikacının ismini verebilirim. Sayıları sandığınız kadar az değil.

Çatalını bıraktı bir yudum şarap içti:

—Şimdi bütün bu bilgilerle ne yapacaksın, dedi.

Suskunluğumu sürdürdüğümü görünce devam etti:

—Şantaj mı?

—Henüz bilmiyorum.

—Ne gerekiyor sana?

Bir an düşündüm.

—Torrence'ın büyük gücü var şimdi, öyle değil mi?

—Evet. Şu an ancak senatörler onun kadar geniş bir etki gücüne sahiptir.

—Anladım. Bana kendisini tehdit eden birtakım adamları sonradan hapise tıktığını söylemişti.

—Yani?

—Bak Hy... Onun karıştığı önemli davalar hakkında bir rapor istiyorum senden ve onu tehdit eden bütün adamların bir listesini. Bunu arşivlerinde bulabilirsin, değil mi?

Omuzlarını silkti ve gülümsedi.

—Ve bu bilgileri de bu akşam elde etmek istiyorsundur, öyle değil mi?

—Neden olmasın?

—Anlaşıldı... Gecenin geri kalan bölümünü benim yazıhanemde geçireceğiz... Haydi, gidelim.

Hy'da, Sim Torrence'a ait çok kalın bir dosya vardı. İçinde yüzlerce gazete kupürü bulunuyordu. Hepimiz elimize bir miktar alıp onları incelemek üzere yerlerimize yerleştik. Gece ikiye doğru hepsi düzenlenmişti.

Joey'un elinde dört ölüm tehdidi olayı Cindy'de bir, Velda ile bende üçer, Hy'da da bir tane vardı. Bütün kupürleri bir fotokopi makinesinda çoğalttıktan sonra bize dağıttı ve:

—Artık evlerimize dönebilir miyiz? diye sordu.

Joey araştırmaları sürdürmek istiyordu, ama Cindy bir dirsek attı.

—Evet, dönelim artık, dedim.

Yazıhanenin önündeki kaldırımda ayrıldık. Velda ile ben Stne'ye doğru yöneldik. 40. Cadde'deki bir otelde iki oda ayırttım. Velda'yı kapının önünde öptüm ve ondan ayrıldım. Bundan pek memnun kalmadı, ama benim daha yapacaklarım vardı. Bir duş aldıktan sonra yatağın üstüne oturdum ve gazete kupürlerini incelemeye koyuldum. Sonuç olarak büyük bir bölümünü ayıkladıktan sonra önemli bulduğum dört tanesini ayırdım. Öteki kupürlerde yer alan Sim Torrence'ın düşmanları ya ölmüş ya da halen hapisteydiler. Sadece bu dördü serbest bırakılmıştı. Üçü kefaletle, biri de otuz yıl ceza çektikten sonra hapisten çıkmıştı.

Otuz yıl.

Hapise girdiği zaman kırk iki yaşındaydı, serbest bırakıldığı zaman ise yetmiş iki. İsmi Sonny Motley idi. Son fotoğraflarından biri onu Amsterdam Caddesi'ndeki bir lostra salonunda çekilmişti. Onunla ilgili olan gazete kupürlerini bir sıraya koydum ve ötekileri inceledim.

Sabıkalı Sherman Ruff'u Sim, mahkeme boyunca o kadar fazla suçtan ötürü suçlamıştı ki, o da yargıç dahil

herkesi tehdit etmiş, özellikle de Torrence'ı hedef almıştı.

Arnold Goodwin'in bir lakabı da seks manyağı idi.Irza geçmekten mahkûm olmuştu. Mahkûmiyetinden Torrence'ı sorumlu tutmuştu. Çünkü ilk şikâyetten tutuklanışına kadar olayı Torrence yakından izlemişti. Adresi bilinmiyordu, ama geçici serbestlik tanınanlar arşivinde gözaltı servisi bize bir bilgi verebilirdi.

Nicholas Beckhaus, soyguncu. Tutuklanışı sırasında bir polisi yaralamıştı. Başka yere nakledilirken ki tutukluyla birlikte kaçmaya yeltenmişti. Suçlunun bir aile pansiyonunda yakalanışına kadar olaya Sim Torrence'ın ekipleri el koymuştu. İkinci kez olarak bir polise ateş etmişti. Onun da adresi yoktu, ama bulunabilirdi.

Gazete kupürlerini katladım pantolonumun cebine yerleştirdim ve yatağa uzandım.... Birisi kapıyı çaldı.

45'liğimi elime alarak kilidi çektim ve hızla geri çekildim. Velda hafif alaycı bir havayla içeri girdi, kapıyı kapadı ve orada durdu.

—Bana mı ateş etmek istiyorsun, Mayk?

Onu kendime doğru çektim, saçlarını opmeye başladım ve dudaklarının ateşini yeniden hissettim. Dik memelerini göğsüme sürterek bana sımsıkı sarıldı, vücutlarımız birbirine yapışmıştı.

—Bir kötülük yapmayacağım, canım... senden bekliyorum.

—Odana dön ve uyu.

—Evet uyuyacağım, ama burada.

Gülümsedi, benden uzaklaştı ve yatağıma doğru ilerledi. Yavaş yavaş çok serbest hareketlerle insanı baştan çıkarırcasına soyunmaya başladı. Sonra gülümseyerek çırılçıplak önümde durdu, yatağın içine girdi ve bekledi.

—Kimin daha kötü olduğunu göreceğiz, diyerek yanına uzandım.

Lambayı söndürdüm, çarşafla örtünün arasından kayarak yatağa girdim arkamı döndüm ve gözlerimi kapadım.

—Serseri! dedi yavaşça. Eğer sevmeseydim seni şuracıkta öldürürdüm...

VI. BÖLÜM

Ertesi sabah kahvaltıdan hemen sonra Pat'ın bürosuna gittim. İsteğim, Ruff, Goodwin ve Beckhaus'un gözaltından sorumlu olan polislerden bilgi toplamaktı. Ruff ve Beckhaus aynı polise bağlıydı. Adam, hiç nazlanmadan onlar hakkında konuştu.

Sherman Ruff evliydi, Brooklyn'de oturuyor ve iyi iş yapan bir elektronik montaj atölyesini yönetiyordu. Aynı zamanda, birçok önemli şirketin elektrik bakım görevini üstlenmişti. Eski yaşantısına yeniden dönmeye hiç niyeti yoktu, polis memuru onu düzenli toplum yaşantısına tamamen ayak uydurmuş bir kişi olarak görüyordu.

Nicholas Beckhaus imza atmaya düzenli olarak geliyordu. Ama her seferinde yanında ona geçimini sağlayan ağabeyi de bulunuyordu. Hapiste çıkan bir kavga sırasında sırtından yaralanmış, bu da ömrünün geri kalan kısmını sakat olarak geçirmesine yol açmıştı. Üstelik beyni de zedelenmiş, zekâ yaşı on yaşındaki bir çocuğunkiyle aynı düzeye inmişti.

Arnold Goodwin'in gözaltından sorumlu olan polis memuru konuşmaya pek hevesliydi.

Goodwin öteden beri güçlük çıkaran biriydi ve üç aydır imzaya geldiği yoktu. Polis memuru, Goodwin hakkındaki herhangi bir bilginin kendisine iletildiği takdirde çok makbule geçeceğini söylemişti. Onun, yakalanmadan önce bir cinayet daha işlemesinden korkuyordu.

Görüldüğü kadarıyla Arnold Goodwin'in izi oldukça

ilginç noktaya getirmişti bizi.

*

* *

Gazete satıcısı, Sonny Motley'in lostra salonunun her zamanki gibi saat yediden beri açık olduğunu söyleyerek bize dükkânı gösterdi. Sahibi vitrinin arkasında oturuyordu. Madeni bir kalıbın üstüne geçirilmiş bir kadın ayakkabısına doğru eğilmişti. Gözlüğünün altından bakıp bizi farkettiğinde başıyla bir işaret yaparak selam verdi.

—Gazeteci misiniz?

—Hayır.

—Evet, sizde daha çok polis havası var... Ama artık onlar benimle fazla ilgilenmiyorlar. Daha doğrusu hiç ilgilenmiyorlar. Siz herhalde bağımsızsınız?

Cevap vermediğimi görünce, gülmeye başladı:

—Ben polisleri tanımakta ustayımdır. Bu sizin cesaretinizi kırmasın sakın. Ee, söyleyin bakalım ne istiyorsunuz? dedi

—Bu dükkân sizin mi?

—Evet... Hapisteyken deriden kemer ve cüzdan gibi şeyler yapardım. Devlet bana belli bir ödenek ayırmıştı, sonra onlar da benim yaptıklarımı dışarı satarlardı. o paraları biriktirdim. Bu, bildiğim tek meslekti ve böyle bir dükkân açmak için fazla para gerekmiyordu... Yalnız... sizin benim meslek hayatımla ilgilendiğinizi pek sanmıyorum...

Kendimi gülmekten alıkoyamadım.

—Evet, Sonny! Aslında buraya geliş nedenim, senin bir zamanlar Sim Torrence'ı öldürmeye yemin ettiğini bildiğimden ileri geliyor.

—Anlıyorum. Bana bu yönde şimdiye dek oldukça fazla soru soruldu, ama daha çok gazetecilerdi bunlar.

Taburesini çekti ve oturdu.

—O zamanlar biraz delidoluydum.

Gülümsedi ve gözlüğünü doğrulttu.

Şöyle açıklayayım... Sim ölecek olsa, arkasından ağlayacak değilim, ama sizi temin ederim bayım...bay...

—Hammer, Mayk Hammer.

—Evet, Bay Hammer, emin olun dört duvar arasına dönmeye hiç niyetim yok. Aslında burada da bir fark olduğunu söyleyemem. Aynı iş, aynı çalışma saatleri... Ama istediğim zaman açık havaya çıkabilirim, anlıyor musunuz?

—Evet, haklısınız.

—Bir şey daha var. Ben artık yaşlı bir insanım. Ne eskisi gibi düşünüyorum ne de aynı hisleri duyuyorum...

Velda'ya baktı sonra tekrar bana döndü:

—Aynı kadınlarda olduğu gibi. Eskiden ne zaman bir çocuk görsem deli olur, yuva sahibi olamayacağımı düşünürdüm. İşte o zaman Torrence'ı vurmak isterdim. Fakat size dediğim gibi yaşlanınca, bu duygular geçiyor. Para bile ilginizi çekmiyor. Torrence için de bu böyle. Artık onu düşünmüyorum. Ancak sizin gibi biri ya da bir gazeteci bana onu sorduğu zaman aklıma geliyor, tuhaf değil mi?

—Hiç de değil, Sonny.

Öksürdü ve gözlerini bana çevirdi:

—Oysa gençliğimde kadınlarla aram çok iyiydi. Beni bir çocuğa benzetir ve şımartırlardı. Sürüyle kadın tanıdım.

Bir ara bakışları dalgınlaştı, sonra devam etti.

—Sonny. Ahh, bir zamanlar neydi o! Artık ateşi söndü.

—Yok canım...

Velda'nın koluna girdim. Bu hareketimi görünce, konuyu uzatmak için söze devam etti:

—Eğer sizi ilgilendiriyorsa gazeteleri göstereyim. Bazı sayılarını sakladım. Bir dakika bekleyin.

Kalktı. Bir perdenin ardında kayboldu. Uzun süre bir şeyler karıştırdı. Sonra tekrar göründü. Masanın üstüne eski bir World gazetesi açtı. Neredeyse bütün gazete ondan söz ediyordu: Sonny Motley çetesi, ifadeler, tanıklar... Sağ kolu Blackie Conley diye biriydi. İsmi bilinmeyen bir iki kişiyle beraber soygunlar, zırhlı banka araçlarına saldırılar. Son yaptıkları bir zırhlı araç soygu-

nuydu. İşi Sonny tezgâhlamıştı. Bütün bilgileri toplamış ve işi başarmak için son derece ayrıntılı bir plan yapmıştı.

Ne yazıkki, Sim Torrence adlı bir savcı olayı öğrenmiş ve polislerle birlikte haydutları faka bastırmıştı. Fakat bu arada soygun yapılmış, üç milyon dolar bir taksiye yüklenmişti bile. Belki isteyerek, belki de bir panik sonucu Blackie Conley taksiye atlamış en sevdiği silah olan tüfeğiyle kendini kovalayanlara ateş ederek oradan uzaklaşmıştı. Kurşunlardan biri Sonny Motley'e isabet etmiş ve bu yüzden polisin eline düşmüştü. Dava sırasında Sonny o kızgınlıkla, kaçağın üzerine ateş ettiğini açıklamıştı. Vurduğundan tam olarak emin değildi. Nasılsa Torrence beklemekten bir şey kaybetmeyecekti. Bugün ya da ertesi gün, Blackie elbette yakalanacaktı. Ama öyle olmadı. Ne taksi, ne şoför, ne para, ne de Blackie Conley hiçbir zaman bulunamadılar.

Sonny okumamı bitirmemi bekledi, gazeteyi geri verdiğimde:

—Eğer Blackie kaçmasaydı, bu işi başarmıştık, dedi.

—Üzülüyor musun?

—Hayır.

—Peki sence sonra ne oldu?

—Evet, beni ektiler... ama, eken de papazı buldu. Blackie'nin taksi ve parayla birlikte nehrin dibini boyladığını sanıyorum.

—Parayı hiçbir zaman bulamadılar mı?

—Hayır! Para da Blackie Conley ile birlikte kayboldu. O pis herifi vurduğumu sanıyorum, umarım ölmüştür.

—Hâlâ öfkeli misin, Sonny?

—Hayır, gerçekten değilim. Onun yüzünden otuz sene hapis yatmak, elbette bana zor geldi. Torrence beni deliğe tıktı ve bütün bunlar Blackie yüzünden oldu. Ama kime dert? Zaten müebbet hapse mahkûmdum, ömür boyu delikte kalacaktım.

Gözlüklerini çıkardı, gazeteleri nefretle buruşturdu, top yaparak çöp sepetine attı.

—Tanrı cezanı versin! Bütün bunlardan söz etmek neye yarar?

Oraya vardığımızdan bu yana sanki daha da yaşlanmıştı.

—Haklısın Sonny. Seni rahatsız ettiğim için üzüldüm.

—Hiç de değil Bay Hammer. Bir daha ayakkabılarınızı boyatmak istediğinizde, beni hatırlarsanız sevinirim.

Sokağa çıktığımızda Velda bana döndü:

—Dokunaklıydı, değil mi? dedi.

—Hepsi öyledir.

Veldayı bırakırken Pat'tan Basil Lewitt ile Kind Hand hakkında bilgi toplamasını ve bazı girişimlerde bulunmasını rica ettim. Şehirde Jersey Toby gibi bazı tipler türediyse, bu rastlantı değildi. İki adamın vurulması beni ve Sue Devon'u öldürmeye çalışmaları da bir raslantı değildi. Bütün bunların cevabını bilen biri olmalıydı.

Velda'yı bıraktıktan sonra şoföre Westchester'de Sim Torrence'ın adresini verip düşünmek için koltuğa iyice gömüldüm. Yollar pek kalabalık değildi, Manhattan'a kadar son hızla geldik.

İşte orada trafik yoğunlaştı. Taksi tam bir kırmızı ışıkta yavaşlamıştı ki bir gürültü duydum. Kafamı çevirecek zamanım ancak oldu ve koca bir kamyonun bodoslamadan camdan içeri girişini gördüm. Kendime koltuğun öbür tarafına attığımda, kamyon taksinin bir yanını götürmüştü bile. Cam kırıkları, metal parçaları başımın üstüne düştü. Araba şöyle bir döndü ve takla attı. Bunu, kazalardan sonraki sessizlik izledi.

Şoför inliyordu ve arabadan benzin sızmaya başlamıştı. Birisi ön kapıyı açtı ve kollarını ona doğru uzattı. Şoförü çıkarmasına yardım ettim, ben de sürünerek arabadan çıktım ve doğruca kalabalığa daldım. Hafif yaralı olan adamın çevresine en az yirmi kişi toplanmıştı. Bir çoğu olayı görmüştü. Kamyon şoförü taksinin yolunu kesmiş ve eğer sarhoş değilse kasten çarpmıştı.

Fakat kamyonda kimse yoktu. Biri şoförün kazadan önce kamyondan atlayarak hemen oradaki metro istasyonuna girdiğini görmüştü. Tanığın ifadesine göre, adam karnını tutuyordu ve koşarken ayakları titriyordu. O an kamyona dikkat ettim; maviydi. Velda'yı bırakmadan az

önce de bize çarpmak istemişti.

Taksinin plakasını aldım ve bu olayla ilgileneceğimi söyleyerek gittim. Hiç zamanım yoktu. Bir başka taksi çevirdim ve aynı adresi verdim. Torrencelara gelince şoföre beni beklemesini söyledim, kapıyı çaldım.

Geraldine King ilk seferdeki gibi etkileyiciydi. İri mavi gözlerini ve sarı saçlarını belirginleştiren bir etek bluz giymişti. Bunlar bir işkadınının giysileri değildi. Vücudunu ortaya koymak ve seyrettirmek için dikilmişlerdi sanki. Bluzunun altında hiçbir şey olmadığını gözden kaçırmayacak kadar da deneyimliydim.

Bakışlarımı farketti, hiç oralı olmadan gülümsedi:

—Tutucu musunuz?

—Hiç de değilim, güzelim.

—Bir kadın güzel taraflarını bir tablo gibi sergilemelidir.

—Ama ya ücretini ödemezlerse?

—Ücret ödemek her zaman zorunlu değildir. Hediye de kabul ederim.

Sırıttım.

—Bu seçim kampanyasında önemli bir koz olmalısınız.

—Ben görevimi yapıyorum.

Kapıyı açtı.

—Buyrun, Bay Torrence bürosunda.

Sim beni görünce, kâğıtları bir kenara itip elimi sıkmak için ayağa kalktı.

—Görüştüğümüze sevindim, Mayk. Senin için ne yapabilirim?

—Kapıda güzel bir bebeğiniz var.

—Nee? (Gözlüklerinin arkasından kaşlarını çattı.) Oh!.. Anlıyorum.

—Düşmanlarınız hakkında bilgi topladım, Bay Torrence. Sizi öldürmek isteyenler hakkında...

—Öyle mi?

—Sizi tehdit eden bir düzine insan olduğunu söylemiştiniz. Arnold Goodwin de bunlara dahil mi?

—O sadist mi?

—Başka nitelikleri de var.

—Evet... Beni tehdit etmişti. Ama o kadar gençti ki, onu ciddiye almamıştım. Neden?

—Çünkü şartlı olarak salıverildiği halde birdenbire ortadan yok oldu. Uzun bir süredir polise gözükmedi.

—Tam anlamıyla dengesiz bir adamdı...

Omuzlarımı silktim.

—Bu herifler her şeyi yapmaya hazırdır. İntikam almak için her çareye başvururlar. Daha izini bulmadım, ama gerekeni yapacağım.

—Derhal polise bildirmelisiniz.

—Bunu da yapacağım. Adamın ortada olmadığını zaten biliyorlar. Sıkıcı olan taraf tekrar yakalanmadan başka suçlar işleyebileceğidir. Sizin ve Sue'nun çok sıkı korunmanız gerekiyor. Bir muhafız tutmanızı öneririm.

—Bay Hammer... seçimler bu yıl yapılacak. Bu tür olaylar bir duyulursa, nelere malolabileceğini hiç düşündünüz mü?

—Evet riskli bir iş. Ama yine de evde birinin bulunması daha tedbirli olacak.

—Geraldine böyle birini bulabilir sanırım.

—Benim ilgilenmemi ister miydiniz?

—Hayır, ben gerekeni yaparım.

—Nasıl isterseniz. Sonny Motley'i gördüm.

—Sonny Motley mi? (Gözlüklerini çıkardı.) Müebbet hapse mahkûm olmuştu.

—Otuz yıl hapis yattı. Şimdi çıktı. Motley'i hatırlıyor musunuz?

—Sanırım. O olay sayesinde ünlü olmuştum. Herhalde onun böyle bir şey...

—Hayır, artık yaşlı bir adam. Bir lostra salonu satın almış. Yetmişinden sonra haydutluk yapılmaz. Blackie Conley ve para hiçbir zaman ortaya çıkmadı, değil mi?

—Mayk, o parayı bulmak için her şeyi denedik. Bütün Amerika'yı harekete geçirdik, yabancı ülkelere de olayı bildirdik... fakat ne paradan, ne de Conley'den bir haber çıktı....

—Bu işe siz ne dersiniz? diye sordum.

Belli belirsiz başını salladı.

—Eğer ülkeyi terk ettiyse ve kılık değiştirip mütevazi bir hayat sürdüyse, paçayı kurtarma şansı var sanırım. Başkaları daha da az bir parayla böyle bir iş başardılar. Yapılamayacak şey değil. Soygun çok iyi planlanmıştı. Ama Conley arkadaşlarını ekti mi, yoksa bir panik anında mı o işi yaptı, bunu asla öğrenemeyeceğiz. Ne olursa olsun herif buhar gibi ortadan kayboldu.

—Peki, ya taksi?

—Şoförü öldürüp arabayı herhangi bir şekilde yok edebilir. Bu adamdan her şey beklenir.

—Sonny onun kendisini ektiğini sanıyor.

Torrence düşünceli bir biçimde kafasını kaşıdı.

—Sanmam. Taksi, şoför, seri numaraları, alınmış paralar... Hayır. Benim tahminime göre Conley sadece kaçmayı başardı. Bugünlerde ölmüş olması gerek. Eğer iyi hatırlıyorsam Sonny'den sekiz yaş daha büyüktü. En azından seksen yaşında olması lazım.

Gözlerimin içine baktı:

—Bu olayı ortaya çıkarmanız garip, dedi.

—Geçmiş bizi her zaman takip eder, dostum. Ama bu aralar işler pek iyi gitmiyor. Beni kıskaca aldılar.

Başını salladı:

—Doğru. Size yardım etmek için ne yapabilirim?

—Hafızanızı zorlayın. Hiçbir ayrıntıyı ihmal etmeyin. Sizi ve Sue'yu öldürecek kadar sizden nefret eden birini bulmalıyız.

—Buna söz veriyorum, Bay Hammer.

—Bir şey daha var.

—Nedir o?

—Karınız.

—Evet?

—Onun hakkında neler biliyorsunuz?

Torrence gözlerini yere indirdi, sonra tam gözümün içine bakarak:

—Yalnış anlamıyorsam onun hakkında bazı bilgiler edinmişsiniz, dedi.

—Kulağıma bazı şeyler çalındı.

—O zaman dinleyin beni... Sally ile evlendiğim zaman bütün geçmişini biliyordum. Onu sevdim, zevkler hiçbir zaman tartışılmaz. Tanıdığımda sıkıntı içindeydi. Önceleri ilişkimiz mesleğimle ilgiliydi; sonra aramızda bir arkadaşlık doğdu ve zamanla birbirimize aşık olduk. Maalesef Sally içkiyi bırakmadı ve bu yüzden de öldü. Bana bunları neden sordunuz?

—Size şantaj yapmaları mümkün sanıyorum.

—Yanılıyorsunuz. Bütün bunları herkes biliyor. Bu yüzden bana şantaj yapamazlar.

—Belki daha denemediler.

—Ne demek istiyorsunuz?

—Bilmiyorum. Yapmaları için sebep var sanıyorum. Rakiplerinizin isimlerini bana bildirin.

Kalktım ve şapkamı aldım:

—Pekâlâ... Eğer daha fazla bilgiye ihtiyacım olursa, buraya yine uğrarım.

—Ne zaman isterseniz, Bay Hammer!

Beni eliyle selamladı ve yine kâğıtlarına döndü. Çıktım ve Geraldine King'i aradım.

Tam karşıda, büroya dönüştürülmüş bir odadaydı. Daktilosunun ardında, gözünde gözlükler, tam ideal sekreter pozundaydı. Gözüm masanın altından eteği yarısına kadar sıyrılmış bacaklarına ilişti. İlk hareketi eteğini çekmek oldu.

Uzun bir ıslık çalarak güldüm ve:

—Pardon, dedim.

Gözlüklerini çıkardı ve masaya koydu.

—Sizi etkiledim mi?

—Söyle, güzelim, nasıl oluyor da, Torrence bu görüntüne rağmen seninle çalışabiliyor?

Geraldine bir kahkaha attı ve omuzlarını silkti.

—Hiç sıkıntı çekmeden geçinip gidiyoruz. Ben onun için bir mobilyadan farksızım. Mesleki açıdan ona yardım ediyorum, o kadar. Evin içinde çırılçıplak dolaşsam bile beni farketmez.

—İddiaya girelim mi?

—Hayır. Bay Torrence kendini tamamen işlerine ver-

miş bir insandır. Politik hayatı onun her şeyidir. Yıllardan beri toplumla ilgili işlerden başka bir şeyle uğraşmaz. Şehirde veya lokantada yanında bir kadın olduğunda, herkes bunun iş ilişkisi olduğunu hemen anlar.

—Kadınların oylarını almak için mi böyle yapıyor?

—Evet. Kadınların, aile yaşantısını sürdüren dulları kınadıkları hiç görülmemiştir, buna karşılık müzmin bekârlardan nefret ederler.

—Dinleyin, Sim bana sizin onunla birlikte birçok seçim kampanyasına katıldığınızı söyledi.

—Evet bu doğru.

—Hiç can sıkıcı şeyler olmadı mı?

—Ne türden?

—Geçmişi yönünden hiç zorluk çıkmadı mı? Şantaj? Tehdit? O, öyle bir şey olmadığını söylüyor, ama birçok kez partili kişiler, aday daha işi duymadan olayı örtbas eder.

Koltuğuna gömüldü, kaşlarını çattı, sonra omuzlarını silkti:

—Öyle bir şey olsaydı kesinlikle haberim olurdu, dedi. Parti merkezi çok iyi organize edilmiştir. Bana kesinlikle haber verirlerdi, ama bildiğim kadarıyla bu tür bir şey olmadı. Sue'nun kaçmasının bizi bu kadar etkilemesinin sebebi de bu; bize oy kaybettirebilir. Seçmenler bir kişinin evindeki sorunları çözemediğini görünce devlet sorunlarını çözmekten tamamen aciz olduğuna inanırlar. Sonuçta Torrence da bundan etkilenebilir.

—Anlıyorum.

Kalkıp sandalyesini itti, bana doğru ilerledi. Giysileri bütün hatlarını belli ediyordu.

—Sue bu durumu atlatacak değil mi? diye sordu.

—Sue güçlü bir kız, belki belli olmuyor, ama görünüşe aldanmamak gerek.

—Peki, bu hikâye ne?.. güya Bay Torrence karısını öldürmüş...

—Onu buna inanmaktan vazgeçirmek gerek.

—Düş görüyor olmalı. İnsan bazen gördüğü hayallere inanır. Çocukluğu pek huzurlu geçmemiş. Babasının kim

olduğunu bilmiyor sanırım. Ama Bay Torrence'ı böyle açıkça suçlamamalı, ona zararı dokunabilir.

—Sue ile konuşacağım. Buralarda mı?

—Bahçenin içindeki küçük evde. Artık orada yaşıyor.

Geraldine önüme geçti, mavi gözlerinden endişe okunuyordu.

Ayrılırken:

—Neler yapabileceğimi göreceğiz, dedim.

Önce onun evde olmadığını sandım, ama açılan bir çekmece sesi duyunca kapıyı çaldım. Sue bütün sevimliliğiyle gülümsüyordu, bana elini uzattı.

—Selam Mayk, sizi gördüğüme çok sevindim.

Arkama doğru baktı.

—Velda sizinle değil mi?

—Bu kez yok. Girebilir miyim?

Gülümseyerek kenara çekildi ve arkamdan kapıyı kapadı.

Burası çok özel bir maksatla inşa edilmişti. Duvarın teki tümüyle aynayla kaplıydı. Karşıda pikap ve plak dolu bir kütüphane görülüyordu. Dans ayakkabıları dolu bir dolap, büyük bir teyp, piyano ve bir sürü dansla ilgili aksesuar vardı. Odanın geri kalan kısmında bir divan, bir komodin, bir dolap ve küçük bir masa bulunuyordu. Masanın üstünde, karton kutular, kitaplar, ve eski dosyalar duruyordu. Ben gelmeden önce Sue bunlara bakıyor olmalıydı.

—Burada ne yapıyorsun Sue?

—Annemin ıvır zıvırına bakıyordum.

—Annen öleli çok zaman oluyor.

—Biliyorum. Resmini görmek ister miydiniz?

—Elbette.

O dönemin gazetelerinden birkaç kupür ve çerçevelenmiş bir, iki resim getirdi. Boş gözlerle bakan güzel sarışın bir kadına aitti bunlar. Fotoğraflardan vasat bir revü dansçısı olduğu anlaşılıyordu. İçlerinden dört resim artık kapanmış gece kulüplerinde çekilmişti. İkisinde altı ötekilerde dörder kişilik gruplar vardı. Hepsinde de ona tuhaf bir adam eşlik ediyordu. Gözleri içine çökmüş misyoner

papazları andıran biri.

—Annen çok güzel bir kadınmış, dedim.

—Çok güzeldi, onu hatırlıyorum, diye tekrarladı Sue.

—Bu fotoğraflar sen doğmadan önce çekilmiş.

Ona resimlerin üstündeki tarihleri gösterdim.

—Biliyorum? Yine de onu hatırlıyorum. Bana hep ondan söz ederdi.

—Devam et yavrum.

Saçlarını savurarak başını salladı.

—Size yemin ederim ondan nefret ediyordu.

—Sue...ama onunla evlenmişti.

—Farkeder mi?

Ona sert sert baktım.

—Beni kızdırmak mı istiyorsun?

Omuzlarını silkti ve dudaklarını ısırdı.

—Annen alkolikti, diye devam ettim. Sim onu iyileştirmek için her şeyi denedi. Fakat alkolikler içmelerine engel olmak isteyenlerden nefret ederler. Torrence'ı anneni öldürmekle suçlayamazsın.

—Bana onun yılan olduğunu söylerdi.

—Sarhoşlar düşlerinde her şeyi görürler, yılanlar, filler. Böyle şeylere kafanı takmamalısın.

—Benden bir mektubu aramamı istedi, bir gün onu kesinlikle bulacağım.

—O zamanlar üç yaşındaydın, böyle bir şeyi nasıl hatırlarsın?

—Hatırlıyorum, hepsi bu.

—İyi. Madem öyle, aramaya devam et. Bu arada senden benim için bir şey yapmanı rica edeceğim.

—Nedir?

—Sakin ol. Torrence'ın her şeyi açığa kavuşturmasını bekle. Bana söz veriyor musun?

—Deneyeceğim.

—Böyle yapman gerek, diyerek oradan ayrıldım, beni bekleyen taksiye doğru yürüdüm ve şoföre Pat'ın adresini verdim.

VII. BÖLÜM

Yeni komiser başka bir bölgeden gelmişti, onu sima olarak uzun süreden beri tanıyordum. Sert biriydi. Adı Spencer Grebb'di ve başkalarının işlerine burnunu sokmasına tahammül edemezdi. Gazetecileri ve özel dedektifleri pek sevmezdi. Bana bakışından benim de o istenmeyenlerin listesinde olduğumu hemen çaktım.

Charlie Force'a gelince, o sadece kendini düşünen bir savcıydı. Gençti, yetenekliydi ve çalışma hayatına ihtirasları doğrultusunda iyi başlamıştı. Görünüşte sevimli olmasına karşılık, kafasından neler geçtiğini bilmek olanaksızdı. Mahkemelerde acımasızdı ve tam bir profesyonel gibi davranırdı.

Hepsi de duvar boyunca oturmuşlardı. Pat odanın ortasındaydı. Bana, sanki av eğlenceli olsun diye, önceden serbest bırakıp avans verilmiş bir tavşanmışım gibi bakıyordu.

Tanıştırmalar biter bitmez sordum:

—Kurşunları balistiğe yolladın mı?

—Hepsi Basil Lewitt'i öldüren silahtan atılmış. Kania'dan söz etmiştin. Söz konusu silahın sahibini teşhis edebilir misin?

—Eğer o gördüğüm Kania'ysa, evet.

—Şuna bir bak. (Pat masanın arkasından bir fotoğraf uzattı.)

—Bakıp ona geri verdim.

—Ta kendisi hergelenin!

—Emin misin?

—Eğer o gördüğüm Kania'ysa evet.

—Şuna ir bak (Pat büronun gerisinden bir fotoğraf uzattı). Bir göz atıp ona geri verdim.

—Ta kendisi hergelenin!

—Emin misin?

—Kesinlikle. İkidir ben öldürmeye çalışıyor. Önce büromun bulunduğu binada, bugün de bir kamyonla. Bindiğim taksiye çarptı.

Komiser Grebb'in sesi sert ve kalındı.

—Olayı hemen bildirdiniz mi?

—Şu anda bildirmekteyim. O sırada bana basit bir trafik kazası gibi gelmişti, şimdi olayı daha iyi kavrıyorum.

—İleri sürülecek iyi bir neden var değil mi, Bay Force? diye tehdit edici bir biçimde gülümsedi Grebb.

Charlie Force da gülümsedi. Ama onun gülümsemesi daha sevimliydi. Mahkemedeki gülümsemeleri gibi.

—Öyle sanırım, komiser.

Gayet laubali bir halde Pat'ın masasının üstüne oturup onlara yüzümü döndüm.

—Konuyu bir toparlayalım, dedim. İkinizin de ne beklediğini biliyorum, fakat öyle kolay teslim olmayacağım, bunu bilesiniz... Bilesiniz ki, sonradan hır çıkmasın. Öyle pek uluorta olmasa da, federal bir görevde çalışıyorum. Emin olmak istiyorsanız hele bir zorlayın. Şu anda resmi görevdeyim, isteseniz de istemeseniz de serbest olmak zorundayım. Bu havadan iyi anlarım ben... Olayların nasıl oluştuğunu bilirim, bu oyunu benimle oynamanızı tavsiye etmem. Yüzbaşı Chambers bunu doğrulayacaktır. Beni daha fazla zorlamayın, yoksa öyle bir patırtı çıkarırım ki, siz bile şaşarsınız. (Charlie Force'a döndüm.) Eğer istersem, başarılı yetenekleri de perişan edebilirim...

Kaşlarını çattı:

—Bu bir tehdit mi, Bay Hammer?

—İşine nasıl geliyorsa, aslanım. Gözünüzün yaşına hiç bakmam. Bana ters giderseniz ne olduğunu anlamadan çalışma hayatınıza da veda edersiniz. Bu durumda saksıyı

çalıştırıp anlayışlı olmanız gerekir...

Bu iş onları hoşnut etmedi, ama yuttular. Eski bir dedektif özel bir iş üzerindeyse ve de dayanacağı sağlam bir yer varsa, artık ona kimse engel olamaz... Hele benim kadar ünlüyse!

Savcı gevşemişti. Hâlâ gülüyordu, pek inanmış değildi.

—Size bizimle çalışmanızı mı önerdiler? dedi.

Oralı olmadım.

Pat söze girdi.

—Basil Lewitt hakkında bilgi topladık.

—Yeni bir şey var mı?

—Kız arkadaşını bulduk. Onun iş üzerinde olduğunu söyledi, ama daha fazla bir şey bilmiyordu. Bu işten çok para alacağını söylemiş. Gelecek için büyük projeleri varmış. Diğer konuştuklarımız ise onun yeni para aldığını söylediler. Hepsi bu kadar.

—Peki ya tüfek?

—Bir ay önce bir silahçıdan çalınmış. Seri numarasını almıştık. Silahı kurarken ve üçayağa takarken eldiven giymiş, ama şarjörü koyarken tedbirsiz davranmış. Onunkiyle uyuşan parmak izi bulduk.

Konuşmama fırsat bırakmadan Charlie Force atıldı:

—Şu anda bizi ilgilendiren, kimin peşinde olduğunu öğrenmek.

Saatime bir göz atıp yüzüne baktım:

—Art Rickerby size söylemişti. Velda'nın bu işe karıştığını bilmiyor musunuz?

—Evet, diye onayladı. Bunu biliyoruz. Ama kuşkulanmaya başladım.

—Kuşkularınızı silin.

—Siz de oralardaydınız. Hem de tam o sırada.

—Ben henüz gelmiştim, ama Lewitt benden önce davranmıştı. Yani birkaç günden beri...

—Sizi mi bekliyordu?

Düşündüm: Bırakayım öyle sansın. Hikâyenin sonunu ona ben söyleyecek değilim ya!

—Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum, diye cevap

verdim. Eğer bir şey bulursam sizi haberdar ederim.

Grebb ve Force aynı anda kalktılar ve kapıya doğru gittiler. Soruşturmaları bitmişti. Harika bir hedef olacağıma inanıyorlardı. Grebb bana soğuk bir şekilde baktı, gülümsemesi hâlâ tehdit ediciydi.

—Eksik olma, diye ekledi.

Onlar gittikten sonra Pat kafasını sallayarak:

—Arkadaş edinmesini hiç bilmiyorsun, yabani! dedi.

—İhtiyacım yok, olursa haber salarım onlara.

—Bir gün olabilir.

—O zamana kadar beklerim. Bak moruk, şehirde neler oluyor biliyor musun?

Pat başını öne eğdi:

—Ya Dickerson?

Kollarını açtı:

—Onunla meşgul oluruz, dedi.

—Nasıl oluyor da onun gibi önemli bir kişi buralara kadar geliyor, işi ele alıyor da, kim olduğu anlaşılmıyor?

—Çok basit.

—Nasıl?

—Serseriler yeniden türediler. Yasal açıdan sabıkasızlar, yani hiç tutuklanmamışlar. Bir baskın yapıp hepsini yakalayabiliriz, ama delil yetersizliğinden yine bırakmak zorunda kalırız.

—Kalabalıklar mı?

—Çok değil, ama bir düzine haydut şehre doldu mu, kötü şeyler olacak demektir.

—Herhalde şehirde bir konferans için bulunmuyorlar?

—Hayır, buraya bir soygundan sonra para bölüşmeye geldiler ya da bir talimat bekliyorlar. Biz de beklemek zorundayız. Bu, çetelerin çarpışması da olabilir. Neler olduğunu bilmek için çok şey verirdim.

Parmaklarıyla masada piyano çalıyordu:

—Ne dersin Mayk? diye sordu.

Başıma gelenleri anlattım. Apartmana girişimden bürosuna gelene kadar olan biten her şeyi özetledim. Bütün ayrıntıları kapmaya çalışıyordu, sonra onları gözden geçireceğinden emindim. Fikrimi söylemeden, yal-

nızca olanları anlattım.

—Bu olayda çok ilginç şey var, dedi sonunda.

—Hem de çok fazla var.

—Benden bir istediğin var mı?

—Evet! Beni bu katilden kurtar.

Gözlerini kısarak bana baktı.

—Elimizden geleni yapacağız. Ömür boyu kamındaki kurşunla dolaşamaz.

—Şimdiye kadar bir şef gibi hareket etti... Sonra, bir de şu Arnold Goodwin var...

—Peşine bir ekip takacağım. İşin bu yanı hiç hoşuma gitmiyor. Bu herifler azılı katil. Torrence istesin ya da istemesin, evini korumaya alacağım. Onu üzmemek için de bunu gizlice yapacağım.

—Mükemmel, sonra görüşürüz, diyerek ayağa kalktım.

—Bu arada Joey Adams telefon etti. Seni görmek istiyormuş. Kırmızı ışıkta geçerken yakalanmış, polise şeref kartını göstermiş, ama o hiç umursamamış, bana bunu anlattı.

—Bu eski bir espri.

—Yine de komik.

Blue Ribbon'dan Joey'i aradım. Yemek saati olmadığı için salonda kimsecikler yoktu. Onu beklerken George ile kahve içtik.

Joey gelince süt ve pasta ısmarladı.

—Anlat? dedim.

—Dinle, Sally Devon'un arkadaşlarını aramamı istemiştin. Büromdayken Pauline Coulter bana unuttuğu bir şeyden söz etti. Bir hafta önce Annette Lee'ye rastlamış. Sally öldüğü sırada, Annette onunla birlikteymiş.

—Bu bize ne kazandırır?

—Annette Lee Sally'nin sahneye çıktığı kulüpte görevliydi, sonradan da Sally'nin evinde hizmetçi olarak çalıştı. Buna ne dersin? (Bir kart çıkararak üstüne bir adres karaladı.) İşte burada oturuyor, bir aile pansiyonu. Hiç dışarı çıkmıyor, onu bulacağından emin olabilirsin.

Kartı cebime koydum ve ekledim:

—Niye şimdi gitmiyoruz? Bir işin yok ya?

—Hiçbir işim yok.

Annette Lee, eski bir evin giriş katında küçük bir odada oturuyordu. Emekli maaşı yaşamını sürdürmesine yetiyor, vaktini kedisiyle ve sokağı seyretmekle geçiriyordu. Sallanan koltuğunda oturan, ufak tefek yaşlı bir kadındı. Ayağını iskemlenin sallanma ritmine göre yere vuruyordu. Gri gözlerinde alaycı bir pırıltı vardı.

Yaşını tahmin etmek oldukça zordu. Konuşurken konudan konuya atlıyordu. Onu izlemek hayli zordu. Buna karşılık, Sally Devon'u çok iyi hatırlıyordu. Birbirlerine çok bağlı olmalıydılar. Hastalandığında ve ameliyat olması gerektiğinde ona hep Sally Devon bakmıştı. Evine almış ve bütün masraflarını karşılamıştı. Sally'nin ihtiyacı olduğunda da, o hep yanında olmuştu.

Sally'nin geçmişi hakkında sorular sorduğumda bize kuşkulu gözlerle baktı. Bana cevap vermekte hayli zorlandı, ama her şeyi bildiğimin farkına varınca bundan vazgeçti. Sally sayesinde birçok zorluklara göğüs gerebilmişti. Ona sonsuza kadar minnet borcu olduğuna inanıyordu. Yavaş yavaş bize her şeyi anlattı. Sally sahneyi bıraktıktan sonra birtakım erkeklerle dost hayatı yaşamaya başlamıştı, kötü birine düşünce de dertler başlamıştı.

Evet, Sim Torrence'ı tanıyordu. Onu hiç sevmemekle beraber Sally'ye karşı her zaman dürüst davrandığını da kabul ediyordu. İhtiyacı olduğu zaman Sally'ye bakmıştı. Sally'nin Sim Torrence'a karşı bir suçluluk duygusu taşıdığını sanıyordu. İşte bu vicdan azabı onu bu kadar içmeye zorlamıştı.

Sally'nin öldüğü geceyi de hatırlıyordu. Sarhoş ve sefil bir haldeydi. Annette, onu bir türlü kendine getirememişti. Yaşlı kadına, Sally'nin ölümünden Sim Torrence'ın sorumlu olup olamayacağını sordum.

Annette Lee bana kaygılı gözlerle baktı.

—Yalnızca emin olmak istemiştim, dedim.

—Bütün bunlar ne demek oluyor?

—Sue öyle söylemişti.

Sally'nin küçük kızı mı?

—Evet.

—Böyle bir şey olamaz. Annesi öldüğünde o daha küçücük bir çocuktu.

—Olabilir, ama böyle düşünüyor. Bazen bana Torrence'ın suçlu olduğunu söylüyor, bazen de bir yılanın...

Annette birdenbire sarsıldı, bakışlarındaki donukluk kaybolmuştu.

—Bir yılan mı? Evet, sarhoş olduğu zamanlar Sally her defasında bir yılandan söz ederdi. Bunu bana hatırlatmanız tuhaf. Küçüğün bunu hatırlayabileceğini hiç düşünmemiştim. Doğru, sık sık bir yılandan söz ederdi. Fakat onu öldüren bir yılan değildi. Kollarımın arasında öldü, evin tam karşısında her tarafı buz kesilmişti. Zavallı kız sarhoş ve hastaydı. Aslında belki de böyle bir son onun için daha hayırlı oldu.

Sallanan koltuğunda büzüldü ve gözlerini kapadı. Çok konuşmak onu yormuştu. Joey'e işaret ettim ve kalktık.

—Pekâlâ, dedim, bizi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Bir gün belki yine gelirim.

—Beklerim.

Kapıya doğru ilerlediğimizde sallanan koltuğun ritmi yavaşlamıştı. Tam kapıdayken birden yeniden hızlandı. Annette seslendi:

—Bir dakika bayım!..

—Efendim?

—Onu yakaladılar mı?

—Kimi?

—Bütün o parayı alıp kaçanı... Çok büyük bir paraydı. Sally'nin eski sevgilisi.

Joey'e işaret ettim ve kapıyı kapadık.

—Büyük bir para mı?

—Elbette ya!.. Üç milyon dolar. Adı, Conley idi, sanırım Blackie Conley. Fena bir adamdı. İçlerinde en kötüsü. Onu yakaladılar mı?

—Hayır hiç yakalanmadı.

Gözleri hâlâ kapalıydı. Başını salladı:

—Bundan emindim. Çok akıllıydı. Soygundan sonra gittiği yerden bile söz edildiğini duydum...

—Nereye gitmişti, Bayan Lee? diye yavaşça sordum.

Cevap vermedi, uyuya kalmıştı.

*

* *

Joey'i bürosuna bıraktım, ben de kendiminkine gittim. Velda beni bekliyordu.

Del Penner hakkında bir dosya düzenlemişti. Anlaşıldığına göre şimdi durumu iyiydi. Bir mirasa konmuştu, büyük bir ihtimalle Kind Hand'den kalan bu miras ona sermaye olmuştu ve bundan yararlanmaya karar vermişti. Hiçbir şey kesin değildi, ama şu anda iyi bir yerdeydi ve yerini korumaya kararlıydı.

Raporu okumayı bitirdiğimde Pat'ı aradım ve ondan Blackie Conley hakkında bilgi toplamasını isteyip, Velda'yı da bilgileri alması için ona yolladım. O gittikten sonra koltuğuma yerleştim ve pencereye dönerek adeta bir beton ormanını andıran New York'u seyretmeye koyuldum.

Yavaş yavaş karanlık basıyordu, hafif bir sis çökmüştü. Bir saate kadar her an yağmur yağabilirdi. Karanlıkta binlerce neon ışığı kenti aydınlatıyordu. Uzaklardan polis düdükleri çalmaya başladı, diğerleri ona cevap verdi.

Bir yerde kötü bir şeyler oluyordu. Her taraf kötülük doluydu. Adamın biri karnında bir kurşunla dolaşıyordu. Onu vuran Lewitt'ti, fakat o benim yaptığımı sanıyordu. Yaşadığıma göre suçlu ben olmalıydım.

Üç milyon dolar! Bu kadar büyük bir para kesinlikle duyulurdu. O para sayesinde biri son derece güçlenebilir bir sürü adam tutabilirdi. Kim olursa olsun böyle bir parayla çok iyi bir başlangıç yapabilirdi. Sim Torrence, Blackie'nin o parayla güvenlikte olabileceğini düşünüyordu. Peki, öyle kabul edelim, üç milyon doları bu kadar sene sakladığını varsayalım. Diyelim ki, harcamaktan korktu. Sadece saklamakla yetindi. Bu işin unutulmasını bekledi. Buna bazı durumlarda rastlanır: Hormony Brothers bir buçuk milyon doları kırk bir yıl saklamış, ancak

ölüm döşeğinde bu paradan söz etmişti. Francis Boyle yetmiş milyonu yatağının içine dikmişti. On altı yıl boyunca paralara hiç dokunmadan üstünde yatmış, sonra çıkan bir yangında her şey kül olmuştu.

Blackie Conley de onlar gibi üç milyon doları otuz yıl saklamış olabilirdi. Hayatının sonlarına doğru, güçlü olma tutkusuyla bir şeyler yapmak istemişti. Nasıl davranacağını iyi biliyordu. Otuz yıl boyunca iyi gizlenmişti, bunu yine de yapabilirdi.

Blackie Conley! Bay Dickerson!

İlginç bir varsayım.

Ama neden Sue Devon'u öldürmek istesin?

Başka bir yaklaşım da şöyleydi: Eğer Blackie, Sally'ye fena halde tutkunsa ve onun başkasından bir çocuğu olduğunu öğrenmişse, hırsından çocuğu ortadan kaldırmaktan başka bir şey düşünmemiş olabilir.

Fakat bunda tutmayan bir şey vardı. O da Sue'yu öldürmek isteyenlerin çok kalabalık oluşuydu. Lewitt neredeyse başaracaktı ki, Kind Hand ve Kaina da vardı.

Bunu ancak büyük bir paranın varlığı açıklayabilirdi. Sue'nun başına para konmuştu. Ve eğer bu para çok büyükse, katiller onu kazanmak için birbirlerini bile öldürebilirlerdi.

Kind Hand belki de bir taşla iki kuş vurmak istemişti: Parayı kapmak ve üçüncü bir kişinin gözüne girmek. Belki de bundan dolayı Lewitt hemen arkamdan gelmişti. Beni de kendisi gibi aynı amaçla hareket ediyor sanmıştı...

Blackie Conley... Bay Dickerson... üç milyon dolar... ve bir sürü katil...

Bu sırada Velda içeri girdi ve masamın üstüne dosyayı bıraktı. İçinde Conley'in bir fotoğrafını buldum. Aynı resmi bir süre önce Sue'nun odasında da görmüştüm. Blackie Conley, Sally Devon'un gece kulüplerindeki kavalyesiydi.

Çocukluğundan beri polisle başı dertteydi ve eğer şu an yaşamaktaysa seksen iki yaşında olması gerekiyordu. Onun yaşındaki birçok kişi dimdik ayaktaydı. Herkes aynı şekilde yaşlanmazdı ki.

Pat dosyaya, benim dikkatime birkaç not koymuştu. Eğer daha fazla bilgi edinmek istersem dava dosyasını incelemeliydim. Çünkü en son orada Blackie'den söz ediliyordu. Bir çeteye mensuptu, ama dava o kadar uzun sürmüştü ki, ilginç bir şeyler öğrenmek çok zaman alırdı.

Velda'ya baktım, bana dilini çıkararak:

—Anladım, benden bunu incelememi istiyorsun, değil mi? dedi.

—Bu seni sıkar mı, güzelim?

—İlgileneceğim, tam olarak bilmek istediğin şey nedir?

—Conley'in özgeçmişini istiyorum. Eksiksiz olarak.

—Bunu neden Sonny Motley'e sormuyorsun?

—Onu da yapacağım güzelim, hiçbir şeyi ihmal etmemek gerek.

—Ama bunu sen arandın. Rahat batar sana. Ben sadece öldürülmeni istemiyorum, o kadar. Çünkü seni ben öldüreceğim, yavaş yavaş... günlerce sürecek.

—Derhal kaybolur musun sen?

Koltuğumu ittim ve kalktım. Güldü, beni yavaşça öptü ve çantasını aldı.

—Sana mobilyalı bir apartman dairesi buldum. Anahtarları masanın üstünde. Kocaman da bir yatağı var.

—İyi, artık davet edilmeyi beklersin... Öyle değil mi?

Başını kaldırdı ve güldü:

—Yatağa davet etmek zor geliyorsa, haberin olsun.. salonda da bir divan var, dedi.

—Evlenmemizi bekleyemez misin?

—Şimdi öyle mi yapıyor kızlar?

Pardösüsünü giydi ve kemerini bağladı.

—Seni öyle dürtmesem, bu işin hiç olacağı yok.

—Kendine de bir anahtar yaptırsaydın bari!..

—Kaçar mı? Yaptırdım tabii!..

—O zaman kilidi değiştirmeliyim.

Şirin bir hareket yaptı ve kapıya doğru yöneldi:

—O zaman ben de senin gibi yapar, kilidi bir kurşunla uçururum. Hoşça kal!..

Vay anasını! Ne kız be!..

VIII. BÖLÜM

Sonny Motley dükkânı bir saat önce kapamıştı, fakat karşıdaki gazeteciden ihtiyarın her akşam iki blok ötedeki barda demlendiğini öğrendim.

Az müşterisi olan küçük bir bardı. Duvar boyunca yarım düzine masa sıralanmıştı. Her taraf bira ve hamburger kokuyordu. Kasada iki yaşlı kadın vardı. İki genç biralarını yudumlayarak televizyon seyrediyorlardı. Sonny Motley önünde bir akşam gazetesi ve bir bardak bira, tek başına bir masada oturuyordu. Masanın üstünde ayrıca bir dolar kadar da bozuk para vardı.

Tam karşısına çöktüm.

—Selam, Sonny!

Gözlerini kaldırdı, gazetesini katladı, eksik dişlerinin arkasından bana yarım yamalak sırıttı.

—Şu işe bak! Sizi hiç beklemiyordum. Ama gördüğüme sevindim. Bu günlerde kimselere rastlamaz oldum.

—Ben gevezelik etmeye gelmedim.

—Ona ne şüphe. Eski bir polis ve özel dedektif öyle fazla gevezelik etmez. Niyetin ne olursa olsun, hoşgeldin. Bazen bu işleri bıraktığıma üzülüyorum. O zamanlar hiç olmazsa hapisten izinli çıkanları gözetlemekle görevli memurlarla sohbet edebiliyordum. Şimdi benim gibi yaşlı bir şeytanla kim gelir de iki laf eder?

—Çetenin eski elemanlarından kimseleri görmüyor musun, Sonny?

—Dinle, eee... Hammer. (Parmaklarıyla saydı.) Glea-

son, Tippy, Wells, Tilki Harry, Guido Sunchi... hepsi öldüler. Vinny Pauncho bir tımarhanede. Beacon ile Willy Fingers çılgını da bütün zamanlarını Atlanta'da geçiriyorlar. Bir kez Willy'ye yazmıştım, ama bana cevap vermedi. Geriye kim kaldı ki?

—Blackie Conley, dedim.

—Evet, ama onun da öldüğünü duydum.

—Sim Torrence onun hayatta olduğunu söylüyor.

—Boş ver!

Garsona bir bira söyleyip Sonny'ye döndüm.

—Diyelim ki hayatta.

—O zaman onu rahat bırak.

—Ya bir zamanlar hep beraber kaldırdığınız üç milyon dolarla ortaya çıkıverse?

Gürültülü bir kahkaha attı ve eliyle masaya bir tokat patlattı.

—İşte bu eğlenceli olurdu. Ama o bununla ne yapabilir ki? Kızlarla mı yatacak? Bu yaşta hislerini uyandırmak için top patlatmak gerekirdi. Hayır Hammer, para artık onun işine yaramaz.

Koltuğa gömüldü, bir şeyler düşünüp gülmeye başladı. Keyfinden bir bira daha ısmarladı. Israr ettim.

—Döndüğünü varsayalım.

—Peki tamam, öyle olsun.

—Diyelim ki çok yaşlı. Ama yine de büyük bir iş çevirmeye hevesleniyor...

—Kendini dinleyecek kimseleri bulamaz.

—O zaman kendisi ortada görünmez, ama bütün ipler yine de onun elindedir. Üç milyon dolar az para değil! Paravana olarak birini kiralasa, kimse perde arkasındaki gerçek patronu tanımaz.

Sonny gülmeyi bıraktı, düşünceli bakmaya başladı. Bardağı aldı, bir dikişte yarısını içti.

—Hayır, Blackie geri dönmez... Asla geri dönemez.

—Neden?

—Çünkü ihtiyar Blackie'yi ben vurdum. Onu vurdum. İyi tabanca kullanırım. Eğer iyi diyorsam, gerçekten iyidir, Hammer. Beni o meşhur tüfeğiyle vurduğunu biliyor-

sunuz. Kurşunu yiyince yere serilip, hiçbir yere kaçamadım.. Fakat onu arabanın kapısında taradım. İhtiyar Blackie'yi vurduğuna eminim. Vurulmuştu. Ya öldü gitti ya da arabayla birlikte nehrin dibini boyladı.

—Olabilir.

—Diyelim ki yanıldım ben. Dilerim öyledir!..

Tekrar gülmeye başladı ve birasını bitirdi.

—Çünkü onu tekrar görmeyi çok isterim. İhtiyar Blackie! Emin olmak isterim, vurdum mu, vurmadım mı?

—Hiç Dickerson'dan söz edildiğini duydun mu?

—Hayır. Neden duyacakmışım? Onu tanımam mı gerek?

—Pek değil.

—Kimmiş o?

—Ben de bilmiyorum.

—Şakayı bırak.

—Neden böyle diyorsun?

—Çünkü çok uzun zaman hapishane kaçkınlarıyla beraber yaşadım, Hammer. Leb demeden leblebiyi anlamasını öğrendim. Mesela buraya asıl gelme nedenin olan soruyu daha sormadığını biliyorum. Öyle mi aslanım?

Artık sırası gelmişti, ona bir bira ısmarladım.

—Tamam ihtiyar tilki, artık kafadan konuya giriyorum. Sally Devon'u hatırlıyor musun?

Sonny yavaşça kaşlarını çattı, ağzını elinin tersiyle sildi.

—Hatırlamak isterim. Bir zamanlar sevgilimdi.

—Ben onu Conley'in sevgilisi sanıyordum.

—O pis herif kiminle olduğuna aldırmaksızın herkesin peşinden koşardı.

—Seninkilere de asılır mıydı?

—Evet ya! Onu birçok kez uyarmıştım. Bir seferinde kavga bile etmiştik. O zamanlar epey güçlüydü. Bizden daha deneyimliydi. Sally ona yüz veriyordu. Eğer ben ondan ayrılmasaydım, günün birinde o beni terkedecekti.

Durdu ve gözlerini kaldırdı:

—Belki de bu yüzden onun arkadaşlarını sattığını ve beni vurduğunu sanıyorsunuz? dedi.

—Olabilir.

Bakışları yeniden yumuşadı. Şimdi çok yaşlı görünüyordu. Başını iki yana salladı.

—O herif her an bir şey düşürürdü.

—Onun yerinde olsaydın nereye giderdin?

Ne demek istiyorsunuz?

—Eğer Blackie denen herif, kalleşlik yapmasaydı her şey hazırdı.

—Peki, şoförü ne yapacaktınız?

—Dışarı atacaktık. Ne bileyim ben? Bir şeyler yapardık.

—Saklanacağınız yer var mıydı?

—Elbette. Gatskillis'de daha önceden bir ev kiralamıştık. Polisler orayı buldular. Blackie'yi arıyorlardı. Her şeyi o planlamıştı, ama evi kullanmadı. Bu iş asrın soygunu olabilirdi.

—Belki de öyle oldu.

Sonny elini bardağa uzatmıştı, birden durdu:

—Ne diyorsun sen be?

—Blackie plan yaparken belki kendi için de özel planlar hazırlıyordu... Diyelim ki kendine saklanacak başka bir yer hazırlamıştı ve oraya varabildi. Sonra şoförden kurtuldu, arabayı yok etti, uzun süre saklandı ve şimdi ortaya çıktı. Bugün elinde üç milyon dolar var. Son bir iş çevirmek için yeni bir örgüt kuruyor. Olmaz mı yani?

Sonny bir süre sustu ve tekrar bardağını aldı.

—İhtiyar Blackie bunu yapamaz. Artık piliçlerin peşinden koşamaz. Çünkü çok yaşlı.

Yeni adresimi bir kibrit kutusunun üstüne yazdım ve ona verdim.

—Eğer aklına bir şey gelirse, beni burada bulabilirsin ya da büroma gel. Bu iş sana para da kazandırır.

Biraların parasını masanın üstünde bıraktım ve çıktım. Sonny arkamdan hâlâ gülüyordu. Eğer bir gün ger çekleşirse, Blackie Conley ile karşılaşmalarını görmek isterdim.

IX. BÖLÜM

Caddedeki bir dükkândan Hy'ya telefon ettim. Pete Ladero'nun adresini verdi. Sonra onu aradım, otuz yıl önceki Motley—Conley soygunu hakkında bulabildiği bütün gazete kupürlerini bana getirmesini istedim. Önce televizyonda en sevdiği programı (izlediğini) söyleyerek karşı çıktı, sonra gazetecilik damarı daha ağır bastı ve bir saat sonra bende olacağını bildirdi.

4. Cadde'deki «Automat» adlı kafeteryaya girdim. Tepsinin içini yiyeceklerle donattıktan sonra birinci kattakı salona çıktım. Buraya laf olsun diye girmemiştim. Jersey Toby'nin altı yıldır her gün aynı saatte oraya geldiğini biliyordum. Yemeğini bitirmesini bekledim, sonra kahvemi alıp masasına gittim. Beni görür görmez nefesi tıkandı, bütün vücudu kaskatı kesildi.

—Bana bak, beni rahat bırakamaz mısın sen? Yine ne istiyorsun? diye yakındı.

—Konuşmak istiyorum, Toby, sadece konuşmak...

—Söyleyeceğim bütün şeyleri söyledim. Çekil git Mayk. Seninle hiçbir işim yok benim. Hem biliyor musun; bana senin hakkında sorular soruluyor!..

—Kim soruyormuş?

—Kentin öteki yakasından bir piliç. Seni iyi tanıyor. Onu atlatmaya çalıştım, ama yutmadı. Bir gün başıma bir iş açacaksın.

—Tamam kısa konuşacağım.

—Hiçbir şey konuşamayacaksın. Haydi gazla.

—Okey Toby, yarın seni almaya gelecekler. Daha burnunu dışarı çıkarır çıkarmaz seni tutuklayacaklar. Haftada en az iki kez sorguya çekilirsin, o zaman ben sana sorarım.

—Haydi canım, bana bunu yapamazsın... yapamazsın değil mi?

Oralı olmadım.

—Bahse var mısın?

Kahvesini bitirip çevresine kuşkulu gözlerle baktı. Yalnız olduğumuza tam olarak inandıktan sonra kafasını salladı:

—Tamam, başımın belası... Nedir derdin?

—Yine Dickerson'dan söz edelim, Toby.

—Her şeyi konuşmuştuk ya!

—Şimdi de bu bilgileri nereden edindiğini söyle.

—Oh... Ben her şeyi kızlardan öğrenirim.

—Tamam inandım. Peki bu para işi ne oluyor? Dışardan buraya bir sürü hergele geldiğine göre, bol bol para dağıtan biri var.

Toby kuruyan dudaklarını diliyle yaladı, derin bir nefes aldı:

—Dinle... eğer sana bunu da söylersem beni rahat bırakacak mısın?

Başımla olumlu cevap verdim.

—Söz mü, Mayk?

—Tamam, uzatma. Bir daha seni rahatsız etmeyeceğim.

—O zaman oldu, iyi dinle: Marge diye kızıl saçlı biri var... Hani her gece bir adamla birlikte olan kadınlardan... İsim yok Mayk, sana isim vermeyeceğim. Marge serseriler tarafından pek rağbet gören bir kaltaktır. Her yola gelir, anlarsın ya? Eh, diyelim ki Marge'ın beraber olduğu bu adam bir şefe bağlı ve patronu istediğini istediği işe koşabilecek güce sahip. Herif Chicago'dan geliyor. Hiçbir şey söylemiyor, ama her an tetikte bekliyor. Patronu onu birinin işine yarasın diye bir anlamda ödünç vermiş. Ama patronu, öyle bedavadan iş görecek tiplerden değil. Ona ya para ödenmiş ya da zorlanmış. Yani

sonuç olarak sözkonusu patronunu zorlayan daha güçlü biri var ortada. O da boyun eğiyor. Bana bunun nasıl olduğunu sorma, hiçbir şey bilmiyorum. Ben kendi kendime böyle bir sonuca vardım. Buralarda biri bir tezgâh düzenlemekle meşgul. Parası olsa bile heriflere gözdağı vererek onları kullanıyor.

Koltuğumda kıpırdamadan onu izliyordum.

—Eğer birinin bir tezgâh düzenlediği doğruysa her şey birbirini tutuyor. Bu adamın elindeki baskı gücü her neyse satılık olmayan adamları bile hiç değilse ödünç alabiliyor. Onları da yeni bir örgüt kurmak için kullanacak.

—Bunu nasıl istersen öyle açıkla, diye cevap verdi Toby. Ben bu konuyu artık hiç düşünmek istemiyorum.

—Çok mu kalabalıklar?

—Ne diyorsun? Öyle bir ekip bende olsa, bütün kente hakim olurum.

—Adamlar önemli kişiler mi?

—Hem de nasıl! Sendikanın en önemli adamları. Hepsi de burada. Bütün işverenlerin haberi var. Daha fazla konuşmam tehlikeli olur, Mayk. Beni zorlama.

—Sağol aslanım, bana çok yardımın dokundu.

—Bunu isteyerek yapmadım ha! Umarım, benim bu yaptığım anlaşılmadan onlar seni çoktan vurmuş olurlar.

—Böyle kötü düşünceleri kafandan silmeye bak.

Kalktım, dışarı çıktım ve yağmur altında büroma gittim.

*

* *

Eğer Jersey Toby'nin varsayımları doğruysa Bay Dickerson bu işleri iyi biliyordu. Dickerson akıllı bir adama benzediğinden, Toby'nin dediklerinin doğru çıkmaması için hiçbir neden yoktu. Yavaş yavaş bütün büyük patronların onunla birlikte olması için her şeyi yapmıştı. Arkası çok kuvvetli olmalıydı. Üstelik deneyimli ve istekliydi. Ekibini tamamladığı anda, çok büyük bir iş çevirebilir ve üç milyonun hakkını verebilirdi. Eğer Dickerson, Blackie Conley'den başka biri değilse, bu düğüm çözülmüş sayılırdı.

Büroma vardıktan on beş dakika sonra koltuğunun altında dosyalarla Pete Ladero damladı. Elindekileri masanın üstüne bıraktıktan sonra açtı.

—Herhalde artık bana bir açıklama vermek lütfünda bulunursun, dedi.

—Blackie Conley üstüne bir araştırma yapıyorum.

—Sen ne diyorsun yahu? O yıllar önce nalları dikti.

—Emin misin?

—Ne bileyim...

Durdu yüzüme baktı. Son sorumdan gıcık kapmıştı.

—Senin kafandan bir şeyler geçiyor.

—Olayı iyi biliyor musun?

—Dosyayı incelemiştim. Gazeteler bu olaydan o kadar söz etti ki, olup biteni sağır sultan bile duydu. Haydi, çıkar şu baklayı ağzından.

—Eğer Conley yaşıyorsa, şu an elinde tamı tamına üç milyon dolar var. Ve eğer isterse, büyük bir parti hazırlayabilir. Bu en azından çok sıkıcı olur.

—Ne yani, sen onu diriltmeye mi kalkıyorsun?

Dosyayı yeniden eline aldı:

—Tam olarak aradığın nedir senin? diye sordu.

—Bu soygunda Conley'in rolü nedir, onu bilmek istiyorum. Belgelerin yarısını sen al da beraber bakalım.

Bu sırada Velda telefon etti. Büroya gelmesini söyleyerek, işime döndüm.

Mahkemenin işi kolaydı Sonny Motley suçüstü yakalanmış, hüküm giymişti. Herkes onunla ilgilenmişti. Bütün dava boyunca şimşekleri üstüne çekmiş ve hakimden mübaşire kadar herkesi lanetlemişti. Bu arada en sunturlu küfürlerini de Torrence ile Conley'e ayırmıştı. Çünkü Torrence en ufak bir ayrıntıyı bulabilmek için onu saatlerce sorguya çekmişti. Conley ise hem ona kalleşlik etmiş, hem de omuzundan vurmuştu.

Aslında savcıları ve karşı tarafın avukatlarını en çok ilgilendiren konu, o üç milyon dolardı. Ama en ince ayrıntıların bile incelenerek değerlendirilmesine karşın, hiçbir sonuç alınamamıştı. Ama buna rağmen Torrence, Blackie Conley ve suç ortağı hakkında hiçbir şey bulamamış, her

şey bir sis perdesi altında kalmıştı.

Tanık olarak Sally Devon'un adı elbette ki geçiyordu. Hatta onun Sonny ile suç ortağı olmasından söz edilmişti. Fakat mahkeme sırasında herkes, onun çetenin işlerinden habersiz güzel sarışın bir taşbebek olduğuna kanaat getirdi. Sonny de onun hiçbir şeyle ilişkisi olmayan, sadece dekoru tamamlayan bir süs olduğunu açıklamıştı. Böylece Sally oy birliğiyle dava dışı kalmıştı.

Sadece bir gazeteci ilginç bir konuya değinmişti. Bu, genç kadının tanık iskemlesini terketmeden önce, «Bütün bunlardan sorumlu olan yılanın yakalanabilmesi için her şeyimi verebilirim» diye haykırmasıydı.

İşte bu cümle kafamı karıştırmıştı. Sue de bize aşağı yukarı bunları söylemişti. Önce annesini bir yılanın öldürdüğünü açıklamıştı. Sonra yine o yılandan söz etmişti. Sally Devon'un belli bir olaydan bahsettiği kesindi. Sarhoşluğun etkisi altında yılanlardan veya herhangi bir yılandan söz etmiyordu. Özellikle belli bir yılanı kastediyordu. İhtiyar Bayan Lee, onun sözlerini belki de duymamıştı.

Bu yılan şimdi tekrar karşımızdaydı. Bütün bu soygunu tezgâhlayan oydu, ama kimse onu tanımıyordu. Hiç kimse onu görmemişti. Böylece suç ortaklarına daha kolay ihanet etmişti.

Blackie Conley oyununu mükemmel oynamıştı. O aslında Sonny Motley'in yardımcısı değil, bütün bu planın uygulayıcısıydı. Çeteyi atlatıp paranın tümüyle kaybolmayı hep o düzenlemişti. Sanıldığından çok daha güçlüydü. Yıllarca saklı kalıp hiç umulmadık bir zamanda ortaya çıkacak, bu müthiş dönüşü tezgâhlayabilecek kadar güçlüydü.

Eğer bu iş yürürse...

Laf aramızda, yürüyeceğe de benzemiyordu.

Telefon çaldı. Arayan Pat'tı.

—Lewitt hakkında bir şeyler öğrendim, dedi. Dokuz kez tutuklanmış. Sadece iki kez hüküm giymiş. Hakkında ağır suçlamalar var. Her seferinde iyi bir avukat tutabilme şansına sahip olmuş. Dokuzuncu kez suçüstü yakalandı-

ğında onu Sim Torrence savunmuş ve beraat ettirmiş.

—Bunu hiç sevmedim, Pat.

—Bu hiçbir şey demek değil. O zamanlar Sim bu tür bir sürü dava alıyordu, bu onlardan biri olabilir. Lewitt aynı avukatı hiçbir zaman iki kez tutmadığı gibi, en iyi avukatları seçiyordu. Torrence da en iyilerinden biriydi, bir raslantı olarak bu işi almış olabilir. Olayı bu sabah çıkardım ve Torrence'a telefon ettim. Dosyayı bana Geraldine King ile yolladı. Savunma bir saat sürmüş ve bu işten beş yüz dolar kazanmış.

—Kim davacı olmuş?

—Bir bar sahibi. Sadece bir kavgaya karışmış, ama o da sabıkalıymış. Torrence, Lewitt'in kendini savunduğunu öne sürmüş... Dur! Daha bitmedi... İşin en ilginç yanı, şu bizim şimdiki Savcı Charlie Force var ya, o da Lewitt'i yedinci kez tutuklandığında savunan avukat. Herif bu davada da paçayı kurtarmış.

—Bu ikisinin böyle bir iş almaları çok ilginç.

—Dinle Mayk, bu işte sık sık suçlular savunulur. Sen, ben o, hergün böyle şeylere rastlıyoruz. Ama başka bir şey daha var. Adamlarıma Lewitt'in fotoğrafını sağa sola göstermelerini istedim. Geçen gece birisi bana telefon ederek resimdeki adamı tanıdığını söyledi. İsmini vermedi, ben de telefonun nereden geldiğini tesbit ettirecek zaman bulamadım. Ondan resmin sahibi hakkında bir şeyler biliyorsa söylemesini istedim, o da bana herhangi bir şey öğrenirse arayacağını söyledi. Telefonu kapatıncaya kadar ancak bizi Flatbush'tan aradığını öğrendim.

—Yahu Pat, bir düşünsene, diye gürledim. Lewitt de aynı mahallede oturuyordu.

—Orada iki milyon kişi oturuyor, oğlum. Ama, bundan böyle oralara daha fazla adam göndereceğiz. Sonra, bir şey daha var. Adamın bir bardan aradığı belliydi. Müzik sesi ve kalabalığın gürültüsü geliyordu.

—O zaman bekleyeceğiz. Adamın böyle davranması için bir bildiği olsa gerek.

—Herhalde. Sende yeni bir şeyler var mı?

—Sadece fikir üretiyorum.

—Bana ne zaman söyleyeceksin?

—Belki yarın.

—Tamam, bekliyorum.

Telefonu kapadıktan sonra başımı iki elimin arasına alıp düşünmeye başladım. Bütün bu ipuçlarını nasıl birleştirecektim? Her şey darmadağındı, ama yine de belli bir yöne doğru toplanmaya başlamışlardı.

Ben tam bunları düşünürken telefon çaldı. Açtım.

—Ben Geraldine King, Mayk. Buraya hemen gelebilir misin?

—Neler oluyor?

Bir açıklama yapamayacak kadar sinirliydi.

—Lütfen Mayk, çabuk gel. Çok çabuk. Oldukça önemli.

Sonra kapattı. Artık seçeneğim yoktu. Gitmeliydim!..

Velda'ya bir not yazarak gittiğim yeri ve oradan da doğru eve gideceğimi bildirdim. Notu masamın ortasına bırakıp ilk rastladığım taksiye atladım.

Torrence'ın kapısının önünde bekleyen polis bana kimliğimi sorduktan sonra içeri bıraktı. İçerde iki gazeteci vardı. İyi giyimli bir adamla anlaşılan pek başarılı olamamış bir itfaiyeciye soru soruyorlardı.

Geraldine King beni kapıda karşıladı. Yüzü gergindi. Kaygılı gibiydi...

—Ne oldu?

—Sue'nun kulübesi yandı.

—Peki, ya Sue nasıl?

—İyi. Merak edecek bir şey yok. Onu yukarıya çıkarıp yatırdım. İçeri girsene.

—Hayır, gidip önce yangının yaptığı hasarı görelim.

Sırtına bir kazak geçirerek kapıyı ardından kapadı. Projektörler bahçeyi aydınlatıyordu. Yağmur başlamıştı.

Kulübeden geriye pek fazla bir şey kalmamıştı: Kömürleşmiş birkaç parça eşya ve beton dikmeler. İtfaiyeciler alevleri söndürmüştü. Sadece bir köşeden ince bir duman yükseliyordu. Bir yerde pikaptan arda kalanlar duruyordu. Ortada başka bir şey kalmamıştı.

—Şimdi dönebiliriz, dedim.

Eve girdiğimizde Geraldine içecek bir şeyler getirerek, pencerenin önüne oturdu. Sabırla konuşmasını bekliyordum. Sonunda:

—Bu sabah Sue buraya geldi. O ... ona ne olmuştu bilmiyorum, ama birden açıkça Bay Torrence'ı annesini öldürmekten suçlamaya başladı. Bir yandan da annesinin bunu ona söylediğini tekrarlıyordu.

—Annesi yaşadığı sürece bunu ona nasıl söyleyebilirdi?

—Biliyorum, biliyorum. Ama o annesinin ona bu konuda bir not bıraktığını ve mutlaka bulacağını söylüyordu. Annesinden kalan bütün eski eşyaları o evde sakladığını biliyor muydun?

—Evet, anılarını orada sakladığını biliyordum.

—Bay Torrence çok önemli bir seçim kampanyasına başlayacak. Sue'nun suçlamalarıysa onu çılgına çevirmeye yetti. Sorunu anında çözmek için Sue daha buradayken çıktı ve kulübeye gitti. Orada hiçbir şeyin saklı olmadığını göstermek için her yeri altüst ederek köşe bucağı aradı. Sue bunu görünce gözyaşları içinde fırlayarak kulübeye girdi ve kendini oraya kapadı. Çıkmayı kesinlikle reddediyordu. Bunu daha öncede yaptığından pek fazla endişelenmedik. Bu tür sinir krizlerine alışmıştık. Daha sonra, akşam üstü Bay Torrence merkezden bir haber aldı ve gitmek zorunda kaldı. İki saat sonra tesadüfen pencereden baktığımda bir duman gördüm. Kulübe yanıyordu ve Sue içerdeydi. Bir plak koymuştu, pencereden çılgın gibi dans ettiğini görüyordum. Çıkmayı reddediyordu... yardım çağırmak zorunda kaldım. Şansıma kapının önünde bir polis memuru vardı.

Başımı salladım.

—Bu bir raslantı değildi, o koruma görevlisiydi. Devam et.

—Kapıyı kırarak içeri girdi. Alevler içindeki kulübede Sue yerde yatıyordu. Onu dışarı çıkarıp eve taşıdık. Komşular itfaiyeye telefon etmiş, ama geldiklerinde yapacak bir şey kalmamıştı. Zarar öyle pek önemli değil... Ama Sue'nun söz ettiği mesajı hiçbir zaman bilemeyeceğiz.

—Bu arada Bay Torrence neredeydi?

Yavaşça döndü, bir yudum içki aldı.

—Ne düşündüğünü biliyorum, ama yangından yirmi dakika önce onunla konuşmuştum. Kentten telefon ediyordu.

—Nasıl bu kadar emin oluyorsun?

—Çünkü aynı vesileyle parti merkezinden iki kişiyle daha konuştum.

—Şu anda nerede?

—Birkaç partiliyle birlikte Albany yolunda. Eğer isterseniz haber vereyim hemen gelecektir.

—Gerek yok. Sue'yu görebilir miyim?

—Herhalde uyuyordur. Bitkin bir durumdaydı. Yangını çıkaranın o olduğunu biliyor musun?

—Hayır, bilmiyorum.

—Ama ben biliyorum.

—Nasıl?

—Kendisi söyledi. Herhalde uyanınca sana da söyler.

O zaman, gidip onu uyandıralım.

—Tamam.

Sue'nun odası, hem bir çocuk hem de bir kadın odasını andırıyordu. Komodinin ve tuvalet masasının üstünde Sally'nin ve onun resimleri vardı. Yine büyük bir gramofon ve aşağı yukarı aynı plaklar, bol tüylü oyuncak hayvanlar ve dansöz bebekler etrafa saçılmıştı.

Sue yatakta bir çocuk gibi uyuyordu. Kollarının arasında her tarafı yanmış tanınmayacak halde kocaman bir oyuncak ayı vardı. Sue rüyasında gülümsüyordu.

Koluna dokundum.

—Sue.

Hemen uyanmadı, ismini iki kez tekrarlamak zorunda kaldım.

—Ne haber Mayk? dedi.

—Sue ...yangını sen mi çıkardın?

—Evet, ben... annemin eski kâğıtlarını yakıyordum. Onun hiçbir şey bulmasını istemiyordum.

—Peki, nasıl oldu?

Tekrar gülümsedi ve devam etti:

—Bilmiyorum. Her şey... yanmaya başladı. Birden kendimi mutlu hissettim. Aldırmıyordum. Şarkı söylüyor ve dans ediyordum, çevremde her şey yanıyordu ve çok mutluydum. Bütün hatırladıklarım bu kadar.

Yatağının kenarına oturarak elini tuttum. Hâlâ kriz halindeydi. Böyle zamanlarda bazen her şeyi hatırlamak daha kolay olurdu.

—Sue... Annenin bir yılan tarafından öldürüldüğünü bana söylediğini hatırlıyor musun?

Gözlerini bir süre boşlukta dolaştırdıktan sonra bana çevirdi.

—Onu yılan öldürdü. Bana söyledi. Yılan onu öldürmeliydi, çünkü buna mecburdu.

—Evet, ama yılan, kimdi tatlım?

—Bana yılanın kendisini öldüreceğini söyledi, diye tekrarladı, çok iyi hatırlıyorum.

Gözleri kenara kaydı. Elimin altında elleri kaskatı kesilmişti.

—Bana dedi ki...

Daha fazla konuşmasını istemiyordum. Gücü kalmamıştı. Eğilerek onu öptüm. Yüzündeki endişe, yerini gülümsemeye bıraktı.

—Uyu benim tatlım, yarın her şeyi konuşuruz.

Lambayı söndürmedim, Geraldine'in yanına gittim. Divana oturdum, bana hazırladığı içkiyi yudumlamaya koyuldum.

Dışarda, yağmur camları dövüyordu. Geraldine bir plak koyarak perdeleri örttü. Biri hariç bütün ışıkları söndürdü. Sonra gelip yanıma oturdu.

Ve yavaşça bana sordu:

—Ne yapmalıyız, Mayk?

—Şu sırada hiçbir şey.

—Dışarıda gazeteciler var?

Bir kaza olduğunu söyledim. Gerçekten çok önemli değil... bu küçük kulübe. Eğer orası Torrence'ın olmasaydı kimse ilgilenmezdi... fakat anlıyorsun ya.

—Pek bir haber çıkaramazlar.

—Ama Sue hâlâ onu suçluyor... Ve şu anda seçim

dönemine girmiş bulunuyoruz. Valilik seçimleri çok önemli bir şeydir. İki partinin nasıl çekiştiğini görmüyor musun? Valilik çok önemli bir ünvan. Bundan sonraki aşamada Beyaz Saray'a girmek ve devlette söz sahibi olmak çok kolaylaşır. Eğer herhangi bir şey olursa adayın politik hayatı için çok kötü olur. Bu... Sue hikâyesi, çok tehlikeli boyutlar kazanmaya başladı.

—Doslarınız bunun farkındalar mı?

Kafasını salladı ve içkisinden bir yudum aldı.

—Evet... benim burada olma nedenim de bu. Bundan önceki seçim kampanyalarında hem Sue'ya baktım, hem de Bay Torrence'a yardımcı oldum. Sekreterlik görevim kadar, Sue'yu oyalama çabalarım da önemliydi. Ömrünce annesini taklit etmeye çalıştı... Dansöz olmak istiyordu. Dans, şarkı ve sanat dersleri aldı... Torrence ona her türlü kolaylığı sağladı. Ama o sanat dünyasından olduğu kadar kendinden de uzaklaştı. Bu acı, ama gerçek.

—Sen bu konuda ne düşünüyorsun?

—Hiçbir şey, diye cevap verdi. Bunu ona sormalısın.

Ciddi bir süratla beni süzüyordu.

—Sana inanıyorum, dedim.

—Durum kritik, ne yapabiliriz?

—Bir fikrim var.

—Bir şeyler bulmalısın Mayk, buna ihtiyacımız var.

—Politika seni epey ilgilendiriyor, değil mi?

—Bu benim hayatım, Mayk. Bütün ömrümü bu işe adadım.

—Her şeye rağmen böyle konuşmak için çok gençsin. Belki de sen dünyaya bir erkek olarak gelmeliydin.

—Politika dünyasında kadınlara da yer var.

—Ne tuhaf!

—Sen kadınların kadın olarak kalmasını istiyorsun, değil mi?

—Zaten öyle değiller mi?

—İyi öyleyse. Şimdi bir kadın olacağım.

—Bardağını kenara koyarak, benimkini de aldı. Zaten yarı yarıya boşalmışlardı. Gözlerinde büyük bir arzunun ateşi yanıyordu. Dudakları yeni açmış bir çiçek gibiydi.

Ellerini boynuna götürdü, bluzunun düğmelerini tek tek çözdü. Bir omuz hareketiyle bluzundan kurtuldu. Sütyenini çözdü ve sert bir şekilde yere fırlattı.

Ona dokunmadan gözlerimle okşuyordum. Nefis göğüsleri arzuyla gerilmişti. Sıcak nefesini içimde duyuyordum.

—Şimdi bir kadın olarak beni nasıl buluyorsun, Mayk?

—Baş döndürücüsün!

Ona sarıldım ve yarı çıplak vaziyette dizlerime yatırdım. Parmaklarımı saçlarında dolaştırdım, sonra yavaşça okşamaya koyuldum. Hafifçe titriyordu.

*

* *

Taksinin parasını ödedim ve içeri girdim. Bina yeni tamir görmüştü ve boya kokuyordu. Asansörle üçüncü kata çıktım. Yeni dairem koridorun sonundaydı. Anahtarla kapıyı açtım. Konuk odasında hafif bir ışık vardı, Velda divana uzanmış uyuyordu. Onu uyandırmamak için parmaklarımın ucuna basarak ilerlerken yanına geldiğimde ona bakmaktan kendimi alamadım. Ve o an kanımın donduğunu hissettim. Velda normal bir uykuda değildi. Alnında büyük bir darbe izi vardı. Vurulan yerden sızan kan saçlarına kadar gelmiş ve orada pıhtılaşmıştı.

Ona sarıldım: Velda!

Hafifçe inleyerek gözlerini araladı. Konuşmak istedi, ama başaramadı. Yine de gözleriyle söyleyeceğini söylemişti... Herif bir eliyle karnını tutmuş, diğer eliyle de tabancasını başıma doğrultmuştu.

Marv Kania sonunda beni bulmuştu.

—Sizi bekliyordum, bayım!

Yavaşça doğruldum. Bir tabancayla boy ölçüşecektim. Bu durumdan kurtulma şansım hemen hiç yoktu. Adam ölmek üzereydi, ama elindeki silah hiç titremiyordu ve profesyonelce üzerime çevriliydi. Karnıma nişan alıyordu.

—Artık işin bitik. Ben de seni karnından vuracağım. Biraz yaşayacaksın ve benim gibi acı çekeceksin. Kıpırda-

maya çalışırsan bir tane de kafana yerleştireceğim.

Bir kurtuluş çaresi düşünmeliydim. O da bunu biliyordu ve acısına rağmen gülüyordu. Bütün çabaların ümitsiz olacağını göstermek için bileğini iki çevik hareketle oynattı, hâlâ silaha son derece hakimdi.

—Peki ya kız?

—Ne demeye soruyorsun? Nasılsa sen burada olmayacaksın.

—Bilmek istiyorum.

Yüzü adeta bir acı ve kin maskesiyle örtülüydü.

—Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Senin gibi o da geberecek. Sonra gidip dışarda öleceğim. Yağmur altında. Tek isteğim bu mide bulandırıcı odada ölmemek. Gideceğim yer bir park olacak. Hep bir parkta ölmek istedim.

Gözlerini yarı kapadı, acıyla sarsıldı. Sonra yeniden açtı ve gülümsedi.

Velda ismimi mırıldanarak divanda döndü. Benle buluşmak üzere eve döndüğünde herifi burada bulmuş olmalıydı. Velda'yı bayıltarak beni beklemişti. Şimdi benimle birlikte onu da öldürecekti.

—Hazır mısın, pis herif?

Kımıldamadım. Velda'nın bir şeyler deneyebileceğini umuyordum. Bunu hissettiğinde herif de gülmeye başladı. Bu ona o kadar komik gelmişti ki, artık yüzünden kin okunmuyordu. Tabancası üzerimizde, gittikçe daha hızlı gülüyordu.

İşte bizi bu gülme kurtardı. Onu hayata bağlayan son ipliği de o gülme kopardı. Gideceğini anlayınca gözleri korkuyla faltaşı gibi açıldı. Yine kaybedeceğini anlamıştı. Tetiğe basmak için tüm gücünü toplayacak zaman bulamadı. Tabanca parmaklarının arasından yere düştü. Kendisi de yüzükoyun yere yuvarlandı. Karnından yere dökülen iltihaplı kanın tüyler ürpertici sesini duydum.

Velda'yı kucağıma aldım, odaya götürdüm ve yarasını temizledim. Sonra onu soydum yatağa yatırdım, üstünü örttüm ve yanına uzandım.

Yan odadaki ceset sabaha kadar bekleyebilirdi.

X. BÖLÜM

Pat, sabah saat dokuzda polis ve fotoğrafçılarıyla birlikte geldi. Cesedi götürdüler. Bir doktor gelip Velda'yı muayene etti.

Sonra Pat, pencereye doğru ilerledi, bir süre avluyu seyretti, sonra yine bana döndü.

—Kania ölmeden önce sana bir şey söyledi mi?

—Sadece bana rastladığı için çok mutlu olduğunu söyledi.

—Ona hiç soru sormadın mı?

—Göbeğine çevrilmiş bir silah ve onu kullanmaya hazır bir deliye sen olsan ne tip sorular sorabilirdin ki?

—Elinden silahını alma şansın yok muydu?

—Hayır, en ufak bir şansım bile yoktu.

—Peki seni nasıl buldu?

—Beni bulmak pek güç değil. Daha önce iki kez takılmıştı zaten. Bu kez Velda'yı bürodan çıkınca izlemiş olacak.

—Velda şimdiye kadar bir şey söyledi mi?

—Hayır, belki şimdi konuşacak duruma gelmiştir. Gidip bakalım.

Doktor Velda'yı muayene etmişti. Hiçbir iz bırakmayacak hafif bir şok atlattığını söyleyerek, bizi rahatlattıktan sonra bir reçete yazdı ve bizi başbaşa bıraktı.

Velda acıyla gerilen yüzüne rağmen, bana gülümsemeye çalıştı.

—Konuşabilecek misin tatlım?

—Artık iyiyim.

—O serseri buraya nasıl girdi?

Başını salladı, ve ağzını büzdü.

—Bilmiyorum. Senin az sonra geleceğini düşünerek kapıyı kilitlememiştim. Banyoya girmiştim ve oturma odasına döndüğümde onun senin odandan çıktığını gördüm. Beni yatağa yatmaya zorladı. Bağıracağımdan kaygılandığı için kafama bir yumruk indirdi...kendime geldiğimde beni yine bayılttı. Sen benimle konuşana dek, tek hatırladığım bu.

Pat'a bir göz attım.

—Demek evi böyle buldu. Velda'yı büronun kapısı önünde bekledi. Onun tek başına çıktığını görünce evime kadar gittiğini düşündü ve onu izlemeye koyuldu. Zaten Velda da kapıyı kilitlememekle işleri kolaylaştırmış oldu.

—Çok üzgünüm Mayk.

—Boş ver, canım! Artık böyle şeyler olmayacak.

—Mayk...

—Efendim?

—Bayan Lee seni yeniden görmek istiyordu.

Pat'ın varlığını unutmuştu. O da, durur mu, hemen kulaklarını kabarttı.

—Hiç böyle bir kimseden söz edildiğini duymamıştım, dedi gülümseyerek.

—Yaşlı bir kadın, Sally Devon'un vefakâr yardımcısı. Sally onun kollarında can vermiş. Kadıncağız, yalnızlıktan öylesine bezmiş ki, her kim olursa olsun konuşmaya hazır. Anlattıklarından belki bazı ipuçları çıkarabiliriz.

—Yine otuz yıl öncesine mi dönüyorsun?

—Para hiç yaşlanmaz, ahbap!

Yatağın yanında bir priz vardı. Salondaki telefonu alarak oraya taktım ve telefon çaldığında Velda'nın rahatça açabilmesi için başucu masasının üstüne yerleştirdim.

—Bugün yataktan çıkma canım, iyi olup olmadığını öğrenmek için seni arada bir yoklarım. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa danışmaya telefon et. Ben kapıcıya anahtarı vereceğim. İçeri girip çıkanlara dikkat eder.

—Sen beni hiç merak etme, Mayk. İçin rahat olsun...

Onun sözünü kestim:

—Acele etmeliyim. Bu olayın beni hangi cehennemin ucuna sürükleyeceğini bilmiyorum, ama seni iki saatte bir ararım. Hatta belki Pat da seni arayabilir.

—Memnuniyetle, dedi, Pat.

Sesi bir tuhaf çıkıyordu. Acı çektiğini biliyordum. Bir kadını seven bir adamın onun başkası tarafından sevildiğini seyretmesi hiç de kolay değildir. Aşkta ve savaşta... hep kaybeden bir taraf vardır.

Velda'yla yatağında vedalaştık ve Pat'la birlikte yandaki odaya geçtik. Yirmi dakika sonra ekibinden iki adam geldi. Onlara Marv Kania hakkındaki gerekli bilgileri verir vermez, hemen soruşturmaya başladılar. Profesyonel bir katil ardında pek iz bırakmaz, ama Marv Kania'nın bir dosyası vardı ki, yanında telefon rehberi jilet gibi kalırdı. Son işi hakkında hiçbir şeyi açığa vurmamıştı, ama onun hakkında bir şeyler bilen biri mutlaka olmalıydı.

Pat'a, öğle yemeğinden sonra buluşabileceğimizi söyledim. Aşağı kadar beraber indik, kapıcıya anahtarla birlikte beş dolar bıraktım ve bir taksiye atlayarak Annette Lee'nin evine gittim. Kendimi hatırlattıktan sonra salona girdim.

Yaşlı kadın yine her zamanki ritmiyle iskemlesinde sallanıyor ve sadece bir möbleye çarptığı zaman duruyordu. Perdeleri açmış, sabah güneşi bütün odanın içini aydınlatmıştı. Beni içtenlikle karşıladı.

—Buraya gelme nezaketini göstermenize çok sevindim delikanlı.

Elimi sıktı ve oturmamı işaret etti.

Şapkamı masanın üstüne koydum, bir koltuk çektim ve kenarına oturdum.

—Sizin genç hanımın dün buraya gelmesi, beni çok çok mutlu etti. Biliyorsunuz çoğunlukla yalnızım ve pek sıkılıyorum.

—Beni görmek istediğinizi söyledi.

—Evet.

Annette Lee başını salladı, sonra iskemlesinin arkasına yaslandı ve gözlerini hafifçe kapadı.

—Biz şeyden konuşuyorduk...Ben...

Elini salladı.

—Artık bazı şeyleri unutuyorum. Neredeyse seksen yaşıma geldim. Zaten çok fazla yaşadım.

—Yaşamayı fazla görmemek gerekir.

—Belki de öyle... Hayatımı yaşıyorum hâlâ. Düş görüyorum. Siz hiç düş görür müsünüz, bay..?

—Hammer.

—Bay Hammer, siz düş görür müsünüz?

—Bazen.

—Ama siz geçmişten düşler görecek kadar yaşlı değilsiniz. Sanki yeniden doğmuşsunuz gibi oluyor. Ben rüya görmeyi severim. O zamanlar iyi günlerdi. Ben hep o zamanların rüyasını görürüm. Çünkü o zamanlar hayatımın en iyi dönemiydi.

—Bana sormak istediğiniz neydi Bayan Lee? diye yavaşça ısıldadım.

—Oh...

Bir süre düşündü.

—Bir şey vardı, dedi sonunda. Sizin hanımla birlikte, Sally ve Sue'dan söz ettik... Sevgili Sally, o kadar güzeldi ki... Ölmüş olması ne kadar acı.

—Bayan Lee...

—Efendim?

—Öldüğü geceyi iyi hatırlıyor musunuz?

—Oh evet, hem de nasıl.

İskemlenin hareketi yavaşladı, biraz yanına döndü sonra tekrar hızlandı.

—Sarhoş muydu? Gerçekten sarhoş muydu?

—Ah, hem de nasıl! Her zaman içerdi. Sabahın çok erken saatlerinde başlardı. Benim elimden hiçbir şey gelmezdi. Sadece ona eşlik etmekle, onunla konuşmakla yetinirdim. Konuşmayı pek sevmezdi, biliyor musunuz? Ya da konuşmaya başladı mı tam bir sarhoş konuşması olurdu bu. Söylediklerini her zaman çözemezdim. Yani, anlıyorsunuz değil mi?..

—Evet.

—Bana hatırlattığınız şu yılan hikâyesi vardı. Bu onda bir saplantı olmuştu.

—Yılandan korkar mıydı?

Annette Lee, başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

—Hayır, garip olan da bu ya. Bu hayvandan korkmuyordu, nefret ediyordu.

—Söz konusu yılan bir insan mıydı?

—Efendim, anlayamadım?

—Yani yılanın, aslında bir insana verilmiş bir isim olduğu düşünülebilir mi? Yılanlardan değil, belirli bir yılandan söz ediyordu sanırım.

Sallanması durdu. Bir parmağını dudaklarına götürmüş, şaşkınlıkla bana bakıyordu.

—Demek buydu işin aslı, dedi.

—Devam edin.

—Anlayamamış olmam şaşırtıcı değil. Tanrım, bu kadar zaman boyunca hiçbir şey anlamamış olmam ne tuhaf! Evet haklısınız. O yılandan nefret etmesine rağmen devamlı sözünü ederdi. Zaten bu yüzden şehirden uzakta oturmayı istemiş ve geri dönmeye şiddetle karşı çıkmıştı.

—Annette, Sue'nun babası kimdi?

Yaşlı kadın yüzünü buruşturdu ve ince kaşlarını kaldırdı.

—Bu sizin ne işinize yarar?

—Önemli olabilir.

—Ama size cevap veremeyeceğimden korkarım.

—Neden?

—Sadece bilmediğim için. Sue, Sally'nin genç kızlık soyadını taşıyor. Babasının adını hiç taşımadı, çünkü onun kim olduğunu bilmiyor. Sally'yi biliyorsunuz, çok erkek tanıdı. Sue'nun babası içlerinden biriydi... Hatta Sally'nin bile onun kim olduğunu bilmediğinden kuşkulanırdım. Bu oldukça acıklı bir hikâye. Sue, çok tatlı bir bebekti.

—Blackie Conley olabilir mi bu adam?

Annette ilk kez olarak neşelenmişti.

—Aman Tanrım! Hayır, o olamaz. Kesinlikle Blackie

olamaz.

—Neden?

—Çünkü o baba olamazdı. Zaten bu yüzden o kadar sinirli bir adamdı. Kadınları severdi, onlarla yatardı. Hatta iki kadınla evlendi, ama evlilikleri hiç yürümedi. Bir mirasçısının olmasını isterdi, ama bu hiç gerçekleşmedi. Ötekiler onunla dalga geçerlerdi. Hayır, Blackie, Sue'nun babası olamaz. Hem siz önemli bir şeyi unutuyorsunuz.

Dinlediğimi bir el hareketiyle belirttim.

—Blackie yıllar öncesinden ortadan kaybolmuştu, Sue doğmadan çok önce... Şimdi bir yerlerde ölmüştür herhalde.

Başını geriye itti ve gözlerini kapadı.

—Yorgun musunuz?

—Hayır düşünüyorum, hayal ediyorum.

—Söyleyin bana, acaba Sim Torrence olabilir mi onun babası?

Çatlak sesli kahkahaları hırıltılarına karıştı.

—Sim Torrence mi? Bu beni çok şaşırtır. Sue onlar evlenmeden önce doğdu.

—Bu bir engel değil ki.

—Anlamıyorsunuz, isminiz neydi?

—Hammer.

—Bay Hammer, ben hep Sally ile beraber yaşadım. Birlikte olduğu bütün adamları tanırım. Kiminle yattığını bilirim, Sim Torrence ile hiç yatmadığını biliyorum. Bebeğin doğuşundan sonra evlendiler. İşte, ancak ondan sonra beraber oldular.

Yeniden gülmeye başladı.

—Ama ondan sonra bile birlikte çocuk yapamazlardı.

—Neden?

—Çünkü Sim ile birlikte yatmıyorlardı. Küçüğün doğumundan sonra Sally üstüne erkek eli değdirtmedi. Tamamen değişti. Sadece çocuğunu düşünüyordu. Onun geleceği için planlar kuruyor, büyüdüğünü görmek istiyordu. Biliyor musunuz dedikodu yapmaktan nefret ederim, ama Sally isteyerek Sim Torrence'a takıldı. Bir dava sırasında karşılaşmışlar. Sally onu yeniden görmeyi başar-

mıştı. On beş gün boyunca çıktıklarını hatırlıyorum. Sonunda Sally onu eve getirdi, bana evleneceklerini söylediler.

—Torrence memnun görünüyor muydu?

—Bekârlığa veda eden bir erkeğin hiç memnun olduğunu gördünüz mü siz?

Sonra gülümsedi.

—Daha çok tedirgin, rahatsız olmuş bir hali vardı. Ama Sally ve Sue için yapması gereken her şeyi yaptı. Düğün töreni çok sadeydi ve Sim'in evini yeniden düzenlediler.

—Onları görmeye gittiniz mi?

—Oh tabii, hiç Sally beni bırakır mıydı? Onunla sadece ben ilgilenebilirdim. Tek başına çocuğa da bakamazdı. Ev işlerinden hiç anlamazdı. Zaten öğrenmeye de niyeti yoktu. O dönemde dansözler başka kadınlara benzemezlerdi, kocaları tarafından şımartılırlardı.

—Acaba neden hiç Torrence ile yatmak istemedi?

—Ondan korkuyordu. Evet, Sim Torrence onu korkuturdu, ama sanırım hislerini de anlardı. Şehir dışında yaşamasına izin verirdi. Zaman zaman gelirdi. Tabii bu karşılaşmaları çok zor olurdu, ama yine de anlayışlı davranırdı. Elbette birçok adam gibi bu boşluğu iş hayatıyla kapatmaya çalışmıştı. Onun asıl hayatı çalışmasıydı.

—Bayan Lee, son konuşmamızda Blackie Conley'den söz etmişti ki, hatırlıyor musunuz?

—Evet, hatırlıyorum.

—Bana Sonny Motley ile düzenledikleri bir soygundan sonra yapmayı tasarladıklarını bildiğinizi söylemiştiniz. Ne yapmayı tasarlıyordu.

Yine merakla durdu.

—Siz parayı mı arıyorsunuz?

—Ben polisim Bayan Lee. Bir katili arıyorum, parayı arıyorum... Sue'nun başının dertten kurtulması için işime yarayacak her şeyi arıyorum.

—Sue mu? Ama bütün bunlar o doğmadan önce oldu.

—Geçmiş, her zaman tehlikeli olabilir. Şimdi siz ne biliyorsanız söyleyin.

—Bunun gerçekten bir yararı olur mu?

—Hem de çok yararı olur.

—Anlıyorum.

Durdu, bir süre düşündü, sonra devam etti:

—Soygunu düzenleyen aslında Sonny değildi. İşi Blackie tezgâhladı. Ama o da bir başkası hesabına çalışıyordu.

—Biliyorum.

—Blackie bir gizlenme yeri bulmak zorundaydı. Söz konusu kişi nerede aranacağını ve işi nasıl yürüteceklerini söylemişti. Bunları iyi hatırlıyorum, çünkü bütün konuşulanları duymuştum.

Bu anıyı anlatırken gülümsüyordu.

—Blackie'yi hiç sevmezdim. Onu telefonda aradıklarında Sally'deydi. Zaten bütün soygunları Sally'nin dairesinde hazırlardı. O sıralar Sally'nin devamlı müşterisiydi, tabii aradaki kaçamakları saymazsak.

—Anlıyorum.

—Tabii ben bütün bunları bilmemeliydim. Ama hep yandaki odada otururdum ve onlar beni görmezlerdi. Ben Sally için kaygılanır, olup biteni duymaya çalışırdım. Onların haberi olmadan her şeyi dinlerdim.

—Dava sırasında bunlar hiç konuşulmadı mı?

—Hayır delikanlı, Sally'nin üstüne daha fazla pislik atılmasını istemiyordum. Zaten yeterince suçlanmıştı...

Onun yeniden rüyalarına dalmasını istemediğimden hemen konunun can alıcı noktasına gelmesini sağladım. Artık bazı noktalar gün ışığına çıkıyordu. Hemen sorumu sordum:

—Blackie Conley'e telefon gelince...ne oldu?

Hatıralarından birdenbire ayrılmanın etkisiyle dikleşti, kaşlarını çattı.

—Oh, Blackie, evet konuşan sesi duydum.

—Bir erkek sesi mi?

—Evet, Blackie'nin bir komisyoncuya gidip orada bir adamı görmesini söylemişti, bu güvenilir bir adammış. Ona telefon numarası verdi.

Söze girerek ekledim:

—Ve Blackie, Gatskills'de bir ev kiralamak için gere-

ken işlemleri yaptı öyle mi?

—Evet, adama hemen telefon etti ve ertesi gün için randevu aldı.

Gözlerini yeniden açtı, artık parmaklarıyla koltuğun kenarına hafifçe vurarak sessiz bir şarkı söyler gibiydi.

—Ama oh, ondan sonra Howie Green'i aramıştı dedi.

—Kimi?

—Howie Green, bir içki kaçakçısı. Şehirde bir sürü dairesi vardı. Çok para kazanıyordu ve parasını nereye yatıracağını biliyordu. O da ötekiler kadar kokuşmuş bir herifti, ama onlardan daha kurnazdı. Howie'nin işlerinden biri de Broadway'deki bu komisyoncu bürosuydu. Howie önemli bir adamdı, ama Blackie Conley'in ona yardımı dokunmuştu. Onun için bir adam öldürmüş, Howie böylece ayakta kalabilmişti. Blackie, Howie'ye kentin dışında sığınacak bir yer bulmasını ve ona güvendiğini söylemişti.

—Bu sığınak neredeydi Annette?

—Bilmiyorum delikanlı. Howie, Blackie'ye gerekeni yapacağını söyledi. Hepsi o kadar. Blackie onu daha sonra görmüş olmalı... Her neyse, bütün bunlar geçmişte kaldı, Howie Green de öldü artık. Bir süre sonra, bir kazada ölmüştü.

—Soygundan sonra mı?

—Doğrusu pek iyi hatırlamıyorum.

Şapkamı giydim ve ayağa kalktım.

—Bana çok yardımın dokundu, Annette.

—Sahi mi?

Başımla onayladım.

—Sue'nun başına bir şey gelmeyecek ya, diye sordu.

—Size, hiçbir şey olmayacağını garanti ederim.

—Onu bir gün bana getirin. Kimbilir ne kadar büyümüştür. Sue'yu yeniden görmeyi çok isterim.

—Bunu ayarlarız.

—Güle güle, geldiğinize çok sevindim.

—O zevk bana ait Bayan Lee.

XI. BÖLÜM

Öğleden sonra saat ikide Pat'ı arayarak, bürosunda randevu verdim. Bu fikir pek hoşuna gitmemişti, çünkü Grebb'in aramıza girip söze karışmasını istemiyordu. Ama yine de bir yolunu bulup ondan kurtulmaya bakacaktı..

Bir taksi tuttum, Pat'ı yalnız başına bürosunda buldum. Her zamanki kâğıt yığınının içine dalmıştı. İşini bitirmesini bekledim, sonra sordum:

Motley soygununda görevlendirilen polisler kimlerdi? Burada onları tanıyan kimse var mı?

—Bugün de tam rastlantılar günü.

—Bu da ne demek oluyor?

—Komiser Grebb onlardan biriydi. O mahallenin bir polisiydi ve hemen olay yerine gitmişti.

—Tanrı cezasını versin!

—Ne oldu?

—Ayrıntıları anımsar mı dersin?

—Grebb hiçbir şeyi unutmaz.

—Öyleyse onu hemen çağıralım.

—Bunu çok mu istiyorsun? diye sordu Pat.

—Şu anda yapılacak en iyi şey bu. Hem ona kemirmesi için bir kemik atarız.

Pat, sözümü dinleyerek telefon etti ve bir süre sonra bana haberi verdi:

—Komiser memnuniyetle seni görmeye geleceğini söyledi.

—Bundan kuşkum yoktu.

Grebb, hiç gecikmeden geldi. Yüzünde profesyonel polislere özgü sabırlı bir hava vardı her zaman bekleyebilen ve her an harekete geçmeye hazır olan bir tavır. Bu belki de yaşlı kurdun dönüşüydü, hırçın, huysuz, ama hiçbir zaman görevinden soğumamış bir kurdun. Zaten bir tek bundan vazgeçemezdi.

Bana oldukça sevimli göründüğü için ona sırıttım.

Bir iskemle çekti, ağır ağır oturdu ve derin bir nefes aldı. Ama bütün bunları yaparken rol kesiyordu. Çünkü ne yorgundu ne de sıkıntılı.

—Anlatın, dedi.

—Pat, bana sizin bundan otuz yıl önceki Motley soygunu operasyonuna katıldığınızı söyledi.

—Evet, o benim işe başlayışımın ikinci günüydü, Hammer. Bu size emekliliğimin yakın olduğunu gösterir. Şimdiki işim bir tür arpalık: işi az, parası çok. Kocamış bir kurdun, öteden beri yönetmeyi hayal ettiği bir servisin başındayım. Evet, Motley olayı hakkında ne öğrenmek istiyordunuz?

—Polisin bu soygundan nasıl haberi oldu?

—Dava dosyasını okursanız cevabı görürsünüz, orada her şey açıklanmıştı.

—Böylesi daha hızlı oluyor. Hem ben emin bir tanıkla konuşmayı tercih ederim.

Grebb cebinden bir puro çıkardı, dişleriyle ucunu kopardı ve yaktı.

—İyi tezgâhlanmış birçok soygunda olduğu gibi, bunda da biri keleklik etti. Bir ihbar aldık. Biri komiserliğe, daha doğrusu doğrudan valiliğe telefon etmişti.

—Demek ki, ihbar edenle konuşan Torrence oldu.

—Hayır, çalışma arkadaşlarından biri telefonda konuşmuş ve ona hemen haber vermiş... Ama, işi ele alan Torrence oldu.

—Soygun sırasında siz nereye yerleşmiştiniz?

—Oradan geçeceklerini düşünerek tam kamyonlarının yanında pusu kurmuştum. Ama oraya gelmediler bile. Kamyonu aldık, şoförünü tutukladık. Ve düşünün, bütün

bunlar işe girişimin ikinci günü geldi başıma. Hiç unutmayacağım. Daha okulu yeni bitirmiş toy bir çocuktum ve bir anda mükemmel biçimde planlanmış bir soygunun ortasında buluverdim kendimi. Zaten bu olay üzerine, meslekte kalmaya karar verdim.

—Pusu için yerinizi almanız ne kadar sürdü?

—Bir saate yakın. Gerektiğinden çok daha fazla. On beş dakika içinde orada olunabilirdi.

—Telefon edenin kim olduğu hiç saptanamadı mı?

—Hayır.

—Ciddi araştırmalar yapıldı mı?

Grebb omuzlarını silkti.

—Olayları olduğu gibi kabul etmeli! Gerektiği anda bilgi veren meçhul bir ihbarcı, her zaman için mahkemede tanıklık edip ertesi sabah öldürülecek bir adamdan daha iyidir. Aslında adamı uzun süre aradık. Ama ihbarcının kimliği önemli değil, bize büyük yardımı dokundu. Soygun gerçekleşemedi ve bütün çete ele geçti.

—Soygun gerçekleşti, komiserim.

Gözleri yuvalarından fırladı.

Hiç kimse parayı bulamadı, diye ekledim.

—Olabilir. Bu sadece bir ayrıntı.

—Blackie Conley de ortadan kayboldu.

Puro dudaklarından kaydı.

—Eğer o olaydan sonra uzun zaman yaşayabilmişse, bu benden çok daha güçlü olduğunu gösterir. Her şey bir yana, çoktan ölmüş olmalı.

Puroyu ağzından çıkarıp küllerini silkti.

—Aslında, paradan konuşsak daha iyi olacak. Asıl ilginç nokta bu çünkü. Ben onu yeniden görebileceğimizi düşünüyorum.

—Öyleyse bu düşüncenizi açıklayın bize.

—Ben size olayların somut yanını anlatıyorum. Düşüncelerimi gerekli kanıtı bulana dek kafamda saklayacağım.

—Öyleyse bana o somut yanlardan söz edin.

—Size dava dosyasında yer alan konulardan bir kez daha bahsetmenin bir yararı yok. Ben sadece bunlardan

kişisel sonuçlara vardım.

Glebb tekrar purosunu dişlerinin arasına sıkıştırdı ve zorlukla ayağa kalktı. Pat'a anlamlı bir şekilde bakarak:

—Beni fazla bekletme yüzbaşı, dedi.

Sonra çıktı.

—Onu çok kızdırdın, böyle olmasını istemezdim, dedi Pat. Şimdi anlat bakalım nedir bu hikâye?

Grebb'in kalktığı koltuğa yerleştim ve ayaklarımı Pat'ın masasına dayadım.

—Blackie Conley'in hâlâ yaşadığını düşünüyorum.

—Bu nasıl olur?

—Her şeyi kendisi planladı. İşi yoluna koyduktan sonra, arkadaşlarını ele vermek için polise telefon etti. Sonra, bir engel çıktı. Daha hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Önceden bir kaçış planı hazırlamıştı, ama son dakikada yeni bir plan uyguladı. Para torbasıyla birlikte bir taksiye atladı ve toz oldu. Şimdi bütün bu para onda.

Pat'a Annette Lee ile olan konuşmamızı anlatmaya başladığımda hemen not almaya başladı. Arada bir yazdıklarını yeniden okuyor, zaman zaman bir şeyler ekliyordu.

—Howie Green'in dosyasını bulmak gerek. Eğer gerçekten bir emlak komisyoncu dükkânı varsa kayıtlara geçmiş olmalı.

—Herhalde Blackie'nin onu, gerçek ismini kullanarak bulduğunu düşünmüyorsun?

—Bunu görürüz. Bak, şu Bay Green'in dosyalarına göz atmakta bence yarar var.

Pat, bir telefon etti. Sonra, yirmi dakika boyunca olayı yeniden değerek bütün açılardan bakmaya çalıştık.

Pat'a bütün düşüncelerimi açıklamadım tabii. Ama o da benim gibi aynı noktadan işe başlasaydı bendeki sonuçlara pekâlâ varabilirdi.

Üniformalı bir görevli Pat'a sararmaya yüz tutmuş bir klasör verdi. Masanın üstünde açtık. Howie Green ölmüştü. İçki kaçakçılığı, altı tutuklama, iki kısa mahkûmiyet. Kendi alanını eline geçirmeye çalışan Francis Gorman'ın öldürülmesine bulaşmakla suçlanmıştı.

Bilindiği kadarıyla, yasal olarak önemli miktarda emlak ve arazi sahibiydi. Yıllık kazancı o döneme göre oldukça fazlaydı. Evinin yakınında ezilerek ölmüştü. Kazayı yapan şoför kaçmıştı ve bu olay, üç milyonluk soygundan tam üç gün önce olmuştu.

—Her şey yerli yerine oturuyor Pat.

—Açıklasana, kafam çalışmaz oldu benim.

—Conley'in Green'den bir gizlenme yeri kiraladığını varsayalım. Adama, parasını ödemişti. Tabii, Green ile yüz yüze geldi. Attığı imzalar sahteydi. Sonuçta, Green'i hemen öldürmek zorunda kaldı ve gizlenme yerinin hangi amaçla kullanılacağının keşfedilmesini önledi. Şimdi bu durumda, o yeri nasıl bulmalı? Büyük bir olasılıkla, Conley ile Green buluştuklarında yalnızdılar. Ayrıca Green öyle herkese işlerinden bahseden bir adam değildi.

Pat klasörü kapadı ve masasının çekmecesine yerleştirdi.

— Green'in ölmeden önceki haftalarda yaptığı alım satım işlerini saptayabiliriz.

—Peki bu zamanı nereden bulacaksın, dostum. Hiç vaktimiz yok.

—Senin olmayabilir, ama bende bir koz var.

Ne diyeceğini biliyordum.

—Benim adamlarım var. Onları bu işle görevlendirebilirim, böylece zaman kazanmış oluruz.

—Evet ama, yine de uzun sürer.

—Daha iyi bir çözüm yolu geliyor mu aklına?

O sırada telefon çalmaya başladı. Hattın öteki ucunda aceleci bir ses duydum, ama ne söylediğini anlayamıyordum. Pat telefonu kapatınca bana döndü.

—Lewitt olayında çalışan adamlarımdan biriydi.

—Ha öyle mi? Ne diyor..?

—Bir ceset ihbarı almış. Yemeği bırakıp bir arkadaşıyla birlikte gitmiş. Cesedin, birkaç gün önce Basil Lewitt'in fotoğrafını gösterdiği adamlardan birine ait olduğunu söyledi.

—Al sana, bir hareket noktası daha!

—Mümkündür. Oraya gelmek ister misin?

—Niye olmasın!

Pat bir araba çağırdı ve kendimizi Flatbush'un ortasında, temizleyici ile bakkal arasına sıkışmış bir barda bulduk.

Polis arabası kaldırımın kenarına park etmişti. Aynasızlardan biri kapıyı koruyordu. Diğer iki aynasız kapının eşiğinde gevezelik ediyordu. Komiser, Pat'ın tanıdıklarındandı. El sıkıştılar. Bizi tanıştırdı: "Joe Cavello!.. Mayk Hammer!.."

Barmen, son derece sinirli bir halde taburesine oturmuş, normal gözükmeye çalışarak bizi süzüyordu. Komiser Cavello, başıyla onu işaret ederek:

—Cesedi o bulmuş, dedi.

—Ne zaman?

—Aşağı yukarı bir saat önce. Mahzene bira almaya indiğinde, yere serili bir adam görmüş. Küçük kalibreli bir tabancayla kafasına ateş etmişler... 32'lik olsa gerek.

—Adli Tıp, ölüm saatini tesbit etti mi?

—On iki, ya da on beş saat önce olmalı.

—Ölen kimmiş?

—Barın patronu.

—Onu tanıyor musunuz?

—Az çok, diye cevap verdi Cavello. Onu iki, üç kez tutuklamıştık. İki kez karısını dövmekten, üçüncüsü de bir soyguna katılmaktan. Çalıştırdığı bar çok kötü bir yerdir. Mahallenin serserileri buraya ucuz olduğu için gelirler. Birkaç kere kavga şikâyeti aldık. Fakat ciddi bir şey yoktu. Bu tür yerlerde böyle şeylere rastlamak olağandır.

—Nelson ile Wiley'i, Basil Lewitt hakkında tahkikat yapmakla görevlendirmiştim, dedi Pat. Bundan haberiniz var mıydı?

—Evet. Ceset bulunduktan sonra Nelson bana telefon etti. Adamı gördüğünü, onunla daha önce konuştuğunu söyledi. Ben de çevreyi soruşturdum, hiç kimse Lewitt'i tanımıyor...

—Peki, ya barmen? diye sordum.

Cavello başını salladı:

—Onda da hayır yok. Barmen gündüzleri çalışırmış burada. Patron geldiğinde o gidermiş. Gece müşterilerini hiç tanımıyor.

—Bu taraflarda mı oturuyor?

—Red Hook mu? Hayır, bu çevreden değil. Olayla da hiçbir ilgisi yok.

Pat polisten bilgi alırken barın arkasına doğru yürüdüm. Salonun arkasında depo ve kiler vardı, kapısı bodrum kata açılıyordu. Aşağıdaki lambalar yanıyordu. Aşağı indiğimde, cesedi buldukları pozisyonun tebeşirle çizilmiş olduğunu gördüm. Öldüğünde oturuyor olmalıydı.

Yeniden salona döndüğümde, Cavello ile Pat'ı kasanın başında buldum. Yanlarına yaklaştım.

Cavello:

—Anlaşıldığına göre Thomas Kline içerde kalan son birkaç müşteriyi de savdıktan sonra kapamış. İlk kez olarak böyle bir şey yapıyormuş. Her zaman daha fazlasını kazanmak için beklermiş. Bu sefer başının ağrıdığını öne sürerek erkenden kapamış. Bütün bildiklerimiz bundan ibaret. Müşterileri sorguya çektik. Buradan çıkanlar geç saatlere kadar açık olan başka bir bara gitmişler, sonra da evlerine dönmüşler. İnanmayacaksınız ama hepsi de düzenli yaşantısı olan, iş güç sahibi adamlar. Hiçbirinin sabıkası yok... Yalnız, anladığımıza göre Kline belli birinin gelmesini bekliyormuş. Bakın size göstereyim, dedi.

Bizi bir masanın yanına götürdü, döşemeyi gösterdi. Tahtanın üstünde küçük bir leke görünüyordu.

—Bu kan lekesi, dedi. Ölen adamın kanı. Demek ki, bar sahibi burada öldürülmüş Katil, cesedin mümkün olduğu kadar geç bulunması için onu merdivenin arkasındaki bodruma götürüp bırakmış. Böylece zaman kazanıp kaçmış. Kapıyı kapamak için çekmek yeterli. Üstelik az ötedeki dörtyol ağzında trafik oldukça yoğun. Eğer arabası yoksa oradan bir taksiye binmiş olmalı. Bütün taksileri araştırmak gerek.

Ben artık onu dinlemiyordum bile. Salonun ucundaki bir köşeyi inceliyordum. Pat'ın kolunu yakaladım ve ona

gördüğüm yeri işaret ettim.

—Lewitt hakkında aldığın telefonu hatırlıyor musun?

—Evet.

Salonun ucunda duvara asılı bir telefon vardı ve telefonun bir metre ötesinde de müzik dolabı duruyordu. Pat ilerledi, plaklara baktı ama bir Rock'n Roll'dan diğerini nasıl ayırdedebilirdik? Cavello'ya:

—Mahallenin barlarında duvara asılı telefona rastlanır mı sık sık? diye sordu.

—Evet, telefon kabini yerleştirecek yerleri olmadığı için duvara asarlar. Niye sordunuz?

—Belki bir şeyi kontrol etmemiz gerekecek.

—Size yardımım dokunabilir mi?

—Lewitt'in fotoğrafını gösterdiğiniz zaman, Kline'ın tepkisi ne oldu?

—Önce şaşırdı ve olduğu yerde kıpırdandı. Onu tanıdığından emin olmadığını söyledi, ama bana kalırsa yalan söylüyordu. Yanındaki diğer adamlar da aynı tepkiyi gösterdi. Lewitt'in adı kötüye çıkmıştı ve kimse ona bulaşmak istemiyordu. Kline bana Lewitt'ten ne istendiğini sordu. Ben de ona sadece öldüğünü bildiğimizi söyledim, adeta buna sevindi. Bana kalırsa Kline ın kafasında bir şeyler vardı. Fotoğrafı çok dikkatle izledi, sonra da adamı hiç tanımadığını iddia etti. Bence bir bildiği vardı.

Bu barda artık yapacak yoktu işimiz kalmamıştı. Pat bir iki, talimat verdi, Nelson'u görevine yolladı ve dışarı çıktı. Cavello'ya son bir söz söylemek için durdu, ben de polisin yanında kaldırımda tek başıma bekledim. Polis arabasından bir telsiz haberi geldi. Polis onu almak için uzaklaşırken, şimdiye kadar hiç farketmediğim bir şey gördüm.

Barın vitrininde bir seçim afişinin üstünde TORRENCE'ın gülümseyen yüzü vardı. Resmin altında da koca bir slogan: OYUNUZU SİM'E VERİN.

XII. BÖLÜM

Köşedeki telefon kulübesine kadar koştum, Torrence'ın numarasını çevirdim. Telefon üst üste altı kez çaldı, açan olmadı. Her çalışta sıkıntım biraz daha artıyordu.

Saat çok geç sayılmazdı.

Sonunda telefonu açtılar. Uykulu bir ses:

—Alo? dedi.

—Geraldine?

—Mayk, serseri seni!

—Dinle...

—Niye beni yarı yolda bıraktın? Bunu nasıl yapabildin?

—Sana bunun nedenini daha sonra söylerim. Torrence döndü mü?

—Hayır... Aşağı yukarı bir saate kadar döner. Bu sabah Albany'den bizi aradı...

—Peki, şimdi beni iyi dinle. Sue nasıl, iyi mi?

—Evet. Yattı. Ona sakinleştirici ilaç verdim.

—Onu yatağından çıkar. Her ikiniz de bir arabaya atlayıp kaçın oradan. Hem de hemen, bir saniye bile beklemeden. Anladın mı? Hemen!

—Ama Mayk...

—Telefonu kapat ve söylediğimi yap. Büyük bir olay çıkacak, bunu şimdi sana anlatacak vaktim yok.

—Nereye gitmeliyiz Mayk? Ben hiç...

Ona yeni adresimi verdim ve ekledim.

—Hemen gidin ve oradan hiçbir yere kıpırdamayın.

Kapıcıda anahtar var. O sizi yukarı çıkarır. Ve kapıyı sakın benden başkasına açmayın, beni duyuyor musun? Senin ve Sue'nun hayatı ciddi bir biçimde tehlikede, bunu ikiniz de aklınızdan çıkarmayın. Sana daha fazla bir şey anlatamam. Listeye bir ceset daha eklendi. Anladın mı?

En azından dalga geçmediğimi anlamıştı. Sesim oldukça güçlü ve ciddiydi. Birkaç dakika sonra evden çıkacağına dair bana güvence verdi. Korktuğunu hissettim.

Telefonu kapattım, yeni bir jeton attım ve kendi numaramı çevirdim. İlk çalışta Velda telefonu açtı.

—Nasılsın hayatım? Kendini nasıl hissediyorsun?

—Fena değil, seninle istediğin zaman buluşabiliriz.

—Aferin. Şimdi aşağı in ve kapıcıya Geraldine King ile Sue Devon isimli iki kişinin geleceğini, onları içeri almasını ve onların dışında kimsenin yukarı çıkmasına izin vermemesini söyle. Sen kapıcıya anahtarı bırakırsın. Sonra Sim Torrence'ın bürosuna git ve dünkü yaptıklarını öğren. Zamanını, dakikası dakikasına nasıl geçirdiğini bilmek istiyorum. Bürosuna gelip gelmediğini de öğren. Tuvalette kaç dakika kaldığını bile bilmek istiyorum. Ama beni en çok ilgilendiren dün gece gittiği yerler.

—Tamam Mayk! Seninle nerede buluşacağız?

—Evde, ben işimi bitirir bitirmez doğru oraya gideceğim. Haydi göreyim seni.

—Beni seviyor musun?

—Tam soracak zamanı buldun sen de!

—Yani?

-Tabii ki seviyorum, deli karı.

Telefonu kapattım ve Pat'ın yanına döndüm.

—Neredeydin? diye sordu.

—Bir katilin peşindeydim, moruk!

Kaşlarını çattı.

—Herhangi bir şey buldun mu?

—Tahmin et... Ve biraz düşün bunu.

Ona vitrinde duran Sim Torrence'ın fotoğrafını gösterdim.

—Ee, ne olmuş yani?

—Saksıyı çalıştır moruk, dedim. Sim neredeyse işin sonuna, öteden beri en çok ulaşmayı dilediği yere gelmek üzere! Hayatında sadece tek bir engel var: Küçük Sue Devon. Kız, onu yıllardan beri geçmişindeki bir olaydan ötürü suçladı durdu. Ve günün birinde çok ciddi sonuçlar doğurabilir bu... Durum şu: Torrence bir zamanlar, umutsuz birini gayet iyi savunarak beraat ettirmişti. Bir yardıma ihtiyacı olduğunda da gitti o adamı, yani Basil Lewitt'i buldu. Sue'nun yok edilmesi gerekiyordu. Bir çeşit içgüdüyle, kız olacakları anladı ve Velda'ya sığındı. Fakat artık çok geçti. Lewitt peşindeydi. Onu izledi, Velda'nın evinin karşısındaki pansiyona yerleşti ve uygun bir an kollamaya başladı. Ancak, aksilik bu ya, Velda da saklanıyordu. Velda, küçük kızın kaygılarını anlamış, hem Sue hem de kendisi için tehlike geçene kadar birlikte saklanmaya karar vermişlerdi. Tehlike geçince kızla birlikte başka bir yere taşınacaklardı. Pat, görüyorsun ya, Lewitt, Velda için gelmemişti. Onun asıl aradığı, küçük kızdı... Beni görünce Torrence'ın başka bir katil yolladığını sandı. Çünkü Lewitt çok zaman kaybetmişti. Anlaştıkları üzere alacağı parayı kaybetmek istemiyordu. Bu yüzden hemen eve girdi...

—Sonra?

—Patlama, anlatıyoruz işte... Torrence pazarlık için Lewitt ile bu barda buluşmuş olmalı. Kimse tarafından tanınmayacağını sanıyordu. Oysa kentin bütün duvarlarına yapışmış olan seçim afişlerindeki fotoğraflarını unutmuştu. Kline belki de anında bu bağlantıyı kuramadı, ya da ona Lewitt'in fotoğrafı gösterildiği zaman farkına vardı. Ama her ne şekilde olursa olsun, sonunda işi anladı. Önce komiserliği arayarak bilgi almak istedi, ama ona somut bir öneri yapılmayınca geri çekildi. Fakat, Torrence'ın kaderinin kendi elinde olduğunu çok iyi anlamıştı. Demek ki, ona telefon edip, buraya çağırdı. Sim bunu duyunca öfkeden çıldırmış olmalı. Herhalde hemen Albany'ye gitmesi gerektiğini söyleyerek bir yalan kıvırdı. Velda'yı gördüğüm zaman bunu daha ayrıntılı olarak öğreniriz. Ama buraya geldiği kesin. Kline'ı gördü ve

Kline nalları dikti...

—Kafanı çok yoruyorsun, Mayk!

—Bak moruk, bunu bana son söyleyen kişi öldü, diye cevap verdim gülerek.

—Bir, en iyisi, bir an önce oraya gidelim.

Normal koşullarda, Broadway'den yola çıkıldığında oraya varmak bir saat ister. Fakat o akşam yol alabildiğine tıkandı, eğer Pat forsunu kullanmasaydı belki bir saat daha fazla yollarda sürünebilirdik.

Sim Torrence'ın evinin sokağının köşesini döndüğümüzde saat sekize çeyrek vardı. Çitin arkasından evin bütün ışıklarının yandığı görülüyordu. Ama hiç hareket yoktu. Koruma polisi sokağın öbür ucundan bize doğru ilerledi ve duracağımızı anlayınca adımlarını sıklaştırdı.

Pat yine kimliğini çıkardı, ama polis onu tanımıştı bile. Pat durumu sordu.

—Her şey yolunda efendim, diye cevap verdi. Bayan King ve kız bir süre önce çıktılar. Bay Torrence ise az önce içeri girdi. Kuşkulu bir durum yok. Size ne şekilde yardımcı olabilirim?

—Önemli bir şey yok. Bay Torrence'ı görecektik.

—Buyurun, diyerek kapıyı açtı.

Arabayı sokağa bıraktık ve eve doğru yürümeye başladık. Ben 45'liğimi çıkardım Pat'ın silahı da elindeydi. Sim Torrence'ın Cadillac'ı kapının önünde duruyordu ve motorun sıcaklığı hâlâ hissediliyordu.

Ne yapacağımızı ikimiz de biliyorduk. Evin arka pencerelerini kontrol ettikten sonra ön kapıya geldik, ben merdivenlerden çıkarken, Pat bir an karanlıkta kayboldu.

Kapıyı çaldım, cevap yoktu. Bir kez daha çaldım.

Üçüncü kez çalmayı gereksiz buldum. Tokmağı çevirdim, kapı sessizce açıldı.

Önden ben girdim, Pat arka tarafı kolluyordu. Bir işaret yaparak sessiz olmasını ve beni takip etmesini anlattım. Evi iyi tanıyordum.

Ev her zamankinden daha fazla sakindi. Bütün ışıklar yanıyordu. Bir süre bekledik, hiçbir hareket olmadı.

Alt kattaki bütün odalara baktık. Dolapları açtık,

mobilyaların arkasına baktık. Başımla üst kata çıkmamızı işaret ettim.

Ev sahibinin odası birinci katta sağdaydı. Kapı aralıktı ve ışıkları yanıyordu. İçeri girdik.

Sim Torrence oradaydı, daha doğrusu cesedi oradaydı.

Başında bir kurşun, yerde yüzükoyun yatıyordu. Çevresinde kocaman bir kan gölcüğü oluşmuştu.

Hiç vakit kaybetmeden katili bulmak amacıyla öteki odalara baktık. Sonra Sim'in yanına geldik.

Pat ahizeyi mendiliyle tutarak, polise olayı haber verdi. Telefonu kapattıktan sonra bana:

—Biliyor musun yanlış hareket ettik? dedi.

—Nedenmiş o?

—Brooklyn'den buranın polisine telefon edip bu işi onların yapmasını isteyecektik.

—Hiç de değil dostum. O kadar enayi değiliz. Bak onlara ne anlatacağız. Bir gün önce burada bir yangın çıktı ve ben o yangında buradakilere yardımcı oldum. Bir gün sonraki akşam da burada durum yolunda mı diye bakmaya geldik.

—Peki ya kızlar?

—Onlarla ilk buluşan biz olacağız.

—İnşallah doğru söylüyorsundur.

—Hiç merak etme.

Bu arada bir ipucu bulabilmek için odaya baktık. Pek bir şey yoktu. Katil kendi silahını kullanmış olmalıydı. Ayak izi var mı diye evin çevresini şöyle bir döndüm. Geraldine çıkarken kapıyı anahtarla kilitlemiş, Sim de girerken aynı şekilde açmıştı. Katilin eve Torrence'dan önce gelmiş olması gerekiyordu ve herkes gibi ön kapıdan girmiş olması doğaldı.

Sokakta polis arabalarının sirenleri ötmeye başlamıştı bile. Adamın eve girdiği yeri buldum. Sue'nun odasının penceresinin altında derin bir iz vardı ve pencerenin zorlandığı açıkça belli oluyordu. Üstelik sokaktaki memurun odayı görmesi imkânsızdı. Demek ki, eve girmek o kadar zor değildi.

Sue'nun yatağı dağınıktı. Geraldine onu uykudan kaldırmış olmalıydı, çünkü yarı yanık oyuncak ayı hâlâ çarşafların arasında duruyordu.

Bir şey daha dikkatimi çekti. Yatak örtüsünün üstünde kenarları hafif yanık bir delik vardı, bunun kurşun deliği olduğunu anlamak zor değildi. Çarşafları kaldırdığımda kurşunun oyuncak ayıya saplanmış olduğunu gördüm.

Katil Sue'ya ateş ettiğini sanarak yangından sararmış zavallı oyuncağı vurmuştu.

Öldürmek istenilen hep kızdı. Bu iş acaba nerede bitecekti?

Karşısında mücadele ettiğimiz adam kimdi?

Örtüleri örtüp Pat'ı çağırmak üzereyken birden gözüm oyuncak ayıya takıldı. Yangından ciddi bir biçimde hasar görmüştü. Yırtık yerlerinden çıkan samanlar alevlerden kararmıştı. Bütün gece Sue'nun altında kaldığından dikişlerinden bazıları patlamıştı.

Bir ucundan bir mektup görünüyordu.

Yırtığı genişlettim. Bakacak zamanım yoktu. Hemen Pat'ı çağırdım, çünkü polislerin merdivenleri çıkmakta olduklarını duymuştum. Mektubu aceleyle cebime attım.

Pat önemli bir şey bulduğumu anladı, ama ağzını açmadı. Büyük bir ihtimalle buraya giren katil herhangi biri değildi.

Bulduğumuz şey halka açıklanmayacak cinstendi, önemli sonuçlar doğurabilirdi. Pat olayı sonuçlandırana kadar hiçbir şey açıklamamaya karar verdi.

Gazeteciler kapıda birikmişler, içeri girmelerine izin verilmesi için bağrışıp duruyorlardı. Yarın bu cinayet ülkenin bütün gazetelerinde manşet olacaktı. Torrence'ın ölümünün doğuracağı yankıları Pat da, ben de iyi biliyorduk.

Arabaya kadar gelebilmemiz en az bir saat aldı. Partinin ileri gelenleri hemen olay yerine gelmişlerdi. Her zamanki gibi açıklayacak bir şeyleri yoktu.

Herkes son derece meşgul olduğundan oradan kolayca tüyebildik.

Yol boyunca susan Pat en sonunda konuştu.

—O meşhur teorilerin bugün tutmadı.

—Hangisi tutmadı?

—Eğer Sue'yu öldürmek isteyen Sim Torrence ise, onun ölümünü ne şekilde açıklayacaksın?

—Bunu düşündüm Pat, gayet basit: Ne kadar zamandır ölümle tehdit edildiğini biliyor musun?

—Evet.

—Sue'nun ölümü onun için hemen hemen bir intikam duygusu taşıyordu.

—Evet ama Sue hâlâ hayatta.

—Birileri bu gece onu öldürdüğünü sandı. Sana demek istediğim şu... Ayrıca her türlü iddiaya da varım... Katil kızın uyuduğunu sanarak önce ona ateş etti. Sonra öldüğünden iyice emin olmak için lambaları yaktı ve öldüremediğini anladı. İşini tamamlamadan gitmek istemedi ve bekledi. İşte o sırada Sim eve geldi. Olaya bir soygun süsü verirse paçayı kurtaracağını sandı.

Koluna dokundum.

—Bir şey daha var... İlk cinayet girişimi olduğu gece, olayda iki kişi vardı: Lewitt ve Kind Hand. Birlikte çalışmıyorlardı, ama her ikisi de küçüğü arıyordu.

—İyi ama akıllı hafiye, bu açıklamaların bizi bir yere götürmez ki.

—Üç milyon dolara götürür.

—Bana açıklaman gereken bir şey daha var...

—Blackie Conley'i unutma.

—Paranın onda olduğuna inanıyor musun?

—Nesine bahse girersin?

—Onu sen söyle.

—Şehirde dört kişilik bir yemeğine. Sana da bir kız buluruz. Kaybeden hesabı öder.

—Tamam. Kızı merak etme Mayk, onu kendim bulurum.

—Mutlaka polis teşkilatında çalışan bir kızdır. Değil mi?

—Sana ne bundan, kıskanç herif!

Beni evin önüne bıraktı. Velda'dan haber alır almaz onu arayacağıma söz verdim. Torrence olayını daha üst

makamlara bırakıp kendi paçasını sıyırmayı düşünüyordu.

Yukarı çıktım, kapıyı çaldım. Geraldine açtı. Velda daha dönmemişti. Sue divandaydı. Uyanmıştı, ama hâlâ yatıştırıcı ilaçların etkisindeydi. Geraldine'i onun yanına oturttum ve onlara her şeyi anlattım.

Sue önce tepki göstermedi. Sonra sordu:

—Gerçekten öldü mü?

—Evet öldü, güzelim.

Birden birkaç yıl yaşlanmış gibi oldu. Yere baktı, sonra gülümseyerek omuzlarını silkti.

—Üzgünüm Mayk, ama hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece kendimi özgür hissediyorum hepsi bu. Özgürüm artık.

Geraldine, ağlayacak gibi oldu, ama kendini toparlamayı başardı. Sonunda bu haberi hazmedince bana sordu:

—Mayk, kim yaptı bunu?

—Bilmiyoruz.

—Korkunç bir şey bu. Bütün bir örgüt...

—Bundan da beter yavrum. Bir politikacının yeri her zaman doldurulabilir. Kendini iyi hissettiğin anda büronla ilişkiye geçmeni öğütlerim sana. Bu olay kıyameti kopartacak. Eğer arkadaşları bu kez iktidarı ele almayı başarırsa bu bir mucize olur. Bana kalırsa mucizeler devri çoktan geçti.

Tam bana cevap verecekken telefon çaldı. Adeta atladım telefonun üstüne.

—Haberi şimdi aldım, Mayk, dedi Velda. Duyduklarım doğru mu?

—Öldü. Sen bir şey bulabildin mi?

—İki saatlik bir boşluk var. Kimse o sırada nerede olduğunun farkında değil. O sırada herkes bir başkasıyla olabileceğini düşünerek merak etmemiş. Yani o iki saatlik boşluk için kimse bir bilgi veremiyor.

—Şimdi her şey birbirini tutuyor. Sen buraya dön.

—Yirmi dakikada orada olurum.

—Acele et!

Az sonra burası ana baba gününe dönecekti, herkes

buraya üşüşecekti. Sue ile Geraldine'in burada olmasını istemiyordum. Bir otele telefon ettim, iki oda ayırttıktan sonra taksi çağırdım ve kızlara hazırlanmalarını söyledim. Hiç gitmek istemiyorlardı, ama başka seçenekleri olmadığını anladılar. Onları burada kimsenin bulmasını istemiyordum. Geraldine'e çok dikkatli davranması gerektiğini söyledim. Yemekleri odasına istetmesini ve onları aramamı beklemelerini tembih ettim.

Olaylar çok hızlı gelişmişti. Kendini henüz toparlayamamış, bir karar verecek aşamaya gelememişti. Şaşkınlık ve panik içinde söylediklerimi dinledi. Her ikisi de aceleyle paltolarını giydiler, onları taksiye bindirdim.

Yukarı çıkınca çalışma masama oturdum ve mektubu cebimden çıkardım. Zamanla aşınmış, sararmış olan mektubun üstünde belirsiz bir parfüm kokusu kalmıştı. Elimle zarfı açtım.

Yazının, cahil ama okumayı yazmayı söken birine ait olduğu hemen anlaşılıyordu. Çarpık çurpuk satırlar kâğıdın ucuna kadar devam ediyordu, fakat yine de okunaklıydı.

"Sue yavrum,

Kocam Sim, yılan denen adamdır. Ondan nefret etmek gerekir canım. Çünkü, bizim ölmemizi istiyor. Kendini ondan sakın. O her ikimizi de öldürmeye kalkışacaktır. Sim Torrence daha önce bir uyuşturu işinde benim suç ortaklığı ettiğimi biliyordu, kanıtı vardı ve istediği zaman beni hapise attırabilirdi. Ama bunun yerine beni Motley ile bağlantı kurmaya, aracılık yapmaya zorladı. Sonra, planladığı bir soygunun gerçekleşmesini istedi. Bu soygunu açığa çıkarabilmek için bulunduğu yer elverişliydi, çünkü bütün ayrıntıları ve paranın götürüleceği yeri biliyordu. Asıl amacı, Sonny ve çetesini tutuklatmaktı. Böylece mesleğine parlak bir biçimde başlayacaktı. Zaten her şey planladığı gibi oldu. Bundan sonra beni kesinlikle bırakmak istemedi. Doğduğun zaman senin güvenliğinden başka hiçbir şey düşünmedim ve bunu nasıl başaracağımı bilemiyordum. Sim Torrence'ı asla sevmedim. O iş hayatına engel olacak herkesten nefret ettiği gibi, benden de nefret ediyordu. Yine de senin geleceğin için

onu benimle evlenmeye zorladım canım. Bu mektubu onun hiçbir zaman erişemeyeceği, ama senin bir gün bulabileceğin bir yere saklayacağım. Onun kuşkulu işler yaptığını ispat edecek bir mesaj bırakmamam için her şeyimi karıştırıyor. Dikkatli ol yavrum, yılan odur. Ve elinden gelirse bir gün seni öldürmeye yeltenecektir. Kendini kazalardan korumaya çalış. Çünkü o, bir cinayete çok rahatlıkla kaza süsü verebilecek güçtedir.

Seni seviyorum

Annen."

Yılan... o herkesin sakındığı yılan... Şimdi ölmüştü. Sevgili saygıdeğer Sim... Dürüst Sim... Soygun düzenleyici, bir katil şebekesinin başı ve bir katilin ta kendisi... Ne müthiş bir vali adayı! İnsanlar kaderlerinin neye bağlı olduğunu hiçbir zaman bilemeyecekler.

Yılan... Bu isim ona çok yakışıyordu. Haklıydım, her şey tahmin ettiğim gibi gelişmişti. Seçim sonuçları henüz belli olmamıştı, ama seçilme şansı hemen hiç yoktu. Canlıyken hiç karşılaşmadığı yenilgiyi, öldükten sonra tadacaktı.

Torrence hiçbir zaman o üç milyonu ele geçirememişti. Başlangıçta buna pek aldırmamıştı. Soygundan prestij ve onur kazanmak onun için yeterliydi. Bu onun başarıya doğru attığı ilk adımdı. Tek başına hareket etmişti, ama başarısına karşılık ortaya herkesin hayatını koymuştu, eğer ona dönmeseydi Sally'ye neler yapabileceğini düşündüm. Aslında evlilik de onun işine yaramıştı. Kadını elinin altında tutmasına ve yavaş yavaş ölümünü hazırlamasına yardımcı olmuştu bu evlilik.

Eğer zamanı geriye alabilseydim, ne keşfedeceğimi biliyordum: Sim, kent dışındaki evine gitmişti. Annette Lee uyuyakalmış, Sally de sızmıştı. Sally'yi çekerek kapının dışına çıkardı ve orada bıraktı. Kış gecesinin dondurucu soğuğu, gerisini halledecekti. O sırada çocuğu öldüremezdi. Sally'nin ölümüne bir kaza süsü vermek çok kolaydı, ama çocuğun ölümü başına bela açabilirdi.

Bu yüzden bekledi. İyi bir üvey baba rolü oynayarak çevresinden çok alkış aldı. Çocuğu kendi evinde büyüttü,

ama varlığı onu rahatsız etmeye başladığı zaman Lewitt'i kullanarak kızı ortadan kaldırmak istedi. Fakat, işte burada bir hata yapmıştı. Lewitt fazla konuşuyordu. Hem o kadar beceriksizdi ki, tam işini göreceği sırada öldürülmüştü.

Sue'nun suçlayıcı tutumu bir bakıma, hayatını tehlikeye atmıştı. Annesinin sarhoşken tekrarladığı sözleri bir türlü unutamıyordu. Sonunda bu saplantı etkisini gösterdi. Sim kızın suçlamalarından kurtulmak için onu öldürmek gerektiğine artık karar vermişti.

Sim, hiç şüphesiz kendisine yılan dendiğinin farkındaydı. Sally onun önünde bu terimi sık sık kullanmıştı. Sue'nun annesinin ona bir mesaj bıraktığını düşünerek kaygı duyması doğaldı elbet. Bu mesajı ondan önce bulmak için eşyalarını karıştırıp durması da hiç şaşırtıcı değildi. Sue'nun odasına girip etrafı allak bullak edip hallaç pamuğu atar gibi araması da onun son ümitsiz davranışı oldu. Artık, er veya geç bazı suç unsuru belgelerin kamuya sunulacağını anlamıştı. Politika hayatı zedelenebilirdi ve bu onun için ölümden de beter bir şeydi.

Ama birisi bir hata yapmıştı. Bir başka yılan hâlâ serbestçe ortalıkta dolaşıyordu. Bu Torrence'dan da güçlü bir yılandı. Bu yılan yuvasına üç milyonu gizlemişti ve bu onu daha da tehlikeli kılıyordu. Aslında, Sim'in yılana benzer bir yanı yoktu. O zavallı sefilin tekiydi.

Mektubu katladım ve cebime yerleştirdim. Zil çalıyordu. Kapıyı açtım ve Velda kocaman bir kedi gibi üstüme atıldı. Ayakkabısının topuğuyla kapıyı itti ve yüzünü boynuma gömdü.

—Seni koca kurt, dedi.

O kahve yaparken, ben de olayları başından başlayarak anlattım. Mektubu iki kez üst üste okudu.

—Pat'ın bütün bunlardan haberi var mı?

—Henüz yok.

Birden kendimi yorgun hissederek oturdum. Ama güzel sevgilim bana doğru yaklaştı, kollarıyla belimi sardı, beni ayağa kaldırdı ve şöyle dedi:

—Şimdi gel. Sıra bende. Bunu biliyorum.

Yavaşça döndüm, elimi sırtında dolaştırdım. Beni kendine doğru çekti. Yuvarlak hatlarını bedenimde hissettim. Diri memeleri göğsüme değiyordu.

Dudaklarını araladı, dili dilimi aradı. Kendimizi divana attık. Artık aramızda hiçbir engel yoktu. Kendi seçtiğimiz yerde, istediğimiz saatte birlikte olacaktık.

Hiç acele etmeden, yavaşça sarıldık birbirimize. Her şey hesaplıydı uzun zamandan beri o kadar çok istediğimiz bir şeyin tadına yudum yudum varacaktık. Üstümüzdeki elbiseler yavaşça yere düştü. Boynunu öptüm, omuzlarını okşadım ve üst üste öpücükler kondurdum. Ellerim memelerine değdiği zaman ürperdiğini hissettim.

Parmaklarım değdikçe karnı inip kalkıyordu, solukları sıklaşmıştı. Ama o da hiç pasif kalmıyordu. O da benim kadar heyecanlı, benim kadar aç ve sabırsızdı. Gözleri, uzun zaman boyunca gizlediği aşkı ve beslediği hayalleri anlatıyordu bana.

Tenlerimizi yakıcı teması dayanılmaz olmuştu. İsteğimizi durdurmak için artık dönülmesi olanaksız bir noktaya gelmiştik. O artık benimdi, ben de onun, birbirimize ait olacaktık.

Ama böyle olmadı.

Tanrının cezası zil sanki cenaze çanları gibi çalmaya başladı ve o büyük anın bütün etkisini bir anda sildi. Alçak sesle küfrettim, sonra Velda'ya gülümsedim, o da kendince küfrederek bana gülümsedi.

—Mayk, ne zaman?

—Çok yakında sevgilim.

Kalkmaya zaman bulamadan elimi yakaladı:

—Ama artık o zamanın gelmesini istiyorum.

—Sana söz veriyorum. Haydi şimdi giyin.

Zil bu kez daha uzun olarak yeniden çaldı ve kapının ardında Pat'ın sesini duydum.

Ona:

—Tamam duydum. Bekle bir dakika, diye seslendim.

Kapıyı açana kadar parmağını zilden kaldırmadı.

—Telefonda konuşuyordum, dedim. Gir içeri.

Beş kişiydiler, hepsini de daha önce karakolda gör-

müştüm. İkisiyle tanışıyorduk, onları başımla selamladım.

—Velda burada mı?

—Evet, neden sordun?

—Parti genel merkezinden bilgi toplamaya gitmiş. Şimdi bunun bir açıklamasını istiyorlar. Charlie Force çılgına döndü.

—Oturun da olanları anlatayım size.

Onlar yerleşirken Velda içeri girdi. Adamlara merhaba dedikten sonra benim yanıma kanepenin koluna oturdu. Pat'ın zaman kaybetmesini önlemek için Velda'nın notlarını ve konuştuğu kişilerin isimlerini verdim.

Sonunda Pat not defterini aldı ve:

—Burada bulunma nedenlerimden sadece biriydi bu, dedi. Şimdi Howie Green hakkında nasıl bilgi toplayacağımızı araştıracağız. Bu arkadaşlar soruşturmaya başladılar bile. Bizi doğru iz üzerine götürecek bir şeyler buldular.

—Ne gibi?

—Howie Green'in yönettiği emlak şirketi onun ölümünden sonra ortağının eline geçmiş. Adamın ismi Quincy Malek imiş. Bir yıl sonra verem olmuş ve altı ay içinde ölmüş. Şimdi yeğeninden öğrendiğimize göre Malek öldüğü sırada şirket batmak üzereymiş. Her şeyi satmış, ailesi de bunun kırıntılarını toplamış. Green ile ortaklık dönemine rastlayan belgeler, özel ya da ticari, bir yerde depolanmış olmalı. Şimdilik bir ekibi bütün depoları araştırmakla görevlendirdim. Yeğeninin hatırladığına göre Malek bütün dosyaların saklanmasını istemiş, yani bu durumda onların saklanmış olması ihtimali fazla. Ama bu bir varsayımdan ibaret. Malek ile Green'in başka emlakları da olabilir. Biz onları araştıracağız. Bu arada, Green'in ölümünden önce gerçekleştirdiği bütün alım satım işlerini inceleyeceğiz. Böylece ilginç bir ipucunu yakalayabiliriz.

—Bunun ne kadar zaman alacağının farkında mısın, Pat?

—Ben de merak ediyorum, aklına daha ilginç bir yol

geliyor mu?

—Bilmiyorum, düşünmem gerek.

—Oh, bana yutturamazsın! Sen öyle bir tip değilsin. Öyle olaylar üzerine uzun uzun kafa yormazsın. Bak işte, tam şu anda bir şeylere işletiyorsun kafanı. Ne olduğunu bilmek istiyorum.

—Beni rahat bırak!

—Bütün diyeceğin bu mu be, hayırsız?

—Evet! Ama, bir şey çıkarsa ilk senin haberin olacak. Bir şey söylememenin nedeni şu: zaten bin türlü iş var kafanda, daha beter karışmasın. Bırak beni, düşündüğüm gibi hareket edeyim. Eğer işler iyi gitmezse günahı benim boynuma.

—Mayk... Bundan pek hoşlanmadım. Ortada azılı bir katil var.

—Öyleyse bırak da canlı hedef ben olayım.

Gitmek için ayağa kalktı. Ceketimi aldım, mektubu çıkardım ve ona uzattım.

—Bu Sue'nun ayısının içine gizlenmişti. Sim için çok kötü, ağır bir suç unsuru. Bunu kıza göstermeni öğütlerim.

Onları kapıya kadar geçirdim, sonra gidip divana uzandım. Velda her ikimiz için de kahve yapmıştı. Kahvemi içerken olayın bütün ayrıntılarını yeniden gözden geçirmeye çalıştım. Zincirin tüm halkaları tamamlanmıştı. Sadece katilin yüzü, Blackie Conley'in yüzü eksikti. Kısa bir zaman sonra, onu da göreceğimi biliyordum. Önsezim bana bunu söylüyordu.

—Mayk... Nereye gideceğiz?

—Sanki düşüncelerimi okuyorsun, yavrum.

—Bazen gerekiyor.

—Ama sen buradan bir yere kıpırdamayacaksın.

—Beni bırakma, Mayk.

Yanağıma dokundu, çenemi okşadı.

—Peki bebeğim, dedim.

—Kafanın içindekileri söyleyecek misin?

—Bir fikir geliştiriyorum. Zincirin eksik kalan son

halkasını bulmam gerek...

—Sahi mi, nedir o?

—Blackie Conley neden Sim'i öldürmek istesin?

—Mayk...

Gözlerini yüzüme dikmişti.

—Mayk, başlangıçta sandığın gibi soygunu düzenleyen Conley değil de Torrence olduğuna göre, Conley ondan kuşkulanmış olabilir. Herifin Torrence'ın planlarını sezdiğini düşün. Bu durumda bütün parayı ele geçirebilir tam zamanında kaçmak üzere plan kurabilirdi. Conley'in Sonny'den daha yaşlı olduğunu ve hiç de aptal olmadığını unutma. Üstelik birbirlerinden pek hoşlanmıyorlardı. Hatta Conley bu soygun işinin arkasında yatanı farkettiğinde, bu onun öç alma nedenlerini çoğaltmış olabilir.

—Belki de söylediklerinde bir doğruluk payı vardır.

—Önce Sue'yu öldürmeyi denedi, diye devam etti. Böylece Sim'e ulaşacaktı. İkinci teşebbüs her ikisini de hedef almıştı.

—Yürüttüğüm mantıkta ters giden bir şey var, ama sanırım bu yolla bazı şeyleri yerli yerine oturtabilirim.

—Seksen yaşının üstünde bir hergelenin boyle bir işe girişmesini düşünmek oldukça güç. Demek ki, bu işi yürütmek için birilerinden yardım istedi... işte bu yüzden şehir gangsterlerle doldu.

—Bilmiyorum Mayk... Bernard Macfadden'i hatırlasana: adam aşağı yukarı aynı yaşlarda nehire paraşütle iniş yapmıştı.

—Sahi be!.. Çok doğru.

—Demek ki Blackie Conley'i bulmamız gerekiyor.

—Evet öyle.

—Nasıl?

—Eğer bir başka yaşlı dedenin belleğini tazeleyebilirsek, belki bunun cevabını bulabiliriz.

—Sonny Motley mi?

—Evet.

—Bu akşam mı?

—Hemen şimdi, güzelim.

XIII. BÖLÜM

Sonny Motley'in evini bulmak pek kolay olmadı. Barda hiç kimse adresini bilmiyordu. Mahalledeki polisin de haberi yoktu. Bir, iki gazete satıcısına sordum. Ama sonuç alamadım. Sonuncusuyla konuşurken bir taksi şoförü adını duyunca seslendi:

—Aradığınız şu eski mahkûm mu?

—Ta kendisi, ayakkabıcı.

—Ne oldu, bir şey mi var?

—Hayır, hiçbir şey yok. Kaybolan biri hakkında bilgi almak için geldik. Belki bize yardımı dokunabilir.

—Pöh, konuşursa çok şaşarım. Bu eski gangsterler adama saatin kaç olduğunu bile söylemekten çekinirler.

—Nerede oturduğunu biliyor musun?

—Tabii. Onu birçok kez evine bıraktım. Gelin sizi götüreyim.

Taksiye yerleştik ve bir süre sonra, Harlem'in kenarında fakir bir mahalleye geldik. Şoför evi gösterdi.

Giriş katında oturuyor. Bu saatte çoktan uyumuştur.

—Onu yatağından çekip çıkaracağım.

Şoföre para verdim ve demir parmaklığa kadar merdivenleri indim. Dört, beş kere zili çaldım, sonunda bir ışık yandı.

Bir ses sordu:

—Kim o?

—Sonny?

—Kimsin?

—Mayk Hammer.

—Oh siz miydiniz?

İlerledi, kapıyı açtı ve aramızdaki demir parmaklığa yaklaştı. Üzerinde eski, rengi solmuş bir robdöşambr vardı. Yüzünü ekşitmişti, ama Velda'yı farkedince ifadesi değişti.

—Vay canına, bu da kim?

—Sekreterim Velda... Sonny Motley.

—Selam Sonny!

—Yahu orada durmayın. İçeri girsenize. Bak sen şu işe! Kodese girdiğimden beri hiç hanım ziyaretçim olmamıştı... Ne hoş bir sürpriz bu!

Parmaklıkları itti, kapıyı kilitledi ve koridor boyunca önümüzden gitti. Sonunda odasının kapısını itti ve:

—Eh...artık odamın dağınıklığının kusuruna bakmazsınız değil mi? dedi. Tabii, pek affedilir gibi değil, ama hiç kimse beni ziyarete gelmez. Odam pek iç açıcı sayılmaz, zaten ben de sıkıcı bir ihtiyarım. Burada bir kız görmek pek hoş. Bir şey içer misiniz?

—Hayır teşekkür ederiz, dedim.

—Ben bir kadeh atacağım, dedi keyifle. Bu odaya bir kızın gelişi şerefine...

—Artık senin kadınla, aşkla bir ilişkin kalmadığını sanıyordum, Sonny?

—Mekanik taraflarım paslanmış olabilir.

—Sana bir haberim var.

—Neymiş o?

—Sim Torrence artık bu dünyada değil.

Mavi gözleri faltaşı gibi açıldı.

—Sahi mi?

—Sahi.

Yine kıkırdamaya başladı.

—Oh iyi olmuş, canıma değsin! Hapise çok adam tıkmıştı. Umarım ölürken acı çekmiştir.

—Bir tabanca kurşunuyla öldürülmüş.

—Aferin. Bunu yapan adamı bana getirin, ömrünün sonuna kadar ayakkabılarını bedava boyayıp, cilalayayım.

—Artık ona boş verdiğini sanıyordum.

—Yok canım! Ondan eskisi kadar nefret etmediğimi söylemiştim, o kadar. Bu onun iyiliğini istiyorum demek değildir... öldü ha? Çok iyi. Yarın onun bir zamanlar yaşamış olduğunu bile unutacağım. Bütün söyleyeceklerin bu kadar mı?

—Sim Torrence, senin son soygunu düzenleye şefti.

Tam o sırada viski şişesini alacaktı, birdenbire durdu, başını kaldırdı ve inanmaz gözlerle baktı.

—Ne dedin?

—Bunu gazetelerde okursun.

Ayağa kalktı, şişeyi tamamen unutmuştu.

—Yani, demek istediğin?..

—Hepsi bu kadarla da kalmıyor. Soygunun başarısızlıkla sonuçlanması için çalıştı. Bu iş onun savcılığa yükselmesini sağladı. Ondan sonra da kendine iyi bir meslek hayatı hazırladı.

—Sen neler diyorsun?

—Gerçeği anlatıyorum, Sonny.

—Vay namussuz, hergele!

—Şimdi başka bir şey daha var ve bunun üstünde düşünmeni istiyorum. Eğer Blackie Conley, döndürülen oyunun zamanında farkına varmışsa, işi pekâlâ kendi lehine çevirebilirdi. Parayı alıp kaçmak ve seni orta yerde bırakmak için önceden plan hazırlamıştı.

Sonny'nin heyecandan soluğu kesilmişti.

—Ben asılmalıymışım! Şimdi anlıyorum her şeyi. Kendi paçasını kurtardı, ötesine boş verdi.. Önceden gizlenecek bir yer buldu ve pırr!..

Birden başını yere eğdi ve gülmeye başladı.

—Şu işe bak be! Sandığımdan daha da şeytanmış bu adam. Siz ne diyorsunuz?

—Sonny...

Kaşını kaldırdı, dudaklarında garip bir gülümseme vardı. Bu düşünceye kolay kolay alışamamıştı. Söze girdim:

—Saklanacağınız yeri Howie Green'den kiralayan Blackie idi, değil mi?

—Evet, öyle.

—O arada, kendi hesabına başka bir isimle bir başka yer daha kiralamıştı.

—Green serserisinin bu işe karışmış olması beni hiç şaşırtmaz. Bir dolar için her şeyi yapar o herif.. Blackie onu ortadan kaldırmakla iyi etmiş.

—Ortadan kaldırmak mı?

—Tabii ya, ne sandın? İşe başlamadan önce. Herhalde, nerede saklandığımızı bilen bir adamın ortalıkta dolaşması pek güvenilir bir yol olmazdı.

Gözlerimi yüzüne dikmiştim. Sanki bakışlarımı okumuş gibi:

—Evet, biliyorum, dedi. Beni bu suç yüzünden hapise tıkabilirler. Ama, ne yapabilirim ki? Etrafınıza bir bakın. Ne kalmış bana? Hiçbir şey. Hayatta kaybedecek neyim var ki? Belki on yıl daha yaşarım, ama bu on yılda ne bekleyebilirsiniz ki benden? Gün boyu bir sıçan deliğinde yaşayarak ayakkabı boyamak mı hayat? Hem de hiçbir dostunuz olmadan. Siz bunu anlayamazsınız, hapisteyken bile daha iyiydi her şey!

Onu sakinleştirmeye çalıştım:

—Dinle beni, Green'e aldırdığım yok. Hakettiği cezayı buldu. Benim istediğim Blackie Conley, dedim.

—Ama nasıl bulunur o hergele?

—Howie Green'i tanıyor muydun?

—Şaka mı ediyorsun, aynı mahallede büyüdük biz. Çocukken kimbilir kaç kez onun yüzünden başım derde girdi... boş ver bunu şimdi.

—Tamam, Green çok güçlüydü. İşleriyle ilgili dosyaları vardı. İşini, ortağı Quincy Malek yürüttü.

—Onu da tanırdım.

—Quincy dosyaları sakladı. İşe el koyarsak bu olayın izine rastlayabiliriz. Emlakların ve dairelerin yerini saptayabilir, Blackie'nin kendi hesabına satın aldığı yeri bulabiliriz.

—Blackie'nin hâlâ orada olabileceğini mi düşünüyorsunuz?

—Soygundan bu yana şimdiye dek hiçbir yerde görünmedi.

—Yine de bu beni şaşırtır...

Ellerini ovuşturdu, sonra gözlerini yere indirerek devam etti.

—Her şeye rağmen, belki de ben Blackie'yi gereğince tanımamış olabilirim...

—Quincy Malek'i ne derece tanıyordun?

—Yeterince... Çocukluğumdan beri... O da serserinin tekidir.

—Belgeleri nereye saklamış olabilir?

—Quincy mi? Ben ne bileyim?

Kahkahalarla güldü, yastıklara yaslandı.

—Her yerde saklanacak bir köşesi vardı. Birçok kişiyi parmağında oynatıyordu. Sonunda kıstırıldı zaten.

—Bu dosyalar mevcut Sonny... Howie'nin bütün eski emlaklarını arıyoruz, bütün mobilya ve eşya depolarını denetliyoruz, ama sen bir şeyler hatırlayabilirsen zaman kazanırız.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden hareketsiz kaldı, sonra yüzünde acı bir ifadeyle:

—Söyleyin bana bayım, bunda benim kazancım ne olacak? Bu sizi bir noktaya götürecek, istediğiniz yere varacaksınız, ama ben? Dertten ve beladan başka bir kazancım olmayacak. Şimdilik hayatta çok fazla bir şeyim olmasa da, kimseye dokunmadan yaşıyorum... Hayır, size yardım edebileceğimi sanmıyorum. Başım şimdiye kadar çok belaya girdi, canıma okundu desem yeridir. Ama şimdi bitti. Bıktım artık, dedi.

—Hiçbir derdin olmayacak Sonny.

—Sen öyle san. Şimdiye kadar başıma musallat olan gazeteciler bundan sonra peşimi bırakırlar mı sanıyorsun? Onlar peşimdeyken nasıl rahat ederim? Dükkânın kontratını uzatırlar mı sanıyorsun? Hapisten geldiğimi bilen iki, üç kişi yetmiyormuş gibi, bunu herkes öğrenirse ben yanarım. Anlamıyor musunuz? Özür dilerim, ama size yardım edemem.

—Belki bir ödül verirler sana.

—Yine de olmaz. Herkes üstüme gelir, sonunda ya linç edilirim ya da ayyaşın teki olurum. Hayır olmaz Bay

Hammer... Böyle şeyler için çok yaşlıyım ben.

İşimi zorlaştırıyordu, ama haklıydı. Yine de bir yolunu bulmak gerekiyordu.

—Howie Green cinayeti yüzünden başına yeni bir bela açabilirim, dedim. Polis bunu çok ilginç bulacaktır.

Sonny bir süre sabit bakışlarla beni süzdü sonra homurdanarak:

—Kadere bak! Kurtuluş yolu yok. Cehenneme kadar bana rahat yüzü göstermeyeceksiniz, dedi.

—Bu kadar da abartma. Bana yardım edersen bütün bunları unuturuz. Ben şansımı deniyorum Sonny. Hepsi bu.

Bakışları Velda'nın bacaklarına takıldı. Dizlerine kadar sıyrılan eteğinin altından güzel bacakları gözüküyordu.

—Hepsinin Tanrı cezasını versin! Her şeye rağmen belki size bir sır verebilirim. Hani nasıl derler? Vatandaşlık görevimi yapabilirim.

—Quincy Malek'i özellikle düşün, Sonny.

Ayağa kalktı ve gözlerini kapadı.

—Dur bakalım, bu serseri ne yapmış olabilir? Öldü, ama bahse girerim ki bunu hiç beklemiyordu... Her şeyi kendine saklayan, cimri bir tipti. Ailesine mecbur kalmadıkça zırnık bile vermezdi... Kentin çevresinde bir sürü yeri vardı. Evler, arsalar. Onları ucuza kapatır, sonra da satmazdı. Kiralardan büyük gelir sağlardı ve her zaman hangi değerlerin artacağını, hangilerinin düşeceğini çok iyi bilirdi.

—Acaba arkasında dosya bırakmış olabilir mi?

—Hiç sanmıyorum, bundan kaçınmıştır. Onları bir başkasına emanet etmiştir.

—Kime?

—Hiç kimsenin kuşkulanmayacağı birine. Ona ait olan bir yerde yaşayan iki kadın vardı. Garip bir çiftti. Onlarla bir anlaşma yaptığını duymuştum. Kadınlar binanın sahibiydiler, ama imzalattığı bir kâğıtla istediği an evi onlardan geri alabilirdi. Bu yüzden ona sadık kalmak zorundaydılar. Sizin yerinizde olsam bu kadınları arar-

dım. Bina onların tek gelir kaynağıydı, hem belki hâlâ yaşıyorlardır. Neden olmasın?

—Onlar kimdi Sonny?

—İşte bu konuda bayım, size hiçbir şey söyleyemem. Ama azıcık ararsanız hemen bulabilirsiniz. Olayı hatırlıyorum, ama kadınların ismini çıkaramadım... Bu ipucu sizi ilgilendiriyor mu?

—Evet oldukça ilginç.

—Bu isimler belki aklıma sonradan gelir. Hatırlarsam sizi arayayım mı?

Masanın üstünden bir kâğıt aldım, evimin ve büromun telefon numaralarını yazarak ona verdim:

—Bu numaralardan birini ara; karşına ya ben ya da Velda çıkar, dedim.

—Tamam.

Kâğıdı cebine attı. Sonra aklına bir şey geldi.

—Bakın, şu Blackie hergelesini bulursanız bana haber verin. O paralara ben de dokunmak isterim. Birazcık. Bunu hakettim. Tam otuz yılıma mal oldu.

—Tamam, dokunacaksın, dedim.

Velda yeniden bacaklarını uzatmıştı. Sonny ona gülümsedi.

—Aslında neye dokunmak isterdim, biliyor musunuz?

—Siz iğrenç bir ihtiyarsınız, dedi Velda gülerek.

—İşte bu doğru güzel kızım. Aslında, sizi burada üstünüzde hiçbir şey olmaksızın görmek isterdim. Bir kerecik olsun isterdim bunu...

—Seni o anda yere sererdim, dedim.

—Ne güzel bir son! diye cevap verdi.

*

* *

Pat'ın uyuyacak zamanı bile yoktu. Onu bürosundan aradım ve Sonny'nin verdiği bilgileri ona aktardım. Bilgileri o da ilginç buldu. Hiç gecikmeden iki adamını bu işle görevlendireceğini açıkladı. Malek'in birçok mülkü ortaya çıkarıldığı halde bir sonuç alınmamıştı. Müfettişler her yeri aramış, ama bir şey bulamamışlardı. Bütün bir ekip günde yirmi dört saat dosyaları ve tapu sicillerini

karıştırıyor, yine de pek bir şey elde edemiyorlardı.

Pat'dan Quincy'nin adresini istedim. Evinin ve komisyoncunun dairesini verdi. Daha önce kendi de bu adreslere gitmiş, hiçbir şey bulamamıştı. Fakat bana bildireceği bir haberi vardı:

—Az önce yine bir serseri yakaladık, dedi. Detroit' den geliyordu. Morfin kullanıyormuş. Krizi gelmişti, ona az bir doz verince ötmeye başladı. Morfinman olduğundan dolayı çeteden atılacağı için ödü kopuyor. Bize sığınmak istedi.

—Önemli bir şey söyledi mi?

—Hayır, ama serserilerin neden buraya toplandıklarını artık biliyoruz. Birisi sendikanın kilit adamları aleyhinde önemli bilgileri derlemiş. Şimdi onları korkutarak şantaj yapıyor. Onlar da bu işten kurtulmak için buraya en seçkin, en iyi adamlarını yolluyorlar. Böylece yepyeni bir çetenin temeli atılmış olacak. Şu ana kadar her şey iyi gitti, ne bir itiraz ne de bir sızlanma var. Hepsi sendika ile birlikte yok olmaktansa bu yolu tercih ettiler.

—Herifin bu kadar çok şey bilmesi biraz tuhaf değil mi?

—O kadar değil. Güvenlik kurallarına fazla önem verilmiyor. Haberler çok çabuk yayılıyor. Seninle bahse girerim ki, bu tiplerden birini daha yakalarsak, düşüncemi doğrulayacaktır.

—Belki de bunların arkasında Blackie Conley vardır. Bu işi yürütmek için paranın bir bölümünü kullanmış olabilir. Aslında bakarsan zaman ve para açısından bir eksiği yoktu.

—Ben de aynı fikirdeyim.

—Malek'in kadınları hakkında bir bilgi yok mu elinde? diye sordum.

—Bekle biraz.

Telefonu aldığını duydum. Birisiyle konuştu.

—Bağlantı kurabildiğimiz emekli bir polis memurundan bir not aldım. Malek'in çalıştırdığı kızları hatırlıyor, ama adreslerini bilmiyor. İkinci karısı, binanın bir genelev olarak kullanıldığı iddiasıyla evi polis basması sonucu

şikâyette bulunmuş, dosyasını hazırlayan bu polismiş. Ama ne yazık ki binanın bulunduğu yeri hatırlamıyor.

—Ne şanssızlık.

—Araştırmaları sürdüreceğiz. Seni nerede bulabiliriz?

—Evde olurum.

—Yarın görüşürüz, dedi Pat.

Telefonu kapadım ve Velda'ya baktım.

—Kimse bu Malek'in nerede yaşadığını bilmiyor.

—Niye rehbere bakmayı denemiyorsun, diye teklif etti Velda.

Biraz düşündüm ve:

—Fena fikir değil, dedim.

—Şaka yapıyordum Mayk.

Başımı salladım:

—Pat, bana az önce ikinci karısı olduğundan söz etti.. Demek ki, daha önce evlendiği biri vardı. Şu rehbere bakmak bayağı iyi bir fikir olabilir.

Rehberde tam on altı tane Malek vardı, hemen on altı tane jeton aldım. On üç kişi bana ayrı ayrı cevaplar verdiler. Kimi cehennemin dibine yolladı, kimi de evine davet etti... Ama, on dördüncü çatlak ses bana:

—Evet, dedi.

Bu, eskiden Quincy Malek'le evli olan Bayan Malek idi. Bu saatte telefon etmemi pek hoş karşılamamıştı, ama söylediğim kadar önemliyse hemen evine gelebileceğimi bildirdi.

—Bir şeyler bulduk canım.

—Pat'a haber verecek misin?

—Henüz değil, önce gidip biz bakalım.

Taksi bizi 8. Sokak'la 4. Cadde'nin köşesinde bıraktı. Bayan Quincy Malek dükkânların üstündeki ilk katta oturuyordu. Velda, daire numarasını loş koridorda buldu. Zili çaldık ve bir, iki saniye sonra kapı açıldı.

Ortalığa ağır bir balık kokusu yayılmıştı, hiç aldırış etmedik. Bu evde olayın anahtarını bulabilirdik.

Bayan Malek bizi kapının eşiğinde bekliyordu. Aşırı makyaj yapmış, çok yaşlı bir kadındı. Üstünde, renkli tüylerle süslü, tıpkı otuzlu yılların modasına uygun bir

sabahlık vardı. Bigudilerle kaplı başına aceleyle bir eşarp sarmıştı.

Gülümsemeye çalışarak bizi içeri buyur etti. Kendimizi tanıttıktan sonra mutfakta bir masanın çevresine oturduk. Bize çay hazırlamaya koyuldu. Canım çay içmek hiç istemiyordu, Velda da öyle. Ama bize büyük yararı dokunacak olan bu hanımın ikramını geri çevirmek istemiştik.

Çayı ikram edene kadar geliş nedenimizi sormadı.

—Bayan Malek, sizinle kocanız hakkında görüşmek istiyorduk.

—Oh, yıllar önce öldü.

—Biliyorum, ama onun bırakmış olabileceği bir şeyi arıyoruz biz.

—Çok az şey bıraktı, gerçekten çok az şey. Yıllar önce de o bıraktığı çok az şey elimden gitti. Şimdi pansiyonum sayesinde yaşıyorum.

—Biz bazı dosyalar arıyoruz.

—Bak sen. İşte bu çok eğlenceli!

—Ne dediniz?

—Sizin de onlarla ilgilenmeniz çok ilginç!

—Başka kim ilgilendi, Bayan Malek?

Kendine ikinci kez çay aldı, sonra çaydanlığı yerine koydu.

—Pöh!.. Ne bileyim ben. Birisi telefon etti... Oh! Bundan aylar önce. Bana Quincy'nin bıraktığı dosyalar olup olmadığını sordular. Sanırım bir satış muamelesini inceleyeceklermiş.

—O dosyaları size mi bırakmıştı, Bayan Malek?

—Evet bayım. Tek güvenebileceği kişi bendim. Yıllar önce bana bir kutu dolusu dosya vermişti. Ben de günün birinde belki ona gerekebilir diye sakladım.

—Bu sizi arayan kişi...

—Ona da size söylediklerimi söyledim.

—Kimdi?

—Pek iyi bilmiyorum. Sesi ne erkek, ne de kadın sesine benziyordu. Kutuyu incelemek için bana yüz dolar verdiler ve aradıkları bilgileri buldukları takdirde yüz dolar

daha vereceklerini vaadettiler.

—Bunu kabul ettiniz mi?

Soluk mavi gözleriyle dikkatle bana baktı.

—Bay Hammer, artık kendimi tek başıma idare edecek yaşı aştım. Benim durumumda bir kişi için iki yüz dolar az şey değil. Dosyalar yıllardan beri burada duruyordu. Onları bu kimselerin incelemesinde sakınca görmedim.

Kafamdan aşağı bir kova su yemiş gibi oldum. Velda fincanını o kadar sıkmıştı ki, eklem yerlerinin bembeyaz kesildiğini gördüm.

—Onları kime verdiniz, Bayan Malek?

—Bir çocuk gelip aldı. Bana bir zarfın içinde yüz dolar bıraktı.

—Bu çocuğu tanıyor musunuz?

—Oh, hayır! Nasıl tanıyayım... gencecik bir delikanlıydı. İspanyol olabilir. Pek iyi ingilizce konuşamıyordu.

—Tüh! dedim.

—Bir fincan çay daha alır mısınız Bay Hammer?

—Hayır, teşekkür ederim.

Bir fincan çay daha içsem kusabilirdim. Velda'ya baktım ve başımı salladım.

—Tabii, dosya kutusunu geri getirdiler, dedi birdenbire.

—Ne?

—Yüz dolarla birlikte. Onları bana getiren başka bir çocuktu.

—Dinleyin Bayan Malek... Şu kutuya bir göz atıp aradığımızı bulursak size hemen beş yüz dolar verebilirim. İşinize gelir mi?

—Harika! Biraz daha çay?

Bir fincan daha çay içmeyi kabul ettim. Bu kez çaydan değil, ama Bayan Malek yüzünden kusabilirdim. Çünkü çayını bitirmeden yerinden kıpırdamadı. Sonunda özür dileyerek yanımızdan ayrıldı, birkaç dakika ortadan kayboldu. Kalın bir kartona sarılı ve kötü bir sicimle bağlanmış bir kutuyla geldi.

—Buyrun Bay Hammer.

Velda'yla birlikte kutuyu özenle açtık ve içindekileri dikkatle inceledik. Her dosya, fiyatı, isim ve satışla ilgili bilgilerle doluydu. Bir sürü dosya vardı. Tarihlere baktım. Bizi ilgilendiren tarihler de dahildi bu dosyalara.

—Aradığınızı buldunuz mu?

Cüzdanımı çıkardım ve içinden beş yüzlüğü aldım. Bana sadece üç dolar kalmıştı. Parayi masaya bıraktım, ama o paralara dokunmadı.

—Size orada bir kâğıdın eksik olduğunu söylemem gerek, dedi.

Yine kendimi çok kötü hissettim. Masadaki beş yüz dolara bakakaldım. Bayan Malek de onlara bakıyordu.

—Nereden biliyorsunuz? diye sordum.

—Çünkü onları saymıştım. Quincy onları bana verdiğinde her şeyi kuralına uygun olarak yapmak istedim. Yılda iki kez onları sayar, hesabı doğrularım. Bana kutuyu geri getirdiklerinde tekrar tekrar saymıştım, dosyalardan biri eksikti.

Tam gözümün içine baktı ve başını salladı.

—Bundan eminim, iki kere saydım.

—Bizim aradığımız buydu, Bayan Malek.

—Ama size yine de yardım edebilirim.

Esrarengiz bir havayla gülümsüyordu.

—Bundan birkaç yıl önce hastalanmıştım, diye devam etti. Çok hastaydım. Aylarca yataktan çıkamadım, can sıkıntısından kendime yeni bir dosya listesi hazırlamaya karar verdim. Hepsinin birer kopyasını çıkardım.

Sabahlığının ceplerini karıştırıp kalın bir not defteri çıkardı ve onu masanın üstüne bıraktı.

—Eksik olan dosyayı bulmanız için bütün bunları okumanız gerekecek, ama aradığınızı burada bulacaksınız, Bay Hammer.

Bloknotu aldım, cebime attım.

—Bir şey daha soracağım, Bayan Malek. Neden bize bu kadar nazik davranıyorsunuz?

—Çünkü hırsızlıktan hiç hoşlanmam. Ötekiler benim için değeri olan bir şeyi kaygısızca resmen çaldılar. Bu hiç dürüst bir davranış değil. Sizin dürüst insanlar olduğu-

nuzu düşünüyorum. Haksız mıyım?

—Hayır Bayan Malek. Bu size sandığınızdan da fazla kâr getirecek.

—Bana verdiğiniz para ihtiyaçlarımı karşılamam için yeterli.

Kutuyu topladım ve şapkamı elime aldım.

—Bu kez hepsi geri gelecek. Belki emniyetten bir süre alıkoyarlar, ama kesinlikle size geri yollayacaklardır.

—Bundan eminim, teşekkür ederim, bayım.

Ona gülümsedim.

—Sizi şu anda kucaklamak istiyorum.

—Bu benim için bir zevk olur. İzin verir misiniz? diye sordu Velda'ya dönerek.

—Rica ederim buyrun, diye cevap verdi Velda.

Onu kucaklayarak öptüm.

Yüzü öylesine kızarmıştı ki, sürdüğü onca allık soluk kaldı.

*

* *

Son üç dolar, bizi eve getiren taksiye ve iki hamburgere gitti. Kutunun içindekileri sırasıyla yere yığdık ve not defterini çıkararak kontrol etmeye başladık.

Şafak sökerken Pat'ı çağırdım, ama bulduğumu söylemedim. O hâlâ hiçbir şey bulamamıştı. Bu kontrol çalışması günlerce sürebilirdi, ama şansımız yaver gitmişti. Saat üçte Velda'nın kurduğu bir sistem sayesinde aradığımız bölümü bulmuştuk.

Bu, Carl Sullivan isimli kişi adına düzenlenen sözleşmeydi. New York, Ulster'de bir arazinin satış işlemiydi. Orijinalin bir kopyası olan sayfanın en altında iki harf vardı: B.C., yani, Blackie Conley.

XIV BÖLÜM

Çalışmamı sürdürebilmek için, Blue Ribbon'da George'dan elli dolar borç almak zorunda kaldım. Bana hiçbir soru sormadan parayı getirdi. Bir Ford kiraladım. Otoyol yerine 17. Karayolu'na saptım. Central Valley'de durarak daha önceden tanıdığım bir emlakçıyla görüştüm. Eski anıları konuşma faslını atlatmak pek kolay olmadı. Sonunda ona aradığımız arazinin yerini sordum. Haritayı çıkardı ve yeri aramaya koyulduk.

Oldukça çabuk buldu. Sonra şaşkın bir bakışla:

—Burası size mi ait? diye sordu.

—Hayır, ama orayla ilgileniyorum.

—Bakın, eğer orayı satın almayı tasarlıyorsanız boş verin. Arazinin bulunduğu yerde yaygın bir gaz tabakası var. Birçok büyük kuruluş oranın sahibini bulabilmek için ellerinden geleni yaptılar. Gerçekten karışık bir arazi. Söz konusu kuruluşlar araziye maden araştırma ekipleri yollamak istiyorlar, ama izin almadıkça bu olanaksız. Vergiler önceden ödenmiş. Bu yüzden devlet de hak iddia edemiyor. Oranın sahibi ortaya çıkmadan hiçbir şey yapılamaz.

—İlginç bir hikâye.

Yüzünde sabırsız bir ifade belirdi:

—Mayk, oranın sahibini tanıyor musunuz?

—Evet.

—Onunla bir pazarlığa oturabilir miyiz acaba?

—Hiç sanmıyorum.

Birden kazanamayacağı paraları düşünerek yüzünü

buruşturdu.

—Ama eğer satmaya kalkışırsa, lütfen bana haber verin, tamam mı?

—Bunu ona söylemeye çalışırım.

Pek memnun görünüyordu. El sıkıştıktan sonra yola çıktık. Bir saat on dakika sonra, bizi aradığımız yere götürecek olan yol kavşağına vardık. Yol çamurla kaplıydı. Bir buçuk kilometre boyunca ilerledik. Bir iz arıyorduk.

Sonunda da bulduk. Uzun zamandan beri terkedilmiş bir yola uzanan eğimli bir patika farkettik.

Yolu izledim ve arabayı gözden uzak kalması için çalıların arasına park ettim. Sonra Velda'yı alarak içine dalacağımız derin ormana baktım.

İçinde çam, meşe ve kayın ağaçları bulunan bir ormandı bu. Ağaçların altı çalılıklar, dikenlerle kaplıydı. İlerde sıradağlar gözüküyordu.

Artık geç olmuştu, az sonra güneş batacaktı.

—Buralarda bir yerde olmalı, dedim. Nasıl bulacağımızı, bilmiyorum, ama buralarda bir yerde olmalı.

Çalıların arasında, orman hayvanlarının bıraktıkları izleri görmek mümkündü. Dallara hayvanların tüyleri takılmıştı, çalı çırpının olmadığı yerlerde izler çok belirgindi. Yavaş yavaş ilerliyorduk.

Arazi önce yükselip düzleşiyor, sonra aşağı iniyordu. Bir kulübe kalıntısı görüp, oraya doğru yaklaştık. Ama bu uzun zamandan beri yıkılmış, karınca ve tahtakurularına yuva olmuş bir harabeden başka bir şey değildi. Bir kenarda paslanmış ve kokuşmuş konserve kutuları, bir sandık içinde de mutfak gereçleri duruyordu. Bir şilte kalıntısının üstüne binlerce kemirici hayvan üşüşmüştü.

Bütün bunlar ne demek oluyordu?

Yokuşu çıktık ve çanak biçiminde bir açıklığa vardık. Burada çok hoş kokulu otlar vardı.

—Mayk, dedi Velda

Durdum ve arkama baktım.

—Yoruldum Mayk, bir dakika burada dinlenelim mi?

Güneş, neredeyse batacaktı. Son ışıkları yapraklara

iniyordu. Birden, bir ışık tepenin altında renkli bir lekeyi aydınlattı, buralarda böyle bir lekeye rastlamak çok garip şeydi doğrusu. Bir süre ne olduğunu anlayabilmek için baktım.

Ve birdenbire anladım.

Parmaklarım gerildi, Velda canı yanarak küçük bir çığlık attı.

—Dur, dedim.

—Mayk...

Ona cevap verecek zamanım yoktu. Her an daha çok belirmekte olan lekeye doğru koşarak ilerledim.

Bu eski model bir taksiydi. Bundan otuz yıl öncesine ait sarı ve siyah boyalı bir taksi.

Lastikleri çürümüştü. Ama, diğer tarafları hiç bozulmamıştı. Sadece üstündeki kalın boyada bazı paslanmalar görülüyordu.

Dikkatle arabayı inceledim. Artık bu kadar kaliteli arabalar yapılmıyordu. Camlar kapalıydı. Kauçuk cam fitiller camları sımsıkı sarmıştı. Araba çalındığı zaman yeni olmalıydı ve bu model bir zamanların en dayanıklı ürünlerinden biriydi. Hava ve su geçirmez bir mezarlık.

Artık mumyalaşmış iki kişi vardı arabanın içinde. Ön koltukta oturan mumya direksiyonun önünde ölmüştü. Şapkası hâlâ başında duruyordu. Adamın gerilmiş teni, kurutulmuş deriye benziyordu. Kafasında bir delik vardı.

Ve bu cinayetin faili, arka koltukta oturan ikinci mumyaydı. Öne doğru eğilmiş bütün dişleri görünecek biçimde, ağzını kocaman açmıştı. Elbiseleri kurumuş kollarından ve bacaklarından sarkıyordu. Gözleri yerine iki siyah oyuk sanki beni izliyordu.

Tüfeğini doğrultmuş, hâlâ önümdeki kapıya doğru tutuyordu. Sol eli kabzayı tutmuş, işaret parmağı tetikte hazır bekliyordu. Gömleğinin üstündeki siyah leke, garip beyazlığı ortaya çıkarmıştı.

Ayaklarının arasında üç torba vardı.

Herbirinde de bir milyon dolar.

Sonunda Blackie Conley'i bulmuştum.

Velda, yalnayak bana yetişmişti, ama geldiğini ancak

korkuyla attığı bir çığlıktan farkettim. Haykırmamak için eliyle ağzını kapattı.

—Mayk... kim bu? diye sordu sonunda. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

—Bizim katilimiz Velda. Müşterimiz. Aradığımız adam. Burada arka koltukta oturan adam Blackie Conley. Az kaldı bu işi başarıyordu. Bir işi başarmak üzereyken çuvallamak çok komik.

—Haklısın, Bay Hammer! Hepimizin bu işi başarmasına ramak kalmıştı.

Bunu hiç beklemiyordum. Belki o da beklemiyordu.

Tepenin eteğinden ayak uçlarına basa basa yaklaşmıştı. Şimdi elinde bir tabanca karşımda dikiliyordu ve o an dünyanın en salak adamı olduğumu anlamıştım. 45'liğim tepenin yamacında aşk yuvamızın yanında kalmıştı ve biz de en az arabadakiler kadar ölü sayılırdık. Tekrar başlangıç noktasına dönmüştük.

—Selam, Sonny, diyebildim.

YILAN! Gerçek yılan! Yüzünde, amacına erişmiş adamların mutlu ifadesi vardı. Artık kambur duruyordu. Onu ilk tanıdığımızdaki gibi ihtiyar da değildi. Yaşlı olmasına yaşlıydı, ama hiç de öyle çökmüş hali yoktu. Daha önce böyle görünmesinin sebebi bir hileydi ve o kazanmıştı!

—Beni korkuttunuz, Bay Hammer. Bir ara Malek'e kadar uzandığınızda beni bayağı korkuttunuz. Aslında buraya gelmekte hiç acele etmiyordum, ama birdenbire anladım ki, acele etmek gerek. Az kaldı benden önce davranıyordunuz.

Kısık kısık gülmesi bile hileydi. Gülmesini gayet iyi biliyordu. Ve bu durumu komik buluyordu.

Velda koluma girmişti. Çok heyecanlanmıştı ve dayanamıyordu.

—İnatçı bir adamsınız, diye devam etti Sonny. Ve de akıllı. Peşimde sadece polisler olsaydı işim kolaydı. Ama ne yazık ki, karşıma siz çıktınız.

Belli belirsiz gülümsedi ve devam etti:

—Beraber hoş sohbetlerimiz oldu. Her şeyi biliyordu-

nuz. Söylesenize, beni çok mu sempatik buldunuz?

—Ben seni daha akıllı sanırdım, Sonny, dedim sırf gıcık olsun diye.

Oldu da. Gülümsemeyi birden kesti.

—Yeter. Şimdi akılsız mıyım yani? Niçin? Bütün ömrümü delikte boşuna mı geçirdim sanıyorsunuz? Yanılıyorsunuz, bayım! Benim durumumu bir incelemeliydiniz. Sert olmak gerektiğinde serttim, çünkü gerekiyordu. Ama saf birini oynamak gerektiğinde onu da yaptım, çünkü bir çıkarım vardı.

—Bu işten yakanı sıyıramayacaksın, Sonny. Sen de belanı bulacaksın.

—Sıyıramayacak mıyım? Hadi be sen de! Bu işi tam otuz yılda planladım. Bol bol zamanım vardı. Hapishanedeki ilişkilerim sayesinde sendikanın büyük patronlarıyla iyi ilişkiler kurdum. Oturduğum yerden bütün işleri idare ediyordum... İyi bir çete kurdum, şimdi en büyük oyunumu oynuyorum. Bana kalan bu son birkaç seneden en iyi şekilde yararlanmak istiyorum, aslanım. Her şeyi hesapladım.

—Kinini de hiç kaybetmediğin görülüyor.

Sonny bunu kabul etti, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

—Bunu iyi söyledin. O pis Torrence'dan ömrümce nefret ettim. Önce kızı öldürerek intikam almak istedim. Onu sevdiğini sanıyordum. Oysa tam tersiymiş. Az kaldı onu öldürmekle Sim'e yararlı bir iş yapacaktım. O da kızı yoketmeye çalışıyormuş. Bunu geç anladım. Onun işi görülürken, kızın defteri de dürülecekti, sırf eğlence olsun diye. Ama o kaçtı. Sahi nereye gitti?

Omuzlarımı silktim. Devam etti:

—Artık önemi yok. Ama bir hata yaptım, nerede biliyor musun?

Aslında biliyordum. Marv evime gelip beni öldürmeye kalktığında, yeni adresimi ona Sonny vermişti. Bilmeden ona yardım etmiştim.

—Marv Kania senin evinde mi saklanıyordu?

—Evet. Yavaş yavaş ölüyordu. İstediği tek şey vardı:

seni haklamak. Onu tek hayata bağlayan şey buydu.

—Marv'ı da sen öldürdün, Sonny.

—Hiç merak etme! Onun ölümüne benim dışımda üzülecek kimse yok, aslanım. Bayağı kafalı bir çocuktu. Her şeyini yitirdiğini, mahvolduğunu biliyordu, ama yine de işine dört elle sarılmıştı.

—Sen de kafalı bir adamsın, Sonny.

—Evet, Hammer.

Yeniden gülmeye başladı, sonra konuşmasını sürdürdü:

—Sen yalnız benim sahip olabileceğim cesareti Blackie moruğunda aramakla hata ettin. Bu aslında bayağı eğlenceliydi. Blackie'den o kadar emindin ki, benden hiç kuşkulanmadın bile. Ahmak Blackie! Bu fikir kodesteyken aklıma gelmişti. Yavaş yavaş geliştirdim ve bütün olayı kafamda canlandırdıktan sonra planımı kurdum. Hatta Blackie'nin bizi nasıl atlattığını bile keşfettim. Burnunun ötesini göremiyordu. Oysa benim düşünmek için otuz yıllık bir zamanım vardı. Sonunda, o kadar uzun zamandan beri beklediğim para benim oldu.

—Bunu elde edemeyeceksin, Sonny!

—Peki, beni nasıl durduracağını umuyorsun? Üstünde silahın yok, oysa benim var. Her ikinizi de öldürebilirim ve kimseciklerin ruhu duymaz. Blackie yerini iyi seçmiş. Siz de öleceksiniz. Herhalde, buradan gitmenize izin verecek değilim.

Velda parmaklarını koluma geçirmişti.

—Arabanın içindeki parayı gördün mü, Hammer? Hâlâ orada mı? Barakada parayı bulamadım. Belki de hâlâ buralardadır, ya da çok yakında.

—Kendin baksana.

—Geri çekilin!

İki adım geri çekildik. O sırada Sonny kendinden emin adımlarla arabanın penceresinden bir göz attı.

O anda yüzünde beliren ifadeyi anlatmak çok güç. Üstüne atılabilirdim, ama bunu hissederek silahı tekrar üstümüze doğrulttu. Gözleri sevinçten parıldıyor., içtenlikle gülüyordu.

—Gördünüz mü? O burada. Şu sersemin haline, şu beş para etmez herifin suratına bakın hele. Aynı pozda duruyor hâlâ. Onu vurduğum zaman aynen böyle eğilmişti. Tanrım! Demek onu ıskalamadım. İyi kötü öldürdüm onu. Bundan otuz yıl önce geberttim bu sersemi. Bak Hammer, şuraya bak.. Otuz yıl önce duman ettiğim adamın suratına bak. Tanrı cezasını versin, hiç de güzel değil. Yalnız kemikleri kalmış.

Durdu, soluk aldı, sonra devam etti:

—İşte onu böyle vurdum, hem de o pek çok sevdiği tüfeğiyle... Tam karnından. İkinci kez ateş etmesine meydan bırakmadan, açık kalan kapıdan vurdum onu. Selam Blackie sersemi! diye bağırdı tiz bir sesle. Kabul etmen gerek, çok iyi nişan aldım. Gebermek nasıl oluyormuş, Blackie? Otuz yıl beklediğime değdi doğrusu!

Sonny bana doğru döndü, gözlerinden şimşekler çıkıyordu:

—Bir saniye bile tereddüt etmeksizin programını uyguladı; şoförü gizlendiği yere kadar zorla götürdü ve orada beynini uçurdu. Fakat kendisi çoktan ölmüştü; yani aşağı yukarı. Bugün benim büyük günüm... Perişan hayatımın en büyük günü! Şimdi her şeye sahibim.

Doğruldu, yüzünde garip bir ifade vardı.

—Ama yine de bir eksiğim var.

Velda'ya baktı.

—Soyun, güzelim.

Velda'nın kolumu sımsıkı tutan parmakları gevşedi; benimle aynı şeyi düşünmekteydi. Bir dalgınlık anında yana doğru çekilebilirse, belki herifin üstüne atılacak zaman bulabilirdim.

Ona bakmadım bile. Bunu yapamazdım. Sadece adama bakmalıydım. Adamın yüzünden Velda'nın neler yaptığını okumak hiç de zor değildi. Yavaş yavaş eteğini çıkardığını, sütyenini çözdüğünü tahmin edebiliyordum. Velda'nın el hareketlerini takip eden Sonny'nin gözlerinden, çoraplarını indirdiğini anlayabiliyordum. Sonra ihtiyarın soluklarının sıklaşmasından Velda'nın son kalan kumaş parçasını da çıkardığını anladım.

Yavaşça kenara çekilmeyi denedi, ama vazgeçti.

—Kıpırdama güzelim, onun tam yanında kal. İkinizi birden vurabilmeliyim.

Zamanımız çok azalıyordu. Gözlerindeki alev hâlâ devam ediyordu, ama bu çok süreceğe benzemezdi.

—Gerçekten çok güzelsin... Ben kumrallara bayılırım. Onları her zaman sevdim. Ve şimdi birlikte öleceksiniz.

Hiç vaktimiz kalmamıştı.

—Paraya yazık oldu, Sonny!

Başını salladı, böyle safçasına bir şey denediğim için şaşırmıştı.

—Ama para orada, arabanın içinde.

—Bir bakıp emin olsan iyi olur. Buraya senden önce geldik.

Eğer kapıyı açarken zorlanırsa, üzerine atılabilirdim. Bir saniyelik gafletini bekliyordum! Eğer beni ilk atışında indiremezse yaralansam bile yine onu durdurabilirdim. Tetiğe dokunduğu anda Velda kendini yere atarsa, ikimiz onun hakkından rahatça gelebilirdik.

—Bunu yutmadım, Hammer. Para burada. Blackie onu tüfeğiyle koruyor. Sen de gördün.

—Ama sen, sen görmedin.

Kapının kolunu tuttu ve salladı. Hçbir şey olmadı. Bir kahkaha patlattı. Ne beklediğimi biliyordu. Elindeki tabanca hedefini şaşmıyordu. Hiç şansım kalmamıştı. İstediği anda ikimizi de vurabilirdi.

İkinci kez kapıyı çok şiddetli salladı. Kapı paslanmış menteşelerin gıcırtısıyla açıldı. Sonny haince bir gülüşle bize bakıyordu, arabayla ilgilendiği yoktu. Bu sallantıyla, birden Blackie Conley'in cesedi koltuğun üstünde doğrulur gibi oldu.

Sonny bir şeyler olduğunu anladı ve hafifçe başını döndürdü... O anda, iskeletin işaret parmağı, en ufak dokunuşta harekete geçmeye hazır tetiğin üstündeydi. Tüfek büyük bir gürültüyle patladı, namludan kocaman bir ateş çıktı ve tam göğsünden vurulan Sonny iki metre öteye cansız serildi.

Patlamanın sesi dağda yankılanırken, Blackie Conley'

in kurumuş olan kafatası arabadan yere düştü, otların üstünde yuvarlandı, Sonny'nin önünde durdu.

*

* *

Böylesine şiddetle heyecanlardan, uzun süren bir korku ve şiddetten sonra her şey sona erince, insan sanki hiçbir şey olmamış izlenimine kapılıyor. Titremiyor, bayılmıyor. Sadece, bunların bitmiş olmasından dolayı büyük bir huzur duyuyor. Ellerinin titremediğini görerek şaşırıyor ve nasıl bir mucize eseri olarak aklını kaybetmediğini soruyor kendi kendine.

Velda da böylesine sakin bir sesle bana sordu:

—Artık her şey bitti, değil mi?

Elbiseleri yanıbaşında duruyordu. Güneşin son ışıkları altında bu haliyle bir orman perisine benziyordu. Nefis kara saçları teninin duru beyazlığını daha çok ortaya çıkarıyordu.

Tepede, az önce bulunduğumuz yerde, yumuşacık otlar vardı. Yeşilliğin ve çiçeklerin kokusu ortalığa yayılmıştı. Gece ılık geçecekti. Velda'ya baktım, gözlerimle ona tepeyi işaret ettim. Yarın yeni bir gün olacaktı ve şu önümüzdeki saatler bize aitti.

—Hazır mısın? diye sordum.

Bana gülümsedi. Artık çok yakınımızda olan, o bir türlü ulaşamadığımız anların şimdiden tadını çıkarmaya başlamıştık bile.

—Hazırım.

Elini tuttum, cesetlerin üstünden geçerek tepeyi tırmanmaya başladık.

—Haydi öyleyse gidelim, dedim.